המחיר: 8.00 ל"י (כולל מ.ע.מ.) | א׳ טבת תשל"ז, 22.12.76 | שנה 41 | מספר 2051 | 60 עמודים

הע הזה

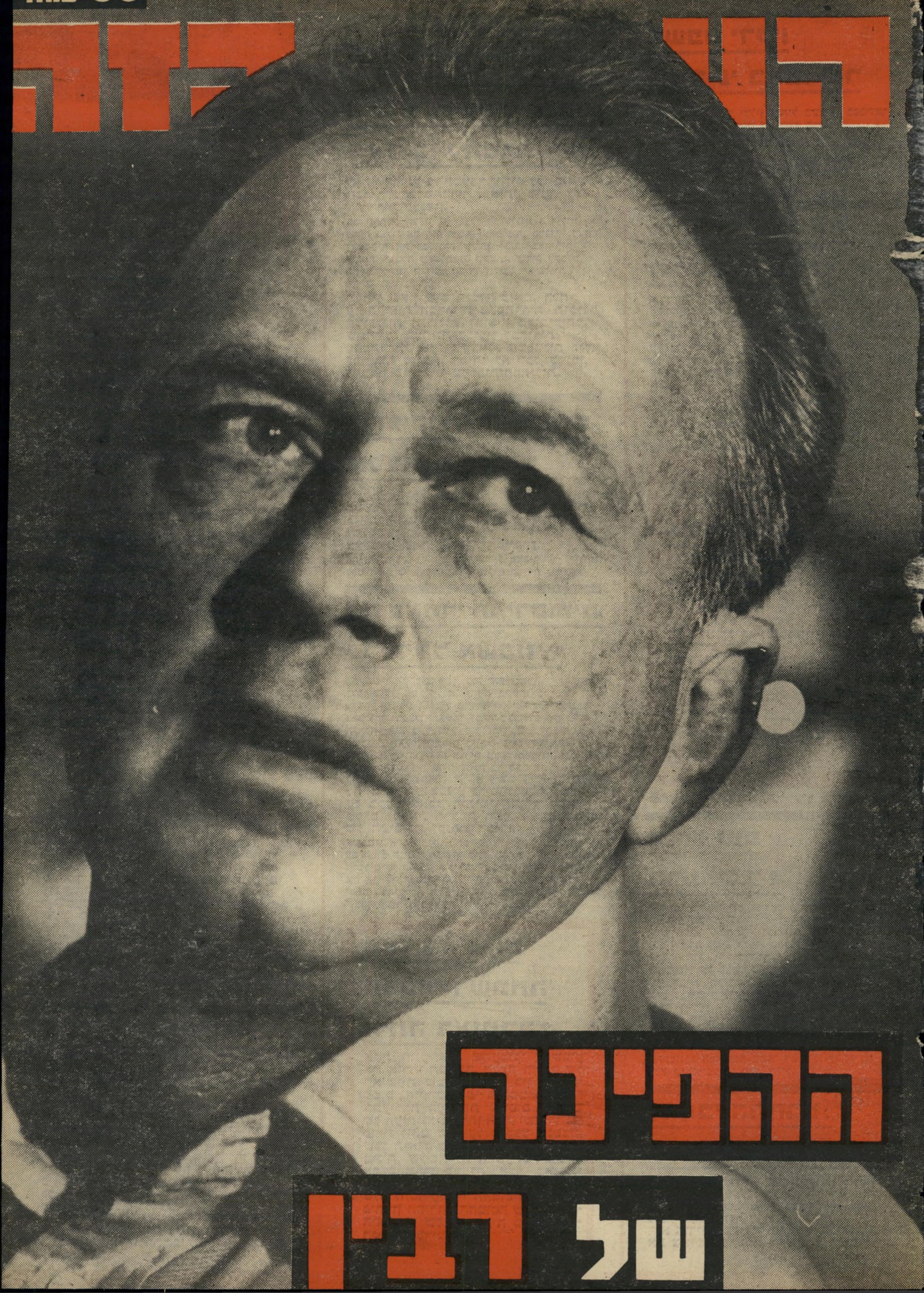

ההפיכה של רבין

תשקיף

גולדה בראש רשימת המערך

במיפלגת העבודה מסתמנת נטייה להציב את גולדה מאיר בראש רשימת המערך לבחירות הבאות, גם אם יוכרע עוד קודם־לכן מי יהיה מועמד המיפלגה להרכבת הממשלה אחרי הבחירות — יצחק רבין או שימעון פרס. אנשי העבודה סבורים, כי הצבתה של גולדה בראש הרשימה תתרום לדימוי של מיפלגת עבודה מאוחדת וכי היא עשוייה למשוך קולות, למרות הידיעה שלא תשתתף בממשלה הבאה.

את רשימת המערך יסגור, ככל הנראה, יו״ר הכנסת, ישראל ישעיהו, שכנראה לא יהיה עוד ח״כ בכנסת הבאה.

עמוס עירן מכין מסע רבין בארה״ב

מנכ״ל מישרד ראש־הממשלה, עמוס עירן, יצא לארצות־הברית עוד בסוף השבוע שעבר, לפני שפרץ המשבר הממשלתי, כדי להכין את ביקורו של ראש־הממשלה יצחק רבין שם. לאור קביעת מועד הבחירות המשוער לחודש מאי הקרוב, נראה כי ביקורו של רבין בארצות־הברית מתוכנן לסוף פברואר 1977.

אולם עתה מסתבר כי לאור ההתפתחויות יהיה על עירן לשכנע את מימשל הנשיא קארטר להזמין בכלל את רבין. אם אומנם יצליח במשימתו זו, עשוי ביקורו של רבין בארה״ב להיות פתיחה למערכת הבחירות שלו.

טליק עשוי להצטרף לפעילות פוליטית

לא מן הנמנע כי דמות צבאית הרואית נוספת עשוייה להשתלב בחיים הפוליטיים במדינה. המדובר הוא באלוף (מיל.) ישראל („טליק״) טל, המכהן כיום כיועץ מיוחד לשר־הביטחון. אם יעריך טליק כי אין סיכוי למימוש שאיפותיו בתחום הביטחוני, הוא עשוי להיכנע ללחצים המופעלים עליו מזה זמן־מה ליטול חלק פעיל בחיים הפוליטיים.

אם יחליט טליק לעשות צעד זה, הוא יצטרף למפ״ם. במידה ומפ״ם תחליט על הליכה נפרדת לבחירות, היא עשוייה להציב את טליק במקום השני ברשימה.

בחוגי מפ״ם מקווים כי גם הפרופסור חיים בן־שחר, נשיא אוניברסיטת ת״א, יסכים להצטרף לרשימת מפ״ם.

מסע־שוד מיפלגתי על קופת המדינה?

עסקני המיפלגות הגדולות מתכננים את העלאת „יחידת המימון״, שעל־פיה נקבע הסכום שתקבל כל מיפלגה, המיוצגת בכנסת היוצאת, מקופת המדינה.

כיום עומדת היחידה על כ־400 אלף לירות לכל ח״כ, כך שהמערך יקבל כ־20 מיליון ל״י, הליכוד כ־15 מיליון ל״י, וכן הלאה. (ח״כ שפרש לבדו מסיעה, כמו בנימין הלוי, יוכל לקבל מימון זה רק אם יעמוד בראש רשימה חדשה.)

מכיוון שכל המיפלגות הגדולות פושטות רגל, יש להן אינטרס משותף להעלות את הסכומים האלה. מה־גם שאין כל הגבלה על הוצאות־הבחירות של מיפלגות חדשות, כמו זו של ייגאל ידין, שתוכל להוציא סכומי־עתק, אם תצליח לגייסם בצורת תרומות או הלוואות.

הבחירות בהסתדרות - אליבי להפרת חוק?

לא מן הנמנע כי המערך יחליט לקיים את הבחירות בהסתדרות באותו מועד כמו הבחירות לכנסת.

אם תתקבל הצעה זו, יוכלו המיפלגות הגדולות להפר בגלוי את חוק מימון המיפלגות, המגביל בצורה דראסטית את הסכומים שניתן לבזבז בבחירות לכנסת. הגבלה זו שימשה, בשעתו, צידוק לקבלת החוק למימון הוצאות־הבחירות של המיפלגות מקופת המדינה.

מכיוון שאין שום הגבלה כזאת, חלה על הוצאות הבחירות בהסתדרות, תוכלנה המיפלגות הגדולות להוציא סכומי־עתק, שתהיינה מכוונות כביכול לבחירות בהסתדרות, מעל להוצאות המכוונות בגלוי לבחירות לכנסת. הבוחר לא יוכל, כמובן, להבחין בין שתי מערכות־הבחירות.

גרומיקו הציע פגישת גולדה - ברז׳נייב

פרט שנשמר עד כה בסוד:

כאשר נפגש אבא אבן עם אנדריי גרומיקו בז׳נבה, בסוף 1973, הציע שר־החוץ הסובייטי פגישה בין גולדה מאיר וליאוניד ברז׳נייב, כמחווה של התפייסות.

התנאי שהציג גרומיקו: שישראל תצהיר על נכונותה לפנות את כל השטחים המוחזקים תמורת שלום.

מה מאחרי הפירסומים על הילל אשכנזי?

מסע־הפירסום המאורגן בכלי־התיקשורת, והמופנה כלפי הילל אשכנזי, מי שהיה בשעתו סמנכ״ל מישרד־השיכון ומנכ״ל מישרד־הקליטה, על שחברה בבעלותו ובבעלות אשתו זכתה בעבודות ממישרד־השיכון, הוא בעל רקע מיפלגתי פנימי. העיתוי לפירסום והיקפו מוזרים ביותר, כיוון שהפרשה כולה פורטה בהרחבה בדו״ח מבקר המדינה לפני כשנה, והעיתונות כולה עסקה בה כבר אז.

נראה כי הפרשה הוצאה מקיברה והוחזרה לחיים במטרה לפגוע בדימויו של אשכנזי — על רקע המאבק הפנימי הנערך בתוך מפ״ם לקראת הרכבת רשימת המועמדים של המיפלגה לכנסת הבאה.

אשכנזי, איש מפ״ם, מתמודד על מושב בכנסת עם הח״כ הנוכחי אליעזר רונן. מקורביו של אשכנזי חושדים כי תומכיו של רונן הם שפירסמו מחדש את הפרשה הישנה. לא מן הנמנע שאנשי אשכנזי יפתחו במיתקפת־נגד, יביאו לפירסום פרשיות שבהן קשור ח״כ רונן.

מיהי האישיות הבכירה שבתה היתה באנטבה?

אחת התעלומות שהעסיקו השבוע את אזרחי המדינה, היתה זהותה של האישיות שבתה היתה בין חטופי מטוס „אייר פראנס״ באנטבה. החידה התעוררה בעיקבות פירסום סיפרם של העיתונאים איתן הבר, ישעיהו בן־פורת וזאב שיף על מיבצע אנטבה, שבו תיארו כיצד מנסה אישיות אל־מונית, ששמה לא הותר לפירסום — אך שהוגדרה כבעלת עבר ביטחוני עשיר — לשכנע את ראש־הממשלה שלא להמר על חיי החטופים.

פיתרון החידה: החטופה שבה מדובר היא בתו של מי שהיה מנהל הכור הגרעיני בדימונה.

משפט ידלין בשביעי בפברואר

מישפטו של אשר ידלין יתחיל בשביעי בפברואר 1977 והוא ייערך בפני השופטת המחוזית הדסה בן־עיתו בתל־אביב.

המישפט ייערך מדי יום, כדי לסיימו במהירות, על מנת שהגילויים שיחשפו בו לא יהיו קלף נגד מיפלגת העבודה במערכת הבחירות.

„מעריב״ ייצג את הימין בטלוויזיה

תוכניתה של הנהלת הטלוויזיה ליזום שתי תוכניות סאטיריות מקבילות, שבאחת מהן יצחקו ה„שמאלנים״ על אנשי הימין ובשנייה ילעגו ה„ימניים״ לשמאלנים, קורמת עור וגידים.

על־פי ההצעה המתגבשת עתה נראה, כי מערכת תוכנית הסאטירה הימנית תורכב כולה על טהרת אנשי „מעריב״.

בראשה יעמוד, ככל הנראה, איש מעריב יוסף („תומי״) לפיד, ויטלו בה חלק עורך מעריב שלום רוזנפלד, הפיליטונאי אפרים קישון, הקאריקטוריסט דוש וכן רות בונדי, רעייתו של המראיין רפאל בשן מידיעות אחרונות.

כמועמד אפשרי לתפקיד רכז מערכת הסאטירה המקבילה, נוקבים בשמו של יעקב אגמון.

הכנסת־שיא בדרבי בכדורסל

הכנסותיה של קבוצת הכדורסל של מכבי תל־אביב, שהיתה השבוע המ־ארחת של דרבי הכדורסל בינה לבין קבוצת הפועל, מסתכמות בכ־400 אלף ל״י, הסכום הגבוה ביותר שנרשם אי־פעם במישחק־כדורסל מקומי. זהו סכום הגדול אף מהכנסותיה של מכבי תל־אביב מכל אחד מן המישחקים במיסגרת גביע־אירופה לאלופות.

הכנסה גדולה זו נרשמה מאחר שמחי־רי הכרטיסים לדרבי הושוו למחירי הכרטיסים למישחקי אליפות אירופה של מכבי.

מנהלי הפועל תל־אביב חוששים, שבמישחק־הגומלין, שהכנסותיו תש־תייכנה להם, לא תהיינה ההכנסות כה גבוהות.

מדוע זעם הרמטכ״ל?

הודעתו הנרגזת של הרמטכ״ל, רב־אלוף מרדכי („מוטה״) גור, שלפיה לא שיתף צה״ל פעולה עם כותבי הספר טיסה 139, המתארת את פרשת אנטבה, ואשר לפיה גדוש הספר, כביכול, תיאורים מסולפים, נעשתה תוך „ירייה־מהמותן״.

מסתבר כי מוטה רגז על תיאור אחת מישיבות הממשלה המופיע בספר, שם נכתב כאילו לא נטל בה חלק. כתוצאה מכך הורה לפרסם ידיעה המפריכה את הבעת התודה של מחברי הספר בפתח סיפרם, לצה״ל, „על שיתוף־הפעולה.״

הכחשתו של מוטה מוזרה, ולו רק לאור העובדה שהתמונות המופיעות בספר לא יכלו להתפרסם ללא שיתוף־פעולה מצד צה״ל.

יעקובי התחרט: לא רוצה לשחק!

בעיקבות שידור הטלוויזיה על הסרטת סירטו של מנחם גולן על מיבצע אנטבה, שגילה כי שר־התחבורה גד יעקובי הסכים לשחק בסרט את עצמו, התחרט השר.

הוא הודיע למפיקים כי הוא מבקש להוציא את צילומיו מהסרט מחשש פן יושם ללעג.

CF-470s

4 גלים MW/FM/SW_1/SW_2
2 רמקולים • 4 וואט יציאה
להאזנה לפני השינה (SLEEP radio ON/OFF switch)
הקלטה ע"י כפתור אחד בלבד

חדש!

"IT'S A SONY."

פרסום מלניק/רפאל טיראו

חג אורים שמח - בית ישפאר

פרסום ד"ר יעקבסון

זיהום האוויר בהסתדרות

„החבר מסיס בא לזהם את האוויר בהסתדרות," אמר החבר יצחק בן־אהרון, בעת שסיימתי את דברי, כחבר הוועד הפועל, בישיבה הראשונה אחרי בחירתי לתפקיד זה.

החבר יצחק בן־אהרון היה המזכיר הכללי של ההסתדרות והחבר מסיס, אנוכי, היה נציגה הנבחר של סיעת־מיעוט, שצברה 1.4 אחוזים מהקולות לוועידת ההסתדרות בשנת 1969.

זעמו של המזכיר הכללי פרץ, מפיו של האוראקול מגבעת־חיים, שעה שהקשיב לדברי בנושא מימון המפלגות ההסתדרותיות. אמרתי, שמפלגות המיעוט מהליכוד ועד רק"ח תקבלנה את ההקצבה המוקצבת להן בעוד שהמפלגות המיוצגות בוועדה המרכזת — העבודה, מפ"ם, הליבראלים העצמאיים והפיקציה המפא"יית של העובד הדתי — תקבלנה גם את ההקצבה השוטפת, בהתאם למשקלן האלקטוראלי ונוסף על כך תקבלנה מליונים של ל"י בצורת משרדים, טלפונים, מישרות והוצאות שוטפות של אלפי הפקידים המפלגתיים, ששובצו במנגנוני ההסתדרות, חברת־העובדים, קופת־חולים, „הפועל", מועצת־הפועלות והנוער־העובד.

מאותה עת, בשנת 1972 התחלתי „לזהם" את האוויר בהסתדרות עד לפרישתי מהוועד־הפועל, בחורף 1974, המשכתי לעבור עבירות חמורות על חוק־כנוביץ נוסח־בן־אהרון: הבאתי, כהצעות לסדר־היום, בזו אחר זו, את פרשת השימוש הבלתי ציבורי בכספי ההסתדרות לבנין בתי־פאר במסגרת „שיכון עובדים", הביזבוז הראוותני של קופת־חולים השקועה בחובות וגרעונות עד צוואר, המעורבות הבלתי דרושה לחברי ההסתדרות של „חברת העובדים" במאות ואלפי חברות־ענק שלחברי ההסתדרות אין כל טובת הנאה מה„בעלות" עליהן.

דרשתי לקבל, כחבר הנהלת חברת־העובדים, את המאזנים והדינים והחשבונות הכספיים של „החברה" ושל החברות שהיא מחזיקה בבעלותן ובהנהלתן. תבעתי, כחבר „הוועד המפקח" של קופת־חולים, לקבל את רשימת החובות וסעיפי הכיסוי של הקופה. בעשרות ההצעות לסדר היום, התלונות למבקר ההסתדרות, הבירורים בוועדת הביקורת המרכזית, הפניות לבתי־המשפט המחוזיים, היתה התשובה אחידה: „אין כל בסיס לתלונה, לתביעה, לבירור, להצעה, לבקשה..." המשיב, היה תמיד המזכיר־הכללי של ההסתדרות, החבר יצחק בן־אהרון.

■ ■ ■

עכשיו, יושב החבר אשר ידלין במעצר חקירה. החבר צבי רכטר, שנחקר במשטרה, מועסק כיועץ ומפקח של קופת־חולים, כשתיקו נסגר/לא נפתח. המשטרה ומוסדות הביקורת של ההסתדרות חוקרות בפרשיות „שיכון עובדים" ואת החבר אברהם עופר. אפילו גיוס כללי למחלקת החקירות הכלכליות של המשטרה, של מאות ואלפי רואי חשבון, עורכי דין וצבא של חוקרים ובלשים לא יביא לניקויין של אורוות הרקולס ההסתדרותיות.

היכן החבר יצחק בן־אהרון? בפעם האחרונה כשעקבתי אחרי צאתו ובואו של הצדיק מגבעת־חיים, קראתי בעתונות העברית כי ביקר בליסבון ונפגש עם מנהיגים סוציאליסטיים של פורטוגאל. היכן החבר אהרון אפרת? החבר יהושע וושצ'ינה? החבר יהודה יודין? הרב מנחם הכהן? החבר אהרון הראל? החבר נתן אלמוזלינו? החבר רפאל בן שמחון? — כל אלה (עם אחרים) היו חברי הוועדה־המרכזת, בעת שהחברים אשר ידלין, צבי רכטר, אברהם עופר (עם הרבה אחרים) עשו כבתוך שלהם בקופת־חולים, ב„הפועל", בחברת העובדים, ב„סולל־בונה" ובמאות ואלפי החברות והמפעלים ההסתדרותיים האחרים. כל אלה היו חברי הוועדה המרכזת והצביעו יחד עם סיעותיהם, כעדר ממושמע של כבשים נכנעות, להוריד מסדר היום את ההצעות שהבאתי כדי לדון במבול השחיתותיות, אי הסדרים העדר המסמכים, הדו"חות וההסברים למתרחש באימפריה הענקית של העובדים השכירים במדינת ישראל. שהאל הכל יכול של מפלגת העבודה, שם את בן־אהרון וחבר מרעיו להגן עליה מפני מזהמי האוויר, נוסח אלכס מסיס וסיעת העולם הזה כוח חדש.

בשנים 1972-3 הבאתי לידיעת מזכיר ההסתדרות ומבקר ההסתדרות כי החבר צבי רכטר ואתו אחד ממנהלי „סולל־בונה" בשם ארנר, חברים ומנהלים בשורה ארוכה של חברות, שבעלי המניות שלהן הן חברות הרשומות בוואדוז. לוטה לתלונותי היו העתקים רישמיים ומצולמים מגנזי רשם־החברות בירושלים אצל משרד־המשפטים. בכל פעם ענה לי החבר יצחק בן־אהרון, או מבקר ההסתדרות החבר שלמה שטנגר, בשמו של הנביא מגבעת־חיים, כי „אין כל בסיס" או „אין כל הצדקה" או „אין כל ביסוס" לתלונותי.

כשנחשפה פרשת השטרות הכפולים של רכטר — רוזנבוים ואחרי שהוברר ש„סולל־בונה", רכטר וואדוז הם שמות נרדפים — כתבתי שוב למזכיר החדש של ההסתדרות, ירוחם משל, ושאלתי אותו האם לא הגיע הזמן לחקור את מבקר־ההסתדרות בכבודו ובעצמו, או פשוט לפטרו — קודם כל — בגלל חוסר מיומנות מקצועית. כיצד יתכן, כתבתי, שחבר מן השורה של הוועד־הפועל, ללא מנגנון חקירות ואמצעים, יכול היה למצוא את המסמכים הרישמיים של שותפויות־וואדוז של רכטר־ארנר ואילו מבקר־ההסתדרות, בראש המנגנון שלו, לא מצא את העדויות והמסמכים המרשיעים בעצמו וגם לא אימת את המסמכים שהומצאו לו ע"י מזהם האוויר ההסתדרותי.

ירוחם משל התחבא מאחורי ראש לשכתו, ששלח כל מיני מכתבי־תשובה מתחמקים. חזרתי ושלחתי את העתקי מכתבי ותשובות המזכיר הכללי אל המזכיר החדש של חברת־העובדים, החבר אפרים ריינר, ידידי משכבר הימים — אין תשובה.

אחרי מילחמת יום־הכיפורים דרש העם את ראשו של משה דיין. יצחק בן־אהרון היה אחד מראשי הדורשים דין צדק, חקירה, תוצאות, מסקנות. הוא צדק. משה דיין טען כי אין לו אחריות מקצועית על פעולות ומחדלי צה"ל, למרות שהיה שר הבטחון — האם יטען יצחק בן־אהרון טענות דומות, בעת שיובא לדין על מעשיו ומחדליו שלו בעת שכיהן כנביא הזעם (ונגד הזיהום) של ההסתדרות הכללית ומעמד הפועלים?

יצחק בן־אהרון הוא הנאשם מספר אחד בגליון האישום שיש להגיש נגד ההנהגה הממונה — או הנבחרת כביכול — של ההסתדרות ושלוחותיה: בחירתו כמזכיר ההסתדרות, כשליחה של סיעת אחדות העבודה, הותנתה בהפרדת תפקיד המזכיר־הכללי מתפקיד מזכיר חברת־העובדים. זה היה התנאי־בל־יעבור של ראש מפא"י־דאז השר פנחס ספיר המנוח.

יצחק בן־אהרון ישבע שבועת שקר, אם יאמר במשפטו שלא ידע מדוע נתבע להסכים — והסכים — להפריד את תפקיד המזכיר (ההסתדרות) מתפקיד המזכיר (חברת־העובדים).

ראשי מפ"ם וראשי חטיבות אחדות העבודה ורפ"י בהסתדרות שותפים לפשע, ממש כשם שבן־אהרון הוא הנאשם הראשון — גם הם ידעו שאשר ידלין מונה („נבחר") לתפקיד מזכיר חברת־העובדים כדי שהמפתח של הקופה ישאר בידי נציגו של הכל־יכול פנחס ספיר, שהעביר את שרביט המלוכה עם מפתח הקופה לנציגו הכל יכול, עלי אדמות, יהושע רבינוביץ.

■ ■ ■

אנחנו, חברי ואנוכי, המשכנו לזהם את האוויר בהסתדרות גם בשנת 1973. מן העתון נודע לנו על מינויו של החבר אשר ידלין לתפקיד יו"ר מרכז קופת־חולים. באותה עת כבר לא היה ידלין, בשבילנו, דמות מן העתונות והראדיו. אשר ידלין, מזכיר חברת־העובדים, היה בשבילנו — ובשביל חברים רבים אחרים של הוועד־הפועל — המזכיר השחצן של חברת־העובדים, שהיה יושב על בימת הוועדה המרכזת בעת ישיבות הוועד־הפועל, קורא בעתון בעת הישיבה, מפריע בקול רם לדברי המשתתפים בוויכוח, מסתכסך בגלוי ולעיני האולם כולו עם המזכיר הכללי של ההסתדרות.

היה זה אשר ידלין שכרת ברית „תיאום" עם התאחדות בעלי־התעשיה, עם לשכת התיאום של המעסיקים, עם נציגי המעסיקים והמעבידים, עם משרד־האוצר, עם הבנקים, עם הממשלה — נגד האינטרסים של חברי ההסתדרות, שחברת העובדים שלהם הופקדה בידיו הכל יכולות ונותקה מהמזכיר הכללי והוועדה המרכזת של הארגון הגדול ביותר במדינת־ישראל.

פנינו לבית־המשפט המחוזי בתל־אביב וביקשנו להוציא צו־מניעה, שיאסור על כניסתו של אשר ידלין לתפקיד יו"ר מרכז קופת־חולים. בעת שהגשנו בקשה זו, בביתו של השופט אליהו מני, במוצאי שבת של קיץ 1972, קיננה בליבנו ההרגשה, שבאה לכלל ביטוי בתצהירים שאורי אבנרי ואנוכי הגשנו בשבועה לתיק בית־המשפט, שידלין נשלח לקופת־חולים (תפקיד שהוא לכאורה פחות בערכו מתפקיד המזכיר הכללי של חברת העובדים) לא כדי להבריא את החולים המנויים ב„קופה" אלא להשתמש בקופה עצמה כאמצעי נוסף למימון מפלגת העבודה ושלוחותיה, כקרן־הברזל של אלה, שהשגחה העליונה (ספיר—רבינוביץ—בן־אהרון—חזן) הפקידה אותם לשמור על האוויר הנקי של ההסתדרות, המדינה ומימסדיהן.

תוך כדי הבירור המשפטי של בקשתנו, נודע לנו כי הקואליציה הקדושה של המערך־גח"ל (חברי גח"ל מיוצגים במרכז קופת־חולים למרות שלא שותפו בוועדה המרכזת של ההסתדרות) שינתה את תקנות „הקופה" כדי למנוע את איושם מחדש של הוועידה, הוועד המפקח והמרכז. מתוך קריאה ב„הארץ" (מאמרו של אמנון ברזילי „איך נולדה השיטה" מראשון בנובמבר ש.ז.) נודע לי לראשונה, כי אחרי שבית המשפט המחוזי (השופט דבורין) פסל את השיטה הפסולה של שינוי תקנות הקופה וציווה על הרכבת המוסדות מחדש על פי תוצאות הבחירות להסתדרות בשנת 1969, כינס אשר ידלין ועדת „מומחים" ובה תיכנן (וביצע) את ההשתלטות המוחלטת שלו (ושל שולחיו) על קופת־חולים, כדי שיוכל לרושש ולבוז את הקופה החולה לטובת מפלגתו ושותפיה לשלטון.

כל זה היה ידוע כמובן לוועדה המרכזת של ההסתדרות. צדיק־מפ"ם, החבר אהרון אפרת, היה יו"ר המרכז לשרותי רווחה של ההסתדרות ובתפקידו זה היה ממונה על קופת־חולים. חבריו למפלגה היו שותפים לכל פעולותיו ומעשיו של אשר ידלין ועכשיו הם בוודאי תובעים את חלקם (למפלגה, לא לכיסיהם הפרטיים חס ושלום) מתוך כל העיסקות והסכומים שלא ידעו עליהן מלכתחילה.

צדיק אחר, מי שהיו לו זכויות רבות במאבק המזויין של יהודי פולין, הפארטיזן סטיפן גראייק, ידע לעמוד איתן ובקומה זקופה נגד המתנכלים לעם היהודי, כשאלה היו מזויינים בטנקים, במכונות יריה, בגסטאפו ובתאי גאזים — קומתו של הלוחם ללא חת, שחה ונפלה, בפני מזימותיו האפלות של היו"ר. הצנחן לשעבר, שצנח מעבר לקווי האויב במלחמת העולם השנייה, יואל פלגי — ראש המשק של קופת חולים, נאלם דום.

למי הם רוצים לספר שלא ידעו, שלא ראו, שלא שמעו — אם אמנם כך היה, הרי בוודאי ובוודאי שיש לפטר את כולם, להעביר את רובם לפנסיה מוקדמת ואת חלקם יש להעמיד לחקירה יסודית וכנראה גם למשפט, בתום החקירה.

■ ■ ■

אבירי האוויר הצח של ההסתדרות הכללית ידעו מלכתחילה כי מוטב להם שלא נשב במחיצתם הטהורה והזכה. רק בעקבות החלטתם של בתי המשפט הממלכתיים הורשינו להיכנס לדלת אמותיהם של הנביאים מגבעת־חיים (בן־אהרון) ועין־השופט (אהרון אפרת) ולתפוס את מקומותינו בקודש־הקודשים של הנציגות הנבחרת של מעמד הפועלים השכירים של מדינת ישראל.

מה שמצאנו בהסתדרות הפחיד אפילו אותנו עצמנו. הייתי חבר ההסתדרות מגיל 18, חניכה של תנועה חלוצית (השומר־הצעיר) חבר קיבוץ, חייל במסגרת „הפרחת שממות" (חוות הגדנ"ע באר־אורה) — אף פעם לא תארתי לעצמי, עד כמה מופקר העובד השכיר, חבר ההסתדרות, לשרירות ליבם של עסקנים מפלגתיים, מושחתים וקהי־חושים, עד שסיימתי את נאומי הראשון בוועד־הפועל וחזרתי לכסאי, כשהמזכיר־הכללי שולח מאחורי את אימרתו המפורסמת: „שמענו את החבר מסיס, שבא לזהם את האוויר בהסתדרות..."

חברי ההסתדרות הרוצים שארגונם ייצג אותם בנושאים הפשוטים והחיוניים של הגנת רמת חייהם, רווחתם בהווה ובעתיד, קרנות הפנסיה שלהם ותנאי עבודתם במקומות עבודתם — צריכים לעשות הכל כדי שקופת־חולים תעלם ותולאם במסגרת שרות רפואי ממלכתי כללי וכולל וכדי שחברת־העובדים (שאינה „חברה" אלא אגודה עותמנית בעלת מניות וחזקה במאות ואלפי חברות שונות) תהוון את רכושה האדיר ותחלק את מניותיה לכל חברי ההסתדרות, במסגרת של רי־ארגון מיידי.

כדי לטהר את האוויר בהסתדרות, יש להקים וועדת חקירה מישפטית, עם מנגנון חקירה ומנגנון לגביית עדויות פומביות וסודיות, כדי שוועדה כזו תביא את מסקנותיה — בתום חקירה ארוכה יסודית וממושכת, בפני כלל חברי ההסתדרות ואת מימצאיה תמסור למנגנון התביעה הכללית והמשטרה.

מי שהיה חבר בוועדה המרכזת של בן־אהרון — ידלין, אינו ראוי שייצג יותר את חברי ההסתדרות: כל חברי הוועדה המרכזת, בהווה ובעבר, צריכים להתפטר או להיות מפוטרים מכל תפקידיהם הציבוריים, עד לסיום החקירה. מי שהוא היום חבר כנסת או שר — צריך להתרחק ולהיות מורחק מתפקידו עד למסקנות המוסמכות של חקירה שכזו.

אשר ידלין, צבי רכטר, אברהם עופר וכל מי שהחקירה הנוכחית, עוסקת בו, ימצאו אשמים או זכאים בפני בתי דין מוסמכים — לכל אלה אין כל קשר, כיום, עם התפקיד הקשה המוטל על חברי ההסתדרות: טיהור האוויר בה וחיסול מקורות הזיהום של המשק והארגון ההסתדרותי.

אלכס מסיס, ניו־יורק

שרגא...

שוב סידרו אותך עם תוצרת חוץ.

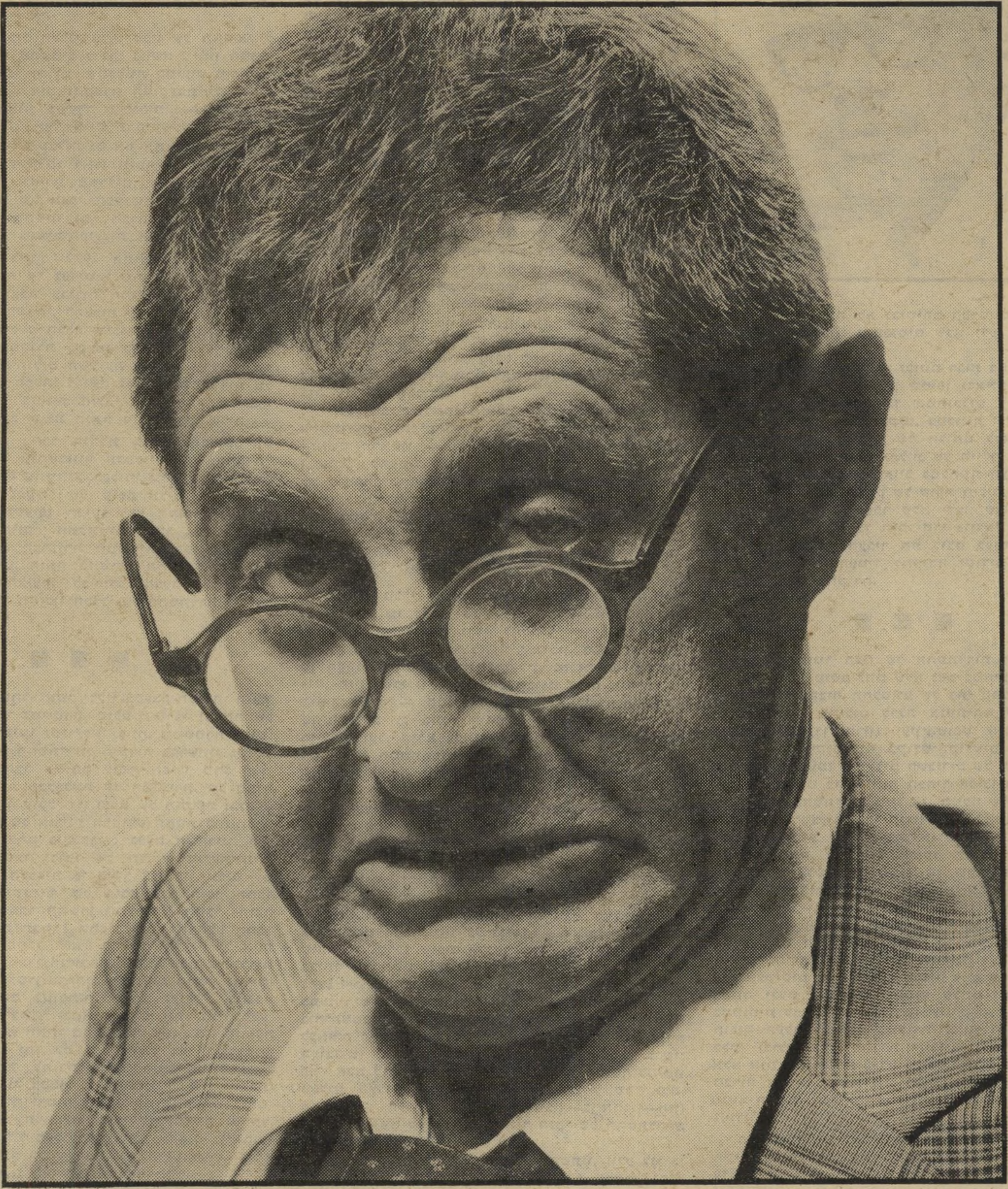

יש אנשים כמו שרגא החושבים שכל מה שמתוצרת חוץ הוא טוב..אנשים אלה לרוב טועים, וזה לא נעים... אתה, אל תהיה שרגא! קח לדוגמא שטיח "כרמל": זה ענין בטוח-זו ההשקעה הנבונה והכדאית ביותר. אין חוכמות והתחכמויות-איכות בינלאומית ממדרגה ראשונה,

אחריות מלאה של היצרן...
הרגמים החדשים ממש משגעים...
קנה נכון ובטוח בבית מסחר מוסמך של שטיחי כרמל-מבחר שטיחים אוריינטלים, מגוון שטיחים מודרניים ומשפחת "ברמקירלקיר".

יצוא | תג הצמר הבינלאומי | מכון התקנים

שטיחי כרמל
שגרירי ישראל בתבל

המוצר הנבחר | הקניה הטובה ביותר | אחריות כרמל

לפני 25 שנה

גליון „העולם הזה" שיצא לאור לפני 25 שנה בדיוק, המשיך להיות כלי מבטא ל„מרד־הימאים" *. בכתבת מיפרט הביאו כתבי השבועון את תיאור כל שהתרחש בחזית הימאים. ובין השאר נכתב ב„העולם הזה": „היה זה השבוע השחור ביותר בתולדות מדינת ישראל. יותר מכן, היתה זאת נקודת־מיפנה בדמותה של המדינה: זו הפעם הראשונה קמו מאות ואלפים אזרחים, רבים מהם באופן ספונטאני, להפר את החוק, לתקוף את שומריו; זו הפעם הראשונה התייחסו רבבות, ואולי מאות אלפים, אל הפרת חוק זו באהדה גלויה... מאז ההפגנות הגדולות של הספר הלבן וחוק־הקרקעות ** לא היו עוד בארץ מהומות כאלה, שלבשו צורה של מרי אזרחי. ביום ה־1305 לכינון המדינה שוב עמדו זה מול זה: השלטון, חבוש כובע פלדה ונושא אלה, והאזרח, הנסער, בטוח שחוק הצדק סותר את חוק המדינה... הימאים הרגישו שבאן ההזדמנות הראשונה לבטא את האכזבה הגדולה המכרסמת בלבם זה שנים, מאז פשטו את מדי צה"ל בתום המלחמה. הם רצו, בהכרה או שלא בהכרה, להפגין את מחאתם נגד רוח המדינה שלא מצאה חן בעיניהם מעודה..."

מישטרת חיפה נשמעה לתביעתו של מזכיר מועצת פועלי חיפה, יוסף אלמוגי ***, והכינה עצמה לפריצה אל האוניות שהיו מוחזקות בידי המורדים, וכך תוארה הפריצה על־ידי כתבי „העולם הזה": „...אף כי העיר היתה מוכנה, באה צפירת האזעקה הצורמת משתי האוניות כמהלומה. במשך שעות לא הפסיקה הצפירה אף לרגע. כמו בימי־הביניים, שעה שצילצלו הפעמונים בעיר הנצורה, קראו הנאבקים לעזרת האנשים שמנגד, על החוף, אשר מפאת הטופוגרפיה של העיר יכול כמעט כל אחד לעקוב אחר הנעשה בנמל אשר לרגלי ההר. היה זה מחזה שהתאים כולו לימי־הביניים, על סולמות ההסתערות והתיגרות בגרזנים ובקילשונים. לולא היה כה טרגי, ייתכן שיכול היה להזכיר תמונות הוליוודיות, לקוחות מסרט שודדי־ים.

„שני רבי־החובלים, איק על גשר ,תל־אביב' ופרווידנטל על גשר ,רימון', לא זזו מן המקום המיועד לרב־חובל בשעת קרב, שעה שהתנהל הקרב האכזרי שלא היה כדוגמתו גם בימי ההעפלה. איש אינו יודע מה עבר ברגעים אלה לנגד עיניו של איק, האיש שעמד על גשר הפיקוד של ,יציאת אירופה תש"ז' בימי הקרב עם האנגלים. הוא ראה את אנשיו נאחזים אל המעקה שעה שסילוני־מים אדירי־עוצמה ניתזו עליהם מסירת הכבאים ואשר תחת חיפויים ניסו השוטרים להציב סולמות ולטפס על המעקה. השוטרים שהגיעו אל המעקה הושלכו לתוך הים הצונן. ימאים רטובים הסתערו על הסולמות בגרזנים... כאשר נטשו הימאים את המעקה, התבצרו בחדרי־המכונות ונערכו להתגוננות של ייאוש במקום זה, אשר רק מעבר צר הוביל אליו, היו כל הנתונים למצדה חדשה. היה ברור שהשוטרים יצטרכו להפעיל נשק חם. ואז נתן איק את הפקודה להפסיק את המאבק, אחר שהשוטרים הבטיחו להם ירידה בכבוד ויציאה חופשית..."

המאבק האלים נגד השוטרים התנהל גם בשערי נמל חיפה, כאשר אלפי צעירים התגודדו שם והביעו את מחאתם למשטרה ואהדתם למורדים.

„העולם הזה" שהופיע לפני 25 שנה הקדיש, מלבד ל„מרד הימאים", כתבת־ענק מתורגמת מכתב־העת האמריקאי רב־התפוצה „קולייר'ס" תחת הכותרת „המילחמה שאיננו חפצים בה". הכתבה דנה במלחמת־עולם־אטומית, שבה הפכה ישראל בסיס אווירי של המערב. מכאן ממריא גייס אמריקאי שהוטל עליו לצנוח בהרי אוראל ולהשמיד את מאגר פצצות האטום של ברית־המועצות. את כתבת „קולייר'ס" ניתן להשוות לכתבת־תחקיר דומה, שפורסמה שנה קודם־לכן ב„העולם הזה" (687).

בשער הגיליון, תמונתם של הזמר רישארד אינגר ובחירת־ליבו יהודית שימלהאור. הזמר אינגר ערך באותם ימים סיבובי־הופעות בארץ, במהלכו פגש את יהודית, ונפשם נקשרה בעבותות של אהבה.

– „העולם הזה" 738
תאריך : 20.12.51

אלמוגי כובש בעזרת המישטרה את אוניות־המורדים ✱

חזית אטומית בישראל? ✱ בן־גוריון נגד הציונות

נוסח אמריקה ✱ פייס בעיר, פייס בכפר

העם

הנציב העליון החדש

גל־קור עבר את המדינה הביא בכנפיו מעט שלג והרבה, הרבה גשם.

הוא נראה באור שונה מאד לאזרחים השונים. לוותיקים, שהסתגרו בדירותיהם, נכנסו למיטה, מאזינים לרדיו ושקועים בעיתוניהם, היה פירושו אי־נוחות — ניתוק קווי־טלפונים, התנעה קשה יותר של מכוניות־ההדר. לבני המעמד השני, באוהלי המעברות, הופיע בדמות מיפלצת שהעיפה אוהלים, שילחה צמרמורת בעצמות ילדים ונשים. הקור חשף זאת המעמדות האמיתיים של היישוב: המעמד הוותיק, המבוצר מאחרי קירות בתיו, והמעמד־החדש, המציץ מבעד לחורים ביריעות האוהלים הישנים.

אולם גם הגשם לא הפריע להתרחשויות הרגילות, שיצרו מיסגרת ברורה למדי של התפתחות. השליח הכלכלי האמריקאי (שכונה על־ידי מפ"ם: „הנציב העליון החדש")**** הגיע לארץ. מרד־הימאים הגיע לשיאים חדשים ורוויי־דם. באמריקה התכנסה הוועידה שבאה לדרבן את יהודי אמריקה למאמץ כספי מחודש למען ישראל. בארץ תקע דויד בן־גוריון מסמר נוסף בארון־המתים של התנועה הציונית, בבטאו בגלוי את אשר הושבים רבים מאד מבני הארץ: תנועה ציונית אשר מנהיגיה אינם מוכנים לנטוש את הפספורטים האמריקאים הירוקים שלהם ולהשתקע בארץ, אינה תנועה ציונית כלל, אלא לכל היותר אגודת־ידידים דולרית.

האזרח הקופא מקור מצא בעיתוניו רק ידיעות מועטות שהיה בהן כדי לחמם את הלב.

---

* עיתוני מפ"ם ומק"י „על המשמר" ו„קול העם" דיווחו תוך מגמת עשיית הון־פוליטי.

** תקנות בריטיות ערב מלחמת העולם השניה, שהגבילו את רכישות הקרקע וההתיישבות היהודיים בפלשתינה (א"י).

*** כיום יו"ר הנהלת הסוכנות היהודית.

**** הנציב העליון, היה הסמכות הבריטית העליונה בארץ בתקופת המנדט.

הגרלות

הפיים המפיים

לפני כשנה וחצי, כשחזר ישראל רוקח, ראש עיריית תל־אביב, מביקור בצרפת, נולד המיפעל. בפאריס ראה פאריסאים מצטופפים ליד קיוסקים קטנים המפוזרים ברחובות, קונים כרטיסי־הגרלה של לוטרי נסיונל (הגרלה לאומית). הוא שיכנע את מועצת העיריות ** שאפשר לבנות בהכנסותיו של מיפעל עממי מעין זה בתי־חולים מודרניים, לשפר את מצב האישפוז שהפך ירוד מאד עם גידול האוכלוסיה, מבלי להזדקק לתקציביו הזעומים של מישרד־האוצר. 20 העיריות במדינה הקימו את „מיפעל הפיס לאישפוז על־ידי הרשויות המקומיות", בשינויי עיקרון קלים בסידרי־ההגרלה לגבי הלוטרי נסיונל. בעוד שבצרפת קובע סוס־מירוץ זוכה את המיספר היסודי של מחזיק כרטיס־ההגרלה, ובשעת ההגרלה זוכה אותו אדם רק לאחר שמיספר סידרת המישנה מוצא מתוך הקלפי, הועמדו על בימת אוהל שם, תל־אביב, בהגרלה הראשונה של מיפעל־הפיס, שתי קלפיות, שמאחת מהן נימשה מיספר יסודי ומהשניה 100 מיספרי סידרות־המישנה (העולם הזה 730).

המיפעל, שנקרא בשם פיס, שמקורו הארמי הוא פיוס, יפייס לדעת מארגניו את הציבור הרחב בזכיות, לאחר שהציבור יפייס את הרשויות בסכומים אשר עד הנה הגיעו להכנסה של 463,950 לירות, מהן 134,000 לירות סכום הזכיות של 41 אלף כרטיסים שעלו בגורל. כך שברשות העיריות נשאר סכום של 329,950 לירות לאישפוז, מתוך הסידרה הראשונה.

---

* על עלילותיה כתב הסופר היהודי־אמריקאי ליאון יוריס את סיפרו „אכסודוס" שהוסרט.

** היום „מרכז השילטון המקומי".

שיטפונות במעברה בחורף 1951
המיפלצת שחשפה מעמדות

מסך החול

התרפסות מיותרת

השבוע עבר מרכז הכובד של המרחב מאיסמעיליה וטהראן לפאריס, בירת צרפת. במרכז התנהלו הדיונים בעצרת או"ם *, ובשולי דיונים אלה נערכו ועידות־מישנה ופגישות צדדיות אשר חשיבותן לא נפלה מזו של העצרת.

התנגדותה של ישראל לדיון במצב השורר בצפון־אפריקה לא היה בה משום הפתעה. בעיני הערבים היה זה צעד המתבסס על הגיונם־הם — הקובע כי ישראל והערבים הינם שני מחנות אוייבים ללא כל מכנה־משותף. בפי תועמלניהם היתה זו הוכחה לכך כי ישראל אינה מעוניינת בשום התקרבות עם הערבים.

גם הכרזתו של אבא אבן באמריקה, כי ישראל אינה רואה בעין יפה את ביטול החוזה האנגלו־מצרי על־ידי מצרים, באה לעודד דיעות אלה. הכרזתו פורשה כמעשה התרפסות לאנגלים **, הגבירה את הדיעה כי באיבתה לערבים תתמוך ישראל במישטר קולוניאלי שהיא עצמה לחמה בו.

אנשים

● אמר עיתונאי יהודי בוושינגטון, אחרי שאושרה המיפרעה הראשונה של 26 מיליון דולר, על חשבון ההענקה לישראל: „**דויד בן־גוריון** צריך לשנות את הברכה היהודית המקובלת ,המוציא לחם מן הארץ,' לנוסח עדכני *** יותר: ,המוציא לחם מחוץ־לארץ'."

● **עוזי** **** התל־אביבי הגיב, במדורו היומי בהארץ, על יציאת שר־התחבורה **דוד צבי פינקס** לארצות־הברית לפני שיישב את שביתת הימאים והסביר, בין השאר, את ההבדל בין שר־תחבורה (ישראלי) לדחליל: „דחליל יודע לגרש ציפורים, שר־תחבורה — לא."

● **שלמה בר־שביט**, שחקן הבימה העוסק זה זמן ברעיון הקמת אגודת הרזים (שלהם הוא תובע זכויות מיוחדות), סיפר השבוע מה היתה ההזדמנות שהניעה אותו לשאוף להצטרף להבימה: „כשישבתי בגיל 13 באולם פתח־תיקוואי, וחזיתי בהצגת בת יפתח, לא התלהבתי במיוחד אך בכל־זאת פוצצתי שקית פיסטוקים מנופחת באמצע ההצגה, ברעש גדול. ואז איים עלי אבי: ,אני אף פעם לא אקח אותך אל הבימה' מתוך כוונה להמרות את פיו החלטתי שאם איני יכול לבוא להבימה, אבוא לפחות עם הבימה!"

● אורחי־הכבוד של **מוריס פישר**, ציר ישראל בפאריס, תמהו לראות בדירתו רישום ענק של אשה עירומה, כשגבה מופנה לצופים. יותר תמהו כשמצאו על שולחן קטן, ליד אותו שירטוט, מונח בהבלטה יתירה ספר תנ"ך.

---

* העצרת נערכה בפארים.

** במלחמת־העולם כיהן אבא אבן כקצין־אינטליג'נס (מודיעין) בריטי במצרים.

*** חידוש לשוני של מערכת „העולם הזה" למילה עד־כאן, שהפך אחר כך ל„עדכן".

**** עמוס קינן במדורו „עוזי ושות'".

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בן־אביגדור • הפצה: „גד" בע"מ • גלופות: „צינקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קורא יקר,

מי שהעלה ולו לרגע קט בדעתו, שמישטרת־ישראל אינה מישטרה רצינית, טעה טעות יסודית ויהיה עליו, ככל הנראה, לבקש על כך מחילה.

רק בשבוע שעבר טען העולם הזה (2050), כי החקירה שערכה המישטרה ב־פרשת ניצב־מישנה ארמנד לוי, ראש מח־לקת החקירות במישטרת מחוז תל־אביב, לא היתה אלא בדיחה של חקירה. וכבר הזדרזה המישטרה לתקן את עצמה ולע־רוך חקירה רצינית ויסודית בפרשה.

לאלה שאינם בקיאים בהשתלשלות ה־עניינים, כדאי לחזור עליהם כאן בקיצור.

● לפני כשנה עלו במוחו של מפקח המישטרה בני פירסט, ראש מחלק המוסר במדור המרכזי של מישטרת מחוז תל־אביב, חשדות מוזרים. היה זה אחרי ש־התברר לו שהוא אינו מצליח בפשיטו־תיו על מועדוני־הקלפים במחוז. בכל מו־עדון שאליו הגיע גילה, כי הקלפנים הס־תלקו בעוד־מועד, כאילו על־פי אזהרה מוקדמת. כיוון שהאדם היחידי שידע מ־ראש על תוכניות הפשיטות שתיכנן היה מפקדו באותה עת, סגן־ניצב ארמנד לוי, חשד פירסט כי יש קשר בין לוי לבין בעלי מועדוני־הקלפים.

● המפקח פירסט העלה את חשדותיו בפני מפקד המחוז, ניצב דויד עופר. זה התעלם מהאשמותיו. בתגובה הודח פירסט ממשרתו, העלאתו־בדרגה התעכבה, והוא נשלח למלא תפקידים מישרדיים חסרי־חשיבות.

● באחרונה הועלו ההאשמות נגד ארמנד לוי, שהפך בינתיים ראש מחלקת־החקירות של מישטרת מחוז תל־אביב, בפני ראש מחלקת החקירות של המטה הארצי, ניצב יעקב קדמי. הוא החל בודק אותם.

● לפני שבועיים פירסם העולם הזה את פירטי החקירה הנערכת נגד ארמנד לוי.

● למחרת הופעת גליון העולם הזה הו־דיע דובר המישטרה לעיתונאים, כי מונה קצין־בודק לבדיקת ההאשמות נגד ארמנד לוי, וכי זה מצא כי אין כל יסוד להאשמות.

● בשבוע שעבר פירסם העולם הזה את פירטי החקירה של הקצין־הבודק, תת־ניצב רפאל יעקובי. היתה זו פארודיה על חקירה, שכן היא נערכה במהירות־שיא על ידי אדם שהיה בשעתו מעורב בפרשה עצמה. ההודעה על זיכויו של ארמנד לוי מהחשדות נגדו נמסרה עוד לפני שחקירתו של יעקובי הסתיימה.

זה היה מצב העניינים באמצע השבוע שעבר, כאשר הופיע גליון העולם הזה. ואז, השתנה המצב לפתע בתכלית.

המישטרה החליטה להתייחס לפרשה ברצינות. היא החליטה לחקור אותה ב־שיטתיות וביסודיות, לא לנוח ולא לשקוט עד אשר יימצאו האשמים.

אלא שהיתה זו חקירה חדשה לחלוטין. היא לא נערכה נגד ניצב־מישנה ארמנד לוי, ונושאה לא היה האשמות השוחד ו־שיתוף־הפעולה עם אנשי העולם־התחתון, שהועלו נגדו. במקום נושאים שוליים טפ־לים אלה, החליטה המישטרה לחקור היבט רציני יותר של הפרשה: מי הדליף את הפרטים עליה להעולם הזה?

זאת לא בדיחה, זוהי עובדה. מישטרת־ישראל מינתה קצין־בודק מיוחד, שעליו הוטל לחקור ולגלות מי מסר מידע ל־העולם הזה בפרשת החקירה נגד ארמנד לוי, ומי מדליף להעולם הזה חומר פנימי של המישטרה.

לקצין־הבודק החדש ניתנו סמכויות בל־תי־מוגבלות לחקור את כל מי שהוא רוצה או חושד בו, אפילו אם יהיה זה בעל דרגה בכירה ביותר במישטרה. במהלך החקירה נחקרו כבר עשרות בלשים ואנשי היחידה המרכזית של מישטרת מחוז תל־אביב.

לנו, במערכת העולם הזה, ניתן רק לקוות שהקצין הבודק לא ישתמש כלפי השוטרים והבלשים הנחקרים על־ידו, ב־כמה משיטות החקירה המקובלות על המישטרה. יהיה זה קצת לא נעים לגלות שבלשים נחקרים על־ידי שוטרים בעזרת מכות חשמל, או הלקאות באברי־המין.

חוץ מזה, זה לא יישמר בסוד. מישהו ידליף את זה שוב להעולם הזה. ואז יצ־טרכו למנות שוב קצין־בודק. וחוזר חלילה.

■ ■ ■

תחת הכותרת „חינוך לגזענות" התפרסם בשבוע שעבר (העולם הזה 2050) במדור במדינה, סיפור על המתרחש בין כותלי בית־הספר התיכון הדתי ברחובות, שם הונהגה הפרדה עדתית בין התלמידים הלומדים באותו בית־הספר עצמו.

תלמידות „הכיתה המיזרחית" בביה"ס התיכון־הדתי ברחובות
קשיי קליטה וקשיי־תפיסה

בסיפור שפורסם לא באה לידי ביטוי השערורייה שקדמה לפירסומו. מן הראוי לספר אודותיה מעט, ולו רק כדי להטיל אור על אישיותם והשקפותיהם של מחנ־כים בישראל.

בין המידע הזורם ללא־הרף למערכת, הגיע גם סיפור על הפרדה עדתית הקיי־מת בכיתות י' בבית־הספר התיכון הדתי ברחובות. הורי אחד התלמידים, שהם בני עדות המזרח, קבלו כי באופן תמוה יש בבית־ספר זה כיתה המורכבת כולה מ־ילדים אשכנזים וכיתה אחרת, המורכבת כולה מבני עדות־המיזרח. מנהל בית־הספר, ירמיהו פפר, טען שהדבר נעשה לטובת התלמידים, כיוון שעל פי המחקרים כל בני עדות־המיזרח הם נחשלים וקשי־קליטה ומוטב שילמדו יחדיו כטעוני־טי־פוח. הורי התלמידים, רובם ותיקים ב־ארץ, סברו שזוהי אפלייה עדתית טהורה, ללא שום נימוקים חינוכיים.

חוליית־כיסוי נשלחה לבית־הספר על מנת לבדוק את המצב מקרוב, לשוחח עם התלמידים, המורים והמנהל, ולשמוע את דעתם בנושא. תחילה ניגשו הכתב, עופר קוך, והצלם, שלמה סתר, לחדרו של ה־מנהל. כאשר גילה המנהל את זהותם ואת מטרת ביקורם, הוא נתקף בהלה, הורה להם לעזוב מייד את שטח בית־הספר.

פפר גייס לעזרתו את ההורה המופ־

שער „העולם הזה" ב„במחנה"
נס גדול היה פה

קד לשמור על שער בית־הספר מפני מחב־לים, פקד עליו לסלק את העיתונאים ולמנוע מהם כל אפשרות לשוחח עם ה־תלמידים. ואומנם, אותו הורה, אב לאחת התלמידות, בשם חיים, פתח מייד במיב־צע הברחה של התלמידים והתלמידות ש־ביקשו לשוחח עם אנשי העולם הזה.

„התרחקו מהם!" צעק השומר, „הם יר־עילו את נשמותיכם! סופכם לגיהנום!" לשומע מן הצד נדמה היה שהוא נקלע לסצינה מציד־מכשפות בימי־הביניים.

אחרי סיום הלימודים, ביקש צוות העולם הזה להיפגש עם התלמידים מחוץ לכותלי בית־הספר. אלא שבינתיים, כך הסתבר, הספיק המנהל להזהיר ולאיים על כל התלמידים.

הם חששו לדבר. אחד מהם גילה כי ה־מנהל עבר בין הכיתות, הרביץ בתלמידיו פרק בדמוקרטיה שימושית. „למען שמו ה־טוב של בית־הספר," אמר להם, „אני אוסר עליכם לדבר עם כתבי העולם הזה."

מעניין יהיה לשמוע כיצד יעבירו מורי בית־הספר התיכון הדתי ברחובות לתל־מידיהם את שיעורי האזרחות, שבהם יצ־טרכו לספר להם, כנדרש על ידי משרד־החינוך, על התפקיד שממלאת העיתונות בחברה דמוקרטית.

■ ■ ■

חנוכה עכשיו.

כעיתון חסר תודעה חגיגית, אין העולם הזה נמנה עם העיתונים המנסים לשמש עבור קוראיהם תחליף ללוח־שנה. עילעול בכרכי העולם הזה אינו מזמן הרבה פגי־שות עם חגי ישראל, בעוונותינו.

משום כך שמחנו שביטאון חיילי צה"ל, במחנה, עשה השנה את העבודה במקומנו. הוא היה השמש שהדליק עבורנו את נר חנוכה.

במדור הסאטירי שהכינו לגליון חנוכה של במחנה מזכירת המערכת, סרן אביבה וויינגרטן, צייר־המילואים יעקב קמחי וה־כתב הצפוני מנחם גולן, הם ניסו להמחיש כיצד היה כל עיתון ישראלי מתאר, בסיג־נונו המיוחד, את פרשת נס החנוכה.

אליבא דבמחנה, היה העולם הזה מופיע בתקופת המכבים כשעל שערו גזירה מח־זיקה בנר בעל צורה פרובוקטיבית מאד לגזירות. הכותרת מעל תמונת השער מכ־ריזה: „שמש מעל בתפקידו! המישטרה: הנר הרביעי והשביעי משתפים פעולה." (ראה ציור).

הייגו יכולים אולי להמציא על עצמנו פארודיה יותר משעשעת. אבל גם זו לטובה. העובדה ששמו של השבועון ה־מסויים נזכר בפירסום רישמי של צה"ל היא, כלשעצמה, חידוש גדול ומהפכני.

חנוכה היה תמיד חג של ניסים.

חג שמח.

מנהל כפר מסלק עתונאים
האשכנזים — כישרוניים

את בידים טובות
רק אצל
סוחר מורשה

כשאת רוצה לרכוש תנור בישול ואפיה טוב, תנור "בלרס",
חשוב שתוודאי כי מוצגת בחנות תעודת סוחר מורשה מטעם "בלרס"

אז... את יודעת
שאת בידים טובות.
לא כל חנות ראויה
לאמון של
מפעלי "בלרס"
ולאמונך, ולכן מעניקה
"בלרס" תעודות
לאותם סוחרים אשר
ראויים לתת לך
יעוץ הוגן ושרות מסור.
כשאת נכנסת לחנות
חפשי את התעודה
של "בלרס"!

תעודה

כי ________

הינו סוחר מורשה
למכירת תנורי

בלרס

אחריות מפעלי "בלרס" ניתנת
לרוכשי תנורים מתוצרתם
רק באמצעות הסוחרים המורשים

בלרס
יצרן תנורי בישול ואפיה

בלרס התנור האופה לך מחמאות!

"יבי" שרותי פרסום בע"מ

מכתבים

תודה

הערכתנו ותודתנו הגדולה ביותר עבור עזרתכם.

רמונדה ודאוד טאוויל, רמאללה

● רמונדה טאוויל היא העיתונאית הפלסטינית הלאומנית ברמאללה, שהמימשל הצבאי הטיל עליה מעצר־בית במשך יותר משלושה חודשים. היא שוחררה ממעצרה בשבוע שעבר, בעיקבות מאבק ציבורי שנוהל למען שיחרורה, בין השאר גם על־ידי מערכת **העולם הזה**.

רמונדה

תקדים חשוב

בשמי ובשם שני פועלי התעשייה הצבאית שהושעו מעבודתם בעיקבות מאבקם המיקצועי, מרדכי מויאל ויהודה מיזרחי, אני רוצה להביע תודה על כתבתכם בעניין המתרחש בתעשייה הצבאית („עבדים בתעשייה הצבאית" — העולם הזה 2048). אני שמח להודיעכם כי שני העובדים הנ"ל החלו לקבל שוב את משכורתם, ובכך נוצר תקדים חשוב לגבי יחסי־העבודה בתעשייה הצבאית.

ח"כ כהן

אין לי ספק כי הקיפאון בנושא זה נשבר תודות להדים שהיו לכתבתכם.

ח"כ מאיר כהן, חיפה

● ח"כ מאיר כהן, איש הליכוד, נטל על עצמו, כעורך־דין וכעסקן־ציבורי, לנהל את מאבקם הציבורי של שני פועלי התעשייה הצבאית שהושעו מעבודתם.

כירסום עד לעצמות

מנהיג מפ"ם, מאיר יערי, פירסם בי אחרונה את המישפט הבא, בחוברת המערך מיגוון: „אם ינצחו בבחירות הקרובות אנשים מסוגו של יורם ארידור, הם יתנפלו על המשק ויכרסמוהו עד לעצמות." מוזר שמישפט זה רואה אור דווקא בימים אלה.

חמישים שנה ויותר מוצצים יערי וחבר מרעיו את לשד הארץ והעם הזה, והפרשיות שבהן מעורבים אנשי מיפלגת העבודה והמערך, שלמפ"ם יש חלק בהם, בחלקן הגדול טרם נחשפו. אך די אם נצביע על הפרשיות האחרונות, שכן אותרו. חברי־הקיבוץ לשעבר, אשר ידלין ואברהם עופר ובני־מישפחותיהם, מצצו ומוצצים עד היום את לשד המדינה. גם גיזבר קופת־חולים ומר אליסון מסולל בונה לא טמנו ידם בצלחת, שלא לדבר על מה שעשו חבר קיבוץ גיבעת־חיים, יוסף ענבר וחברו התל־אביבי יהודה ליליאן, בהתאגדות־הספורט הפועל.

ומה בקשר לקיבוצי תנועתו של מאיר יערי עצמו? שם אין שומעים כלל על החובה לשלם מס־הכנסה. אך לזה, כמובן, יש שם שונה, ואין זה נראה בעיני מאיר יערי כהתנפלות על המשק וכירסומו עד לשד העצמות.

משה קשת, תל־אביב

האור הגדול לא יבוא

לא מכבר אמר עמוס קינן על כנס בית־השיטה: „האור הגדול כבר לא יבוא מבית־השיטה. היא ודומיה התעשרו מעבודה שכירה ומהפער." והוא ממשיך וחולם על היום שבו „יגורשו" הקיבוצניקים „כואבי החמד" אל הרחובות הקרים והאכזריים, אל הגשם, שם יתחילו לכאוב באמת.

אין בכוונתי לסנגר על כנס בית־השיטה. אין הוא ראוי, לדעתי, אפילו להתייחסות. אני רוצה להגיב רק על תגובתו של עמוס קינן, שעוררה בי בחילה. לעמוס קינן יש מכונת־כתיבה. הוא יושב ומתחיל לתקתק ומספר לנו אגדה. באגדה יש „קיבוצניקים שמנים ועשירים" ו„עסקונה שמטפחת אורתם." ומצד שני יש עמוס קינוים לבושי־בלואים, שגדלו ברחובות קרים ואכזריים. באגדה יש קיבוצניקים „כואבי דה־לוקס" ויש עמוס קינוים צרובי־קור ומצומקים מרעב.

האגדה מסתיימת בחלום. חלום על היום שבו יגורשו הקיבוצניקים לרחובות הקרים והאכזריים, שם יכאבו באמת. כמו עמוס קינן. חה־חה־חה.

הרצל צליק, קיבוץ צאלים

היו שני זונות

„אם כתבו בעיתון שאחותך זונה, לא יעזור לך להתרוצץ ברחובות ולצעוק שאין לך כלל אחות." לכן, אין טעם לדעתי, להעמיד דברים על דיוקם ולתקן את הסילופים בכתבה על הדיווח שלי לגבי נסיעת משלחת המישמרת הצעירה של מיפלגת העבודה לגרמניה („ביזיון המישלחת" — העולם הזה 2049).

כעיתון המתיימר לעסוק גם בדברים רציניים, ניתן היה לצפות, שתתעניינו גם בלבטים האישיים שלנו אם לנסוע בכלל; במה שהגרמנים אמרו לנו; במה שאמרנו אנחנו להם; בביקור שלנו בברגן־בלזן ועוד ועוד. בסך־הכל היו למישלחת שלנו צדדים חיוביים ושליליים, ואם מישהו היה טורח לדייק — המאזן הוא חיובי. לדעתי, המישלחת שלנו עשתה עבודה טובה.

מה שכמובן מרגיז אותי הוא, שמישהו מבין היושבים בישיבת הוועדה לקישרי־חוץ של המישמרת הצעירה, מצא לנחוץ למסור החוצה תמונה מעוותת ומסולפת. לנו, הצעירים, יש ביקורת חריפה על שרי ממשלה שמדליפים. מסתבר שיש בינינו לפחות אחד שאינו טוב מהם.

ולסיום, לא מתקבל על הדעת שאני אמליץ לצרף שתי זונות למישלחת. הניסיון שלי גרוע. במישלחת שלנו היו שני זונות...

גיל ליבני, קיבוץ ראש־הניקרה

● זו אינה טעות דיקדוקית. הקורא ליבני אכן מתכוון לזונות ממין זכר, שנכללו לדעתו במישלחת האחרונה של המישמרת הצעירה של מיפלגת העבודה לגרמניה.

מנפחים את רבינוביץ'

העולם הזה, כמו עיתונים אחרים במדינה, שוגה שגיאה מרה בכך שהוא מטיל את האחריות על המדיניות הכלכלית הכושלת של הממשלה על שר־האוצר, יהושע רבינוביץ'. עצם הטלת האחריות עליו מנפח אותו מעבר לממדיו הטבעיים. שכן, יהושע רבינוביץ' לא היה מעולם כלכלן גדול. לכל היותר הוא יכול היה לעשות חישובים של סיכויי בחירות במפא"י בשעתו. וגם בכך, כפי שהוכח בבחירות האחרונות לעיריית תל־אביב, נכשל.

מי שאחראי למדיניותה הכלכלית של הממשלה, הוא שאחראי גם למדיניותה הביטחונית או החברתית. זהו בראש וראשונה ראש־הממשלה, יצחק רבין. הוא הנושא באחריות העליונה. הוא לא יכול לחמוק מאחריות כזאת ולטעון כי אין לו מה לעשות נגד רבינוביץ'. אם רבינוביץ' אינו שר־אוצר טוב שיחליף אותו. ואם אינו עושה זאת, הוא אחראי בדיוק כמוהו למה שקורה בתחום הכלכלי במדינה.

מאיר השכל, ירושלים

הוכחה קנטרנית?

הערתו של אלי תבור במיכתב העורך

לוית דאר בלבד
וכל להביא
ר

פרס
של 19,000 ל"י

ס גדול יחיד בסך 19.000 ל"י יוגרל
ום חמישי ה־30 בדצמבר 1976 בשעה 5.10 אחה"צ
ן כל המאזינים לתכנית "הזוכה המאושר"
סות תשלבת מפעלי "טמפו" המשודרת בגל ב'.
' שעליך לעשות הוא לשלוח גלויה לחברת "טמפו".
זור התעשיה חולון. עם שמך. כתבתך ומספר הטלפון
תמצא לידו בעת השידור. ולהשלים את הסיסמא:
יטר פלוס של . . . . גם הגדולים גמדים לעומתו".
דרז במשלוח הגלויות וזכור
19.0 ל"י מחכים לך - מתנת חברת
טמפו
טר פלוס של "טמפו" גם הגדולים גמדים לעומתו.

סטילה
עושה לך
עיניים

כדי לראות בדיוק
מה עושה סטילה,
יש לי „טריק"
פשוט: אני
מטפטפת טיפה
כחולה רק לעין
אחת. ואחרי
שתי דקות אני מביטה בראי.
את ההבדל בין שתי העיניים,
(ממש פלא),
קשה לתאר במלים.

בכל בתי המרקחת
אבייק
8.95 ל"י (ללא מ.ע.מ.)

מבחר כתבי־עת
לגברים:
• PENTHOUSE
• KNAVE
• FIESTA
הפצה בלעדית
סוכנות סטימצקי בע"מ

2.880 ל"י
בלבד
תעלה לך מודעה
בגודל עמוד
ב־
העולם הזה

מכתבים

לקורא, באשר לידיעה על המשך כהונתו של מוטה גור כרמטכ״ל (העולם הזה 2049), שבה הקדים העולם הזה את שאר העתונים היא לדעתי קנטרנית וילדותית, בנוסח „אני הייתי ראשון.״ העולם הזה אינו זקוק להוכחות קטנוניות מסוג זה.

מיכאל ברשינסקי, חיפה

● אולי לא עבור הקורא ברשינסקי. אבל לא מעט קוראים זקוקים להוכחות מסוג זה.

ז״ל רוצה לחזור

מכובדי, מאז נפקד שמי מדפי שבועונ־כם, חלה ירידה מצערת ברמת מדור הסא־טירה. הוא ארוך, משעמם וחסר־טעם. מן הראוי להחזירני למקומי ויפה שעה אחת קודם. ד״ר מלכיאל זוארץ, ז״ל.

המלביה״ד, בשם המנוח הדגול:

בני כהן, פתח־תקווה

כוס־קפה באנטבה

מול קולנוע מקסים בתל־אביב פתחו בית־קפה חדש, והעניקו לו את השם „קפה אנטבה.״ אני מבין את האסוציאציות ש־שם זה מעורר, כדבר הקשור בגבורת צה״ל. אבל קדמו לאנטבה שמות רבים אחרים שבהם הוכיח צה״ל את תושייתו. מדוע שלא יפתחו גם „קפה קיביה,״ „קפה כפר־קאסם,״ „קפה דיר סווייר״ או אפילו „קפה ביירות?״ וכך נוכל לטייל ולשבת בין זיכרונות חיים של העבר הצבאי המ־פואר שלנו.

נחום חסדאי, תל־אביב

סמכותו של עמידרור

מזה זמן אני עוקב אחרי רשימותיו „הצבאיות־מיקצועיות״ של פרשנכם בנ־ימין עמידרור. ברצוני להעמיד את מהימ־נות הביקורות הקטלניות שביקר עמידרור את כל מלחמות צה״ל (עצמאות, קדש, ששת־הימים, כיפורים), חלק מחילותיו (חרמ״ש, שריון, חי״ר וצנחנים) ומרבית מפקדיו (היחידי שזכה בשבחים הוא אריק שרון בהקשר למיבצע הצליחה „אבירי לב״ במלחמת יום־הכיפורים). לכן, מיספר שא־לות לי אליך עמידרור:

● האם דרגתך הצבאית (סא״ל), וזמן שירותך בצבא, נתנו לך, לדעתך, כלי חשיבה וביקורת טובים יותר משל כל הא־לופים ורבי־האלופים שאותם קטלת ב־רשימותיך?

● באיזה בית־ספר גבוה לאסטרטגיה צבאית בעולם למדת, והיכן ניתנה לך ה־הכשרה שמאפשרת לך לנתח קרבות ו־צבאות?

● האם רשימותיך עברו חוות־דעת של מומחה צבאי ברמה גבוהה?

● האם קיבלת תגובה חיובית, והס־כמה עם הנחותיך (בחלקן לפחות), ממפקד בכיר כלשהו?

קל מאד, עמידרור, לעמוד מן הצד ול־בקר. אין זו חוכמה גדולה לנתח קרבות אחרי שהתחוללו, ואין זה צודק רק לש־לול. אני מאמין שמפקדי צה״ל שבם פגעת ואותם קטלת, רוצים לענות לך. בטוחני שכל אחד מהם מסוגל, מבחינה מיקצועית ואינטלקטואלית (כן, גם גונן...), להשיב על טענותיך אחת לאחת ולסתור את רוב קביעותיך בצורה מוחלטת. ה־עניין הוא שאין הם מורשים לעשות זאת מבחינת החוק, וחבל.

זוהר המנחם, רמת־גן

● אין צורך להעלות את בנימין עמי־דרור בדרגה. הוא רק סרן (מיל.). גם לידל־הארט, גדול הפרשנים הצבאיים בעת החד־שה, היה רק קפטן בדרגתו. עם זאת לומ־דים אלופים ורבי־אלופים בצבאות רבים את פרשנויותיו וניתוחיו הצבאיים.

למיקרא רשימותיו של בנימין עמידרור מתעוררת השאלה: האם לא די דשו כבר במילחמת יום־הכיפורים? האם צריך לח־זור שוב ושוב על אותם פרקים אומללים של מילחמה זו, לנתח אותם באיזמל הבי־קורת ולהכאיב מחדש לכל אלה שנפגעו מאותה מילחמה? לדעתי, העם רוצה לש־כוח את מה שאירע במילחמת יום־הכיפו־רים, ואתם עושים שגיאה שאתם מעוררים את הבעייה שוב ושוב בצורה כימעט מא־זוכיסטית.

ירון שורק, תל־אביב

אני מתפלא שעיתון כמו העולם הזה מעורר דווקא עכשיו את בעיית הוויכוח

(המשך בעמוד 12)

התכנית הדולרית של ״טפחות״

השקע וזכה במשכנתא בבואך לישראל

התכנית מיועדת לתושבי חו״ל ולישראלים השוהים בחו״ל, החושבים על עליה או חזרה ארצה.

☆ השקע בתכנית, בשיטה קלה ונוחה, סכומים חודשיים לפי יכולתך (מ־20$ לחודש). בהגיעך ל־5,000 $ הנך רשאי להפסיק ההשקעה החודשית.

☆ תקבל תשואה נאה (4% עד 7% ריבית שנתית מצטברת — בהתאם לאורך התקופה).

☆ למבטל השתתפותו בתכנית בעודו בחו״ל: השקעותיך, קרן וריבית, יוחזרו לך בדולרים לפי דרישתך.

☆ לעולה או לתושב חוזר, מובטחת משכנתא בריבית של 9%, ללא הצמדה. כעבור 5 שנים מהצטרפותך לתכנית — משכנתא כפולה מהשקעתך; כעבור 3 שנים משכנתא בגובה השקעתך. זאת בנוסף לזכויותיך לסיוע אחר לדיור.

☆ המעוניין יוכל להמשיך לחסוך בישראל בלירות ישראליות, כשתקופת השקעתו בחו״ל נזקפת לזכותו.

מודעה זו איננה מהווה הצעה לציבור להשקיע בתכנית הנ״ל.

לקבלת תשקיף פנה אל:
Tefahot Israel Mortgage Bank Ltd.
800 Second Avenue, New York,
N.Y. 10017, U.S.A.
Tel. (202) 697-5020.

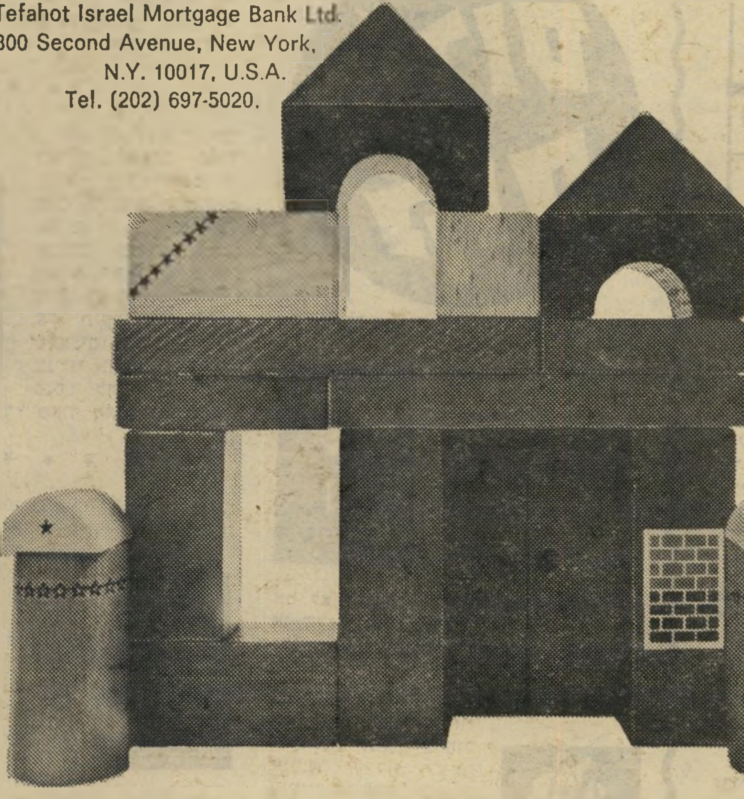

״טפחות״
בנק משכנתאות לישראל בע״מ
רח׳ הלני המלכה 9, ירושלים

הורוס קופ

השבוע ! שום טיולים ! לא לנסוע !
זוע שעברת בתחילת החודש ממשיך
ת את אותותיו. או־
לא די לחשוב על
שהמצב עושה לך
אתה חייב לעשות
אתה יכולה ליפול ב־
— בייחוד עם בן
ל אריה, אותו תפ־
י באקראי ותחשבי
תו לבלתי סימפטי
תחילה. אל תהססי
תק את הקשר לפני שיהיה מאוחר
י. לאמנים שבוע רע, רע מאוד.

* * *

השבת יביא לך את הכוח להגשים את תוכניתך הישנה ו־רבת ההיקף. לעומת זאת, התעלם מן התכ־כים הבזויים והקטנו־ניים של כמה מן הסו־בבים אותך : הם לא שוחרים את טובתך. אל תעשה עסקים ביום ב׳ כי ביום זה תיתקל ב־קשיי קומוניקציה. הי־שמרי מעקיצת עקרבות.

* * *

וע נפלא מחכה לך, בייחוד ביחסיך הולכים ומשתפרים ם בת־זוגתך שהחלי־ה להיות בסדר אי־. קבל אותה בזרו־ת פתוחות. במישור פיננסי הכל מתנהל שורה. המשיך לבזבז, תה בין כה וכה עו־ד לזכות בבת אחת שכום ניכר של כסף. משך לעבוד בנאמנות מסירות. הבוסים שלך מעריכים את . לך, בת תאומים, מצפה שבוע ש־לו רצוף תענוגות. נצלי את זה היטב.

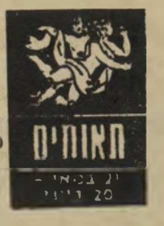

* * *

שתדל לא להציק לחבריך לעבודה, כי בעתיד הקרוב מאוד תזדקק לכל רצונם ה־טוב. היחסים המתוחים עם בן זוגך ישתפרו ב־עקבות פגישה בלתי צפויה עם ידיד קרוב, אותו לא פגשת זמן רב. אל תיקח על עצמך סיכונים מיותרים ב־ענייני כספים, ואל תי־כנס להרפתקאות־נפל ננסיות, ותשתדל מאוד מאוד לא לבזבז.

* * *

ת־זוגך נמצאת במבוכה נוראה, ואולי פילו במשבר. ממש מוזר שלא הצלחת הבחין בכך עד כה. די לנסות לחלצה מ־צבה הקשה, אותו א מתאמצת להס־יר ממך, אל תסתער יה חזיתית, כי אם חר באיגוף ממושך, ך ביצוע פעולות הט־יה והסחה כך גיע אל היעד בעזר־ה ממש, ויחד תלבנו ת המצב. אם לא תפעל למען זוגתך, משבר עלול לפרוץ החוצה כבר הש־ע, ביום שלישי או ביום רביעי.

* * *

דש חזה ומלא התנגשויות המתחיל ב־שבוע אלים, ממש. אל תריב, למען השם : אתה יכול לגרום לאדם לא שלילי ביותר נזק רציני מאוד. ואל תי־כנס לתאונות : אתה עשוי לגרום לאסונות, מבלי להתכוון לכך. אבל אין ספק שלא תו־כל להימנע מכל מיני סיכסוכים אישיים, ב־שור הכלכלי, האישי והאינטימי. ייתכן מישפט לא סימפאטי, שאפשר לפתור בעזרת הבנה והתחשבות. גלה הש־ע הבנה והתחשבות בזולת ! זה כדאי.

בכלל לא יזיק לך, אם תתכן בקפדות עיסקי — ותשמור את את המשך פועלך ה־תוכניותיך לעצמך בל־בד. אם אתה זקוק ל־כסף — קוב משפחה או אפילו אשה מבוגרת עדיפים על ממון מב־חוץ, שמוגש לך לכ־אורה תוך כדי הטר־דות קטנות יותר. אם רצונך באהבתו — מו־טב שתתענייני, לכאורה, גם באחרים.

★ ★ ★

פגישה עם דמות מן העבר הרחוק מעי־בה על חושיך ומעו־ררת את דמיונך. נצל זאת לעתיד : לחלום, ליצור, לתכנן תמורות בחייך ויצירה מסוג אחר לגמרי. אם את בין היוצרים, אל תי־כנעי לריגשות־יאוש או לדיכדוך, זהו עניין של זמן, לא של אופי. הת־קשר טלפונית עם אדם שאתה מכיר ושאינך מייחס לו חשיבות רבה : הוא יעזור לך בשטח מאוד חשוב לך. על בני עקרב להיזהר מנסיעות פתע.

★ ★ ★

בסך הכל, נכנסת לתקופה טובה מאלו שקדמו לה. אם את רווקה — אין הרבה סיכויים שתשארי בוד־דה, השבוע או שתהיי רווקה, בעוד חודשים מועטים. בן קשת : הי־שמר מהוצאות ניכרות, העלולות להיגרם על־ידי צעד פזיז או על־ידי ליאות ממחשבה. מצד שני, מעולם לא היית כל־כך אקטיבי. צאי לטייל הרבה.

זה לא יהיה נוח במיוחד, אבל אם אתה רוצה, אתה יכול להס־תכן. כאב־הראש הריג־עי, הצרות בטווח־קצר, הפגישות עם שונאיך — כל אלה שקולים, אם רק תדע להתמיד על־ידי ההישגים הרציניים וכוח־הרצון שתפתח על־ידי עצם התפנית. מיקרה נעים ובלתי־צפוי עלול להתגלות, אם לא תיזהר, כתגלית של איבה אישית או של קינאה מקצועית. אל תראי לו שאת נפגעת מהתנהגותו. התעלמי מעלבונות.

★ ★ ★

גל חדש של הצלחות פינאנסיות כורך עי־מו התמוטטות כוחו־תיך. אל תהסס ליטול חופשה קצרה, לצאת לאוויר השדה, להכיר אנשים חדשים — אבל מצד שני, לא תיכנע לנטיותיך הטבעיות ל־חסל את ההווה כדי להתמסר למחר מעור־פל. בת דלי — פגישה מיקרית תביא אחריה אהבה גדולה ממושכת ומאושר תמאוד.

★ ★ ★

תיווכחי לראות שהוא מוכן לבוא לקרא־תך ולגלות הבנה ב־כל הנוגע לך. הוא לא יוכל להסתיר את מבוכתו כשתבחיני ש־הוא נמשך אליך. יום שישי הוא יום השיל־טון הבלתי מעורער שלך. הוא עשוי ביום זה להסכים לכל מה שעולה על רוחך, אפי־לו לקבל את חיצייך השנונים. אל תספרי לו על הידיד החדש.

מכתבים

(המשך מעמוד 11)
סביב צליחת תעלת־סואץ במילחמת יום־הכיפורים. הוויכוח הזה בין רב־אלוף (מיל.) חיים בר־לב ואלוף (מיל.) אריאל שרון, היה והינו יותר ויכוח פוליטי מא־שר צבאי. האם כדי לנגח את בר־לב ואת מיפלגת העבודה יש צורך לחזור לפרשה זו ?

י. ארגמן, גבעתיים

עולם הפוך

בקשר לפרשת רכישת מניות חברת פיאט האיטלקית על־ידי שליט לוב, חושבני ש־יעניין את קוראיכם גם הרקע לפרשה זו. המידע על כך פורסם במיספר עיתונים איטלקים, ותמהני שהעיתונות הישראלית לא הגיבה על כך.

ובכן, עוד לפני שנחתמה העיסקה הלוו־בית עם פיאט, באישור ממשלת איטליה, נערך הסכם בין נשיא פיאט, ג׳אני אניאלי, לבין קרלו דה־בנדטי, המייצג חוגים ימ־ניים באירופה ושהוא בעל בתי־חרושת ו־מיפעלי־תעשייה רבים באיטליה. אניאלי מכר לבנדטי 10% ממניות חברת פיאט, תמורת מיפעלי־התעשייה שלו.

אחרי זמן־מה גילו בלשי חברת פיאט כי קבוצה מסויימת מחפשת להשיג שליטה במניות חברת פיאט. הם גילו שמאחורי דה בנדטי עומדים אנשי־הון יהודים בעולם, וגם בישראל. בנדטי גורש מהנהלת פיאט, אך הצליח לשמור בידיו חלק מהמניות שברשותו. נראה שאניאלי חשש מהשת־תלטות יהודית על חברתו, והגיע להסכם עם שליט לוב, מועמר קדאפי, למכור לו מניות בחברה במחיר הגדול פי־ארבעה משוויין.

עכשיו, במקום שהאיטלקים יחששו ש־כתוצאה מעיסקה זו תפסיק ישראל לקנות מכוניות פיאט, כדי שלא לסייע בעקיפין לקדאפי, דווקא ישראל היא החוששת שה־איטלקים לא ימכרו לה מכוניות פיאט. עולם הפוך.

נ. אריאל, כפר־סבא

עד כה פירסמה חברת פיאט את מכו־ניות החברה בישראל בשם : יפהפיאט. עכשיו, אחרי שחלק ממניות פיאט נרכשו בידי קדאפי, יכולה החברה לעשות פיר־סום למוצריה בנוסח : „קנו קדאפיאט !״

אסתר קירשנבוים, חולון

אין פגם מוסרי

בעיתונכם (העולם הזה 2047), במדור נמר של נייר בעריכתו של דן עומר, נת־פרסמה כתבה בשם „נפוטיזם״, המכוונת נגדי ונגד השופטים, אשר זיכוני בפרס ירושלים לסיפרות יפה על־שם ש״י עגנון.

הריני טוען, שהכתבה מלאה סילופים זדוניים, חצאי־אמיתות ופרשנות, שכוו־נתה להשמיץ אותי ואת השופטים.

עיקר הטיעון נגדי הוא, שהנני משתמש בבני־מישפחתי (בתי), ובשלטון שניתן ב־ידי (מנכ״ל בית־הסופר בירושלים), כדי להעניק לעצמי זכויות יתר.

תחילה ברצוני להתייחס לראיון בחד־שות ירושלים. העורך הראשי ובעל־העיתון פנה אל בתי, שהיא רכזת המערכת מזה כשלושה חדשים בלבד, שתראיין אותי, מפני שלדעתו טוב הדבר שעיתון ירושלמי־מקומי יספר לקוראיו על סופר שזכה ב־פרס ירושלמי. ומכיוון שאני סובר, שיש עניין לקוראים בראיון של בת עם אביה על יצירתו — הסכמתי. אינני רואה בכך פגם מוסרי, שהרי לא בתי קובעת את מדיניות העיתון. אף זאת, אין בכתבה מי־לות־שבח לעצמי, כי־אם העלאת הירהו־רים על כתיבה בכלל ועל כתיבתי שלי. בתשובתי לשאלה מדוע זכיתי בפרס עג־נון, הפניתי את המראיינת לשופטים, ולא עמדתי להתהדר ולספר שיבחי יצירתי כפי שאחרים אולי היו עושים כך. לא עלה על דעתי, שתשובה מעין זו תתפרש ב־צורה מעוותת כזו של עורך „גמר של נייר״.

עתה, באשר לשאר הסילופים :

● אינני מנכ״ל בית־הסופר, כי אם מנהל, ומעלי ממונה הנהלה ציבורית. דן עומר מבקש להאדיר את תפקידי, כדי להוכיח לקוראיכם ששילטון רב נתון בידי — אולם העובדה היא, שכל מנגנון־הקבע של המוסד ה„אדיר״ הזה, שהנני משמש מנכ״לו, כביכול, מתבטא בשני עובדים קבועים, שאחד מהם הוא כותב מיכתב זה.

● דן עומר כותב, כי „פרופ׳ יוסף דן מנצל את אכסניית בית־הסופר לערבים סיפרותיים לסיפרי־מחקר שלו על החסידות.״ ברצוני להדגיש, כי אחת ממטרות בית־הסופר — לערוך ערבי־סיפרות עם הופעת יצירות חדשות, וכן ערבים על נושאים הקשורים לסיפרות. בין כ־40 (ארבעים !) ערבי־סיפרות, נערך גם ערב לכבוד חמישה ספריו בענייני סיפרות של פרופ׳ יוסף דן, אשר הופיעו באחרונה. במשך חמש שנות פעילותו של בית־הסופר, שבו נערכו למעלה מ־300(!) ערבי ספרות, לא נערך לכתיבתו של פרופ׳ דן אלא ערב זה בלבד !

● המשורר מנפרד וינקלר הדריך ב־סדנה לכתיבה יוצרת בבית־הסופר במשך 8 (שמונה !) פגישות בלבד — בשנת תשל״ו. אם כך, כיצד אפשר לכתוב שהנני „נותן לחמו.״ זאת ועוד, באותה שנה הדריכו בסדנאות לכתיבה יוצרת, בדומה לוינקלר גם היוצרים הבאים : מנחם בן, יהודה עמיחי, אורי ברנשטין, יצחק שלו, אהוד בן־עזר, אהרן אפלפלד, דויד שחר, יוסף מונדי וריצ׳רד פרבר.

● דן עומר מלגלג על נימוקי השופטים (אגב היו שלושה שופטים, ולא שניים, כפי שמשתמע מדברי ד.ע., וההחלטה נתקבלה פה אחד, כפי שפורסם), בהם נאמר, כי „ספרו של שמאי גולן מהווה הישג חשוב להתפתחות הסיפור העברי הקצר.״ פיקפוקי־לגלוגו של ד.ע. מבוססים על העובדה, כדבריו, שפרופ׳ גרשון שקד ב־ספרו גל חדש בסיפורת העברית מתעלם מיצירתי.

טיעון זה מגוחך מכמה סיבות : ספרי בריחות למרחקים קצרים, שזכה עתה ב־פרס עגנון יצא לאור לפני שנה בלבד, ואילו ספרו של פרופ׳ שקד — לפני 6(!) שנים. ובוודאי שנכתב גם קודם להופעת ספרי מותו של אורי פלד. ואם פרופ׳ שקד התעלם משני ספרי הקודמים, מטעמים השמורים עימו, הריני חייב לציין, שסופרים ומבקרים אחרים לא התעלמו מהם, ואף לא מספרי המאוחרים.

אינני סופר עלום־שם ש„פתאום״ זכה בפרס. עובדה היא שכל ספר שלי זכה בפרס, מהם שניים בעילום שם, ובשום פנים ואופן לא בזכות היותי מנהל כלשהו. מורה הייתי כל אותן שנים, ואף־על־פי־כן זכיתי לביקורות טובות. בסיכומו של דבר נפל דן עומר קרבן להומצה אישית נגדי, והוא העלה אותה על הכתב מבלי לבדוק את אמיתות העובדות.

שמאי גולן, ירושלים

● דן עומר מעיר : „אין מה להעיר. המיכתב מדבר בעד עצמו.״

מי היה האסיר ?

כשקראתי את הקטע על יצחק בן־אהרון, במדור „אנשים״ (העולם הזה 2050), נזכרתי במעשה. החיילים היהודים בצבא הבריטי שחזרו מהשבי הגרמני בתום מילחמת־העולם השנייה, שוחררו מהשירות

(המשך בעמוד 14)

לצערנו אתה נאלץ להמתין בתור כי לאוטובוס לא נותנים להתקדם בלי תור.

אתה ממתין בתור? גם אני ממתין, האוטובוס שלך.
אני ממתין בתור הארוך לרמזור, כאשר צי אדיר של מכוניות פרטיות מקיף אותי מכל עבר וחוסם את נתיב הנסיעה שלי.
די בפקק תנועה אחד כדי לעכב אותי, ועוד עשרות אנשים הממתינים כמוך, בתחנות.
באוטובוס אחד נוסעים יותר אנשים מאשר בעשרות מכוניות פרטיות.
למרות זאת לא ניתנת לי כל זכות קדימה.
הפתרון? — נתיבים חופשיים לתחבורה הציבורית, כנהוג בערים הגדולות בעולם. נתיבים מיוחדים אשר רק אוטובוסים נוסעים בהם.
כך לא תאלץ להמתין לי זמן רב בתחנה שלך.
כך נהנה כולנו מנסיעה מהירה וטובה יותר.

אגד

הפתרון: נתיבים חופשיים לתחבורה הצבורית.

המזגן היחיד בארץ שאינו קופא מקור בתנאים מיוחדים בחודש דצמבר

מה קורה למזגן אויר רגיל כאשר ה־טמפרטורה יורדת מתחת ל־7 מעלות? בדרך כלל הוא מתכסה קרח ומפסיק לפעול דווקא כאשר הוא נחוץ ביותר!

זה קורה במזגן אויר רגיל אך זה לא קורה במזגן אויר „זהר" שאינו מזגן רגיל: מהנדסי המפעל רב־המוניטין (אשר חגג בשנה שעברה 50 שנה לפעילותו בישראל) התקינו במזגן „זהר" גוף חימום המופעל ע"י טרמוסטט. גוף חימום זה נכנס לפעולה כאשר הטמפרטורה יורדת אל מתחת ל־7 מעלות, וכך נמנעת הצטברות קרח על המזגן.

המזגן של „זוהר" הוא היחיד בארץ המצויד במתקן כזה ו„זהר" מספקת אותו ללא תוספת למחיר המזגן. ובחודש דצמבר הנחה נוספת: הובלה חינם לכל חלקי הארץ.

הפופולריות ההולכת וגוברת של מזגני אויר כמכשירי הסקה, קיבלה „דחיפה" גדולה כאשר פירסם מכון התקנים הישר־אלי סקר המוכיח כי חימום הבית ע"י מזגן הוא שיטת ההסקה הזולה ביותר פרט לפיירסייד. וכאשר מחירי הנפט וה־סולר עולים מדי פעם, אין פלא שאנשים עוברים למזגנים מה גם שזהו המכשיר ה־יחיד הפיעל במשך כל השנה ומקרר את הבית בקיץ.

יותר ויותר מזגני אויר מותקנים בבתי ישראל לאחר שהישראלי נוכח כי מיזוג אויר אינו עוד מותרות כי אם הכרח ב־אקלים שלנו. כבענף מכונות הכביסה, תנו־רי הבישול ודודי החימום — כך גם בענף המזגנים כובשת לה „זהר" את מקום הכבוד הראוי למכשירי האיכות שהיא מייצרת.

מכתבים

(המשך מעמוד 12)

הצבאי שיחרור של חופשה. כלומר, נוסף על מענק חד־פעמי ומערכת בגדים אז־רחיים, הוסיפו לקבל משכורת צבאית ו־נחשבו כחיילים לכל דבר. חוקי הצבא הבריטי עדיין חלו עליהם, כולל איסור להשתתף או לנאום באסיפות פוליטיות, ובייחוד באסיפות־מחאה של היישוב נגד השילטון ה־בריטי.

בן־אהרון

לתוך הקלחת של הפגנות המחאה נגד השילטון הבריטי נקלע יצחק בן־אהרון, שחזר מה־שבי. זכורני שהוא השתתף באסיפת־מחאה המונית ש־התקיימה במדרגות של קולנוע מוגרבי בתל־אביב. הוא נשא נאום חוצב־להבות ומלהיב, כידו הטובה של טריבון עממי.

אחרי האסיפה נעצר בן־אהרון על־ידי הבריטים ונכלא במחנה הצבאי בסרפנד. שם עמד להישפט בפני בית־דין צבאי, באשמה שבתור קצין בשירות צבאי נאם באסיפה פוליטית.

זכורני שהסעתי את עורך־דין חוטר־ישי לצריפין לפגישה עם בן־אהרון, כדי להכין את הגנתו משפטית.

אחרי הרבה שאלות וחיפושים הגענו למחנה קטן ובו שני צריפי־עץ בלבד. תא־המעצר עבור בן־אהרון אולתר בצריף־בידוד לחולים במחלות מידבקות. את בן־אהרון מצאנו כעצור יחידי, לבד באחד משני הצריפים הריקים, שקוע בשיחה עם קצין בריטי צעיר. מסתבר שלפי החוקה הצבאית הבריטית, קצין בדרגתו של הע־ציר חייב לשבת עימו בכלא ולארח לו לחברה עד לסיום מישפטו.

אינני זוכר היום מה היו תוצאות המישפט הצבאי שנערך אז. נדמה לי שהמישפט ביכלל לא התקיים, ובקול דממה דקה שיח־ררו את בן־אהרון ממעצרו. ברם, בדרכי חזרה לתל־אביב הרהרתי, ואני מהרהר עד היום הזה ומטרידה אותי השאלה: מי היה העציר משניהם? בן־אהרון, או הק־צין הבריטי שחוייב לשבת עימו?

יוסף פליגלמן (כנפי), תל־אביב

קרקס הפרעושים

אני מודה לכם על תשומת־הלב במדור אנשים וברצוני לתקן ארבעה שיבושים: א. מרדכי הורוביץ החל כותב את ספרו, קרקס הפרעושים, עשר שנים לפני ש־הכרתיו. ב. אין אנו פעילים בשום מיס־

נעמי שמר ומרדכי הורוביץ
לא לאומנית, לא קנאית

גרת פוליטית, וגם לא בתנועה למען א״י השלמה. ג. אינני קנאית. ד. אינני לאו־מנית.

אקווה שקרקס הפרעושים יזכה לתשומת־לבכם, גם כחדשה ספרותית, והפעם בלי שיבושים, בבקשה.

נעמי שמר, תל־אביב

המתכון של האחים וורנר להסרטת

ניצחון באנטבה

קודם כל צריכים לבחור באנשים הרעים.
מניין לוקחים אותם?
אין בעיות.

אל התור למטוס אייר־פראנס בנמל־התעופה של אתונה מצטרף גבר גבה־קומה, בעל פנים שחומות. פנים של רוצח. עיניים של רוצח. רואים מייד.

פעם הוא היה אינדיאני וקירקף את הלבנים הטובים. זה היה, כמובן, כשעוד היה מותר להסריט סרטים בנוסח „האינדיאני הטוב היחידי הוא האינדיאני המת."

כיום אסור להסריט סרטים כאלה, כי באמריקה רוצים לראות אינדיאנים טובים, המנושלים בידי הלבנים הרעים, קלגסי חיל־הפרשים של ארצות־הברית.

לכן הועבר האינדיאני הרע למחלקת הערבים הרעים. הערבי הטוב היחידי הוא הערבי המת.

וכדי שאיש לא יטעה, מחזיק הרוצח בידיו תיבה, ועליה כתובת ערבית. כך עושים הטרוריסטים הערביים תמיד. הם נכנסים למטוסים המייועדים לחטיפה, כשבידיהם חבילות הנושאות כתובות ערביות בולטות. שיידעו.

■ ■ ■

יש ערבי רע. דרושה גרמניה.
מניין לוקחים גרמניה רעה?
נו באמת!

לוקחים את אחד ממאות סירטי־הסטאלאגים ששרדו במחסנים ללא שימוש, מאז מילחמת־העולם השנייה. מוציאים מתוכו את הקאפואית הרוצחת, זו שמצליפה בשוט בבנות העירומות בסצינות האירוטיות, הסאדו־מאזוכיסטיות, המוסוות כסצנות של זעם על האכזריות הנאצית.

בלונדית. עיניים כחולות סאדיסטיות. ואיזה פה! די לראות את הפה, כדי לדעת שזוהי רוצחת מטורפת, נערת הס"ס, אחת שהאהילים בביתה עשויים מעורם של יהודים.

המיפלצת הבלונדית היא המפקדת. כשהיא מאיימת בתת־מיקלע, כל הגוף הסכסי שלה הופך קת של תת. כשהיא קוראת בשמות של יהודים — כהן, לוי, רוזנבלום, מאיר — היא יורקת את המילים, כפי שהיא עשתה בסרטים הקודמים, כשהיתה עדיין החיה הרעה של ברגן־בלזן.

הייתי כלבתו של הקולונל שולץ. עכשיו אני כלבתו של באדר־מיינהוף.

■ ■ ■

דרוש עוד רוצח נאצי? מייד!
פעם הוא היה נער בהיטלר־יוגנד, רוצח מבולבל, עם קצת נקיפות־מצפון בין רצח המוני אחד למישנהו.

מאז עבר דור. כיום הוא נער בכנופיית באדר־מיינהוף. עדיין עם נקיפות־מצפון בודדות. נגזר עליו להיות נאצי ולרצוח יהודים.

מה אפשר לעשות? זה בדם.
JAWOHL!

■ ■ ■

ישראלים. מניין לוקחים ישראלים?
אם אין ישראלים, לוקחים יהודים, יהודים יש בשפע.

כמה סרטים עשתה הוליווד על גטו ורשה, על אושוויץ, על סלקציות, על „לילה וערפל", על גירוש יהודי צרפת, על הצלת יהודי דנמארק, על בוכנוואלד, על דכאו, על אכסודוס, על אנה פראנק?

שם יש יהודים בשפע. אפשר לקחת אותם כמו שהם, ולקרוא להם „ישראלים". איש לא ירגיש בהבדל.

אז הנה הם. כולם, כולם.

היהודי הפותח בקריאת שמע ישראל, ברגע שהוא רואה את קצין־הס"ס, סליחה — את המחבל האינדיאני, כלומר — את המחבל הערבי.

שמע ישראל, אדוני אלוהינו, אדוני אחד.

היהודי המראה את המיספר על זרועו. כן כן, הייתי באושוויץ. שום דבר לא השתנה.

והיהודי עם הזקן והמשקפיים הרועד מפחד, המתכחש למוצאו, הרוצה להציל את עצמו, המופל ארצה במהלומת־אגרוף אדירה של הנאצי הערבי, הפורץ בבכי מרוב בושה על שהתנכר לעמו.

אל תבכה, יהודון מיסכן, זה יכול לקרות לכל אחד בסרט הוליוודי.

השיירה הארוכה־ארוכה של יהודי־גטו מיסכנים, ההולכים לעבר גורלם אחרי שנעשתה הסלקציה, כמו שהלכו תמיד, אל מדורות האינקוויזיציה, אל מיקלחות־הגאזים של אושוויץ, אל אולם בית־הנתיבות של אנטבה. אותם היהודים, אותם עלובי־הנפש, אותם כבשים ההולכות לטבח. רק שהפעם קוראים להם ישראלים.

ויש גם הישראלי־הישראלי. קצת מטומטם. קצת מגוחך. הרבה גיבור. רב"ט בשיריון, או משהו. הוא רוצה להתנפל על הס"ס ולמות כגיבור, אבל הוא רק מדבר, ובסוף הוא נהרג מרוב טימטום מכדורי המצילים. מגיע לו.

■ ■ ■

והאשה הגיבורה. הזקנה.
דורה בלוך.

מניין לוקחים אותה?

מסרט של סטאלאג? לא, אין שם כאלה. מוטב לקחת סרט אנגלי.

הנה היא, האשה בעלילה של אגאתה כריסטי. ואולי

פרס ורבין בחדר־המילחמה

זו שניהמה את הילדים בסרט על האנגלים מסינגאפור, שנפלו בידי הערבים, סליחה — היפאנים.

היא נהדרת. היא נוגעת ללב. היא יודעת לנחם. לחייך ברגעים הכי נוראים. להתגרות במנוולים. הזקנה האנגליה הניצחית, גיבורת אלף סרטים.

זה בסדר. דורה בלוך המקורית, זיכרונה־לברכה, היתה בעלת דרכון בריטי. בהשוואה לזיופים האחרים בסרט, זהו זיוף קטן.

■ ■ ■

הלאה. נא להודיע למחלקת הליהוק. דרוש אידי אמין.

פילד־מארשל דוקטור אידי אמין דאדא.

זה תענוג אמיתי!

כבר מזמן אסור בהוליווד להראות NIGGER אמיתי, בזוי, מגוחך, עלוב־נפש, רברבן, פחדן, שקרן, רוצח, רמאי, קוף שירד זה־עתה מן העץ.

מי שינסה להגניב כושי כזה לסרט כלשהו באמריקה, מוטב לו להתאבד. העיתונות תרד עליו בפראות. הסטודנטים ישברו לו את החלונות ואת העצמות. הנשיא עצמו יצטרך להתנצל.

אבל במקרה זה, זה מותר. הכל שונאים את אידי אמין. אידי אמין הוא באמת מגוחך. את הכושי הזה מותר להשמיץ, ברוך השם.

אז לוקחים את הכושי ממאה סרטים גזעניים נשכחים, מלבישים אותו במדי פילד־מארשל, וכל אחד יכול להתמוגג באורגיה של גזענות צרופה, במצפון שקט.

אבל למען הזהירות כדאי להכניס גם כושי טוב. הרופא.

נא לשלוח גם כמה עשרות כושים, שיהיו חיילים אוגנדיים. אין צורך שיהיה להם פרצוף, או כל תכונה אנושית אחרת. הם רק צריכים להיהרג, כמו זבובים. זבנג וגמרנו. למי איכפת?

■ ■ ■

לגבי הקפטן הצרפתי אין בעיות.
הוא לבן, הוא אירופי. הוא נוצרי. הוא גיבור.

אפשר לקחת אותו מכל סרט שהוא. הבלש הפרטי מאלף סירטי־בלשים. הקפטן האנגלי בג'ונגל של בורמה. מפקד ליגיון־הזרים באלג'יריה. השריף של צהרי־יום. מישהו כמו בוגארט. לא דירק, כמובן. האמפרי.

הוא משיכמו ומעלה, אדם עליון מוקף תת־אדם. הערבים והנאצים עלובים לעומתו. וביינינו לבין עצמנו, גם היהודים עלובים. (ששש!).

■ ■ ■

ובינתיים, בישראל — — —
קודם כל, דרושה יידישע מאמע. היסטרית. שמנה. מטורפת מרוב דאגה לבתה החטופה. פרה אמיתית, בעלת לב יהודי חם.

שום מנהל־ליהוק אינו צריך לחשוב פעמיים. ליז! אליזבת טיילור־טוד־פישר־ברטון־ורנר (ועוד אחדים באמצע). מתנה מן השמיים.

ולידה הבעל המרוד. זה שאמר שאסור אף פעם לנהל משא־ומתן עם טרוריסטים. אבל זה היה כשחטפו את הבת של השכן. זה לגמרי אחרת כשחוטפים את הבת שלו עצמו. אז הוא מוכן למכור את המולדת כדי להצילה. ככה זה אצל אבות יהודיים, בייחוד כשהם נשואים לאליזבת טיילור.

איפה לוקחים אחד כזה, שידפוק על השולחן של הפריים־מיניסטר?

קירק דאגלס, כמובן. הוא כבר עשה זאת בהמון סרטים. שיעשה זאת עוד פעם, למען עם ישראל ותיפארתו בעולם.

■ ■ ■

עכשיו באה הבעייה האמיתית.
איפה בכל סירטי הוליווד אפשר למצוא משהו הדומה לממשלת ישראל?

אין טעם לנסות. צריכים להמציא ממשלה חדשה.

אז ככה. לוקחים תריסר יהודונים, עם ובלי זקנים, עם ובלי כיפות. קצת מצחיקים, קצת מטופשים, אך כולם בעלי לב יהודי חם.

הם יושבים, ומרימים את הידיים כשאומרים להם (תמיד פה־אחד, כי זאתי ממשלה שכזאת!) ופונים אל הפריים־מיניסטר בלשון „אדוני ראש־הממשלה, אני מציע..."

כך עושים בבית הלבן. לפחות בגירסה ההוליוודית.

ומניין לוקחים פריים־מיניסטר ישראלי?

לוקחים מין ילד מגודל. פרצוף של בן 25. אחד כזה שמתלבט. מרגישים מייד שהוא היה בעצם צריך להיות מפקד טאנק בסרט על יום־הכיפורים, אבל אין ברירה. הוא לא יודע מה לעשות. אין לו תוכנית. הוא נכנע למישפחות ההיסטריות ומחליט לנהל משא־ומתן. אור־טו־טו הוא יהיה מוכן להיכנע לטרוריסטים.

איזה מזל שיש שימעון פרס. או, בלשון הסרט, שיי־מון פה־ראס.

■ ■ ■

שימעון פרס הוא נהדר. הוא קשוח. הוא אנושי. הוא גבר. הוא חלום ארוטי של כל אשה.
בקיצור, הוא ברט לאנקאסטר.

איך שהוא דוחף את מוטה גור, זה שהיה מפקד־חטיבה בארמיה של פאטון ומפקד־שייטת בקרב של מידוויי! איך שהוא מבין את יוני נתניהו, ומתדיין עימו על גורל העם היהודי! איך שהוא מגבש את התוכנית, ומכריח את רבין הצעיר לקבל אותה! איך שהוא שומר על קור־רוחו בשעה שהקרב מתנהל בייבשת הרחוקה!

איפה אריק שרון! איפה ייגאל ידין! עם איש כזה בראש הרשימה, יקבל המערך בבחירות הבאות 98 מנדאטים על־בטוח!

■ ■ ■

ה„מרצדס" השחורה עשתה את שלה. הטרוריסטים נקברו. ההרקולסים טסים בשמיים הכחולים, הביתה. היהודים בתוכם מתפללים ושרים שירי־מולדת. הקפטן הצרפתי מבליט את סנטרו הגברי ומתכונן לסרט הבא.

זהו. „ניצחון באנטבה". יצירת־הפאר של „האחים וורנר".

בקטעים הטובים ביותר שלו, זהו סרט מביך.
בקטעים הבינוניים, הוא מגעיל.
בקטעים הנותרים, הוא מעורר רצון עז להקיא.

סרט גזעני, אנטי־שמי. סרט המבזה את האדם הישראלי, את העם היהודי, את ממשלת המדינה. תערובת מבחילה של סטריאוטיפים פרימיטיביים: יהודים עלובים. גרמנים סאדיסטיים. ערבים רצחניים.

סרט שאין בו אף רגע אחד של אמת אנושית, אף לא ניצוץ אחד של רגש אמיתי.

סרט ציני, שפוברק תוך כמה שבועות כדי לעשות כסף.

על־פי אימרתו של צ'רצ'יל: „מעולם לא עשו אנשים כה רבים כסף כה רב על חשבונם של גיבורים כה מעטים..."

מאת אורי אבנרי

חנוך מרמרי קובי ניב דודו גבע

גאים להודיע:

אנחנו גמרנו ראשונים!!!!

תשוקה באנטבה

סיסה 139 של "אייר-פרנס" עומדת להמריא. עמי ותמי האוהבים נוסעים לבלות ירח-דבש באירופה. הם ציפו לטיול זה בכיליון עיניים והנה מתגשם חלומם.

הסרט הפורנוגרפי הראשון והיחיד על "מבצע אוגנדה"

בתפקיד

יצחק רבין - ג'ובאני מפטוצי
אידי אמין - ג'ון פורסטר
גד יעקובי - גד יעקובי
החטופה - בריג'טה יוהלסן
קלאוס קינסקי - שמואל רודנסקי
יו"ר הכנסת - ישראל ישעיהו

אושרם של בני-הזוג ניקטע באכזריות כאשר משתלטים שלושה אנשים מזויינים וחמור על המטוס וחוטפים אותו ליעד בלתי ידוע.

כשנוחת סוף-סוף המטוס לאחר תלאות ארוכות מוצאים עצמם החטופים המסכנים בליבה של אפריקה השחורה והפרימיטיבית.

תיקוותם האחרונה של בני-הערובה האומללים אובדת. כשמופיע הרודן המסורף אידי אמין ונושא בפניהם "נאום קבלת-פנים".

חיי החטופים הכלואים בבית-הנתיבות קשים מנשוא. הם סובלים מיחס גרוע מצד שוביהם ומתפללים לרגע בו ייגמר הסיוט.

ראש ממשלת ישראל ושר הבטחון עוקבים מקרוב אחר מהלך האירועים בפרשה.

בישראל רבה הדאגה והתושבים חרדים לשלום החטופים.
משפחות החטופים מפגינות מול בניין ראש-הממשלה בתביעה לשחרור יקיריהן; מנהיג
המדינה מנסים לשכך את הזעם הציבורי.
לא, לא, לא ניתן - את בנינו לזיין !!
אל תידאגו - נכניס להם זין כזה !
SAV OUR
HELP OUR CHILD
IDI AMI BEN ZO
הודעה: מר יעקובי ומר ישעיהו הצטלמו באופן דוקומנטרי בלב
מצבם של חטופי אנטבה הולך ומחמיר ונראה כי גורלם נחרץ.
ממשלת ישראל מחליטה שלא להיכנע ולשחרר את החטופים בפעולה צבאית נועזת. הצבא מקבל הוראות אחרונות.
ניקח חמור לבן ניצבע אותו בשחור שיחשבו שאנחנו זה הם
חיילי כוח המשימה הישראלי דרוכים בתוככי מטוס ההרקולס המובילים אל היעד.
תמונה דוקומנטרית - מיוחד ל"תשוקה באנטבה"
החיילים הישראלים פורצים לבית-הנתיבות באוגנדה מפתיעים את כולם ומשחררים את בני-הערובה החטופים.
EXIT
בום !!!
בום !
טח !!!
טראח
החטופים שבים הביתה. עמי ותמי הנרגשים מודים לצה"ל ולממשלת ישראל על כל מה שעשו למענם. עם ישראל חוגג.
תודה לך - היצלת את חיינו !
יחי יעקובי !!!
עם ישראל חי !
כל הכבוד לצה"ל!
יחי רבין!
ירושלים של זהב
סוף

ישראל ישעיהו מכחיש: „אני
לא משחק את אידי אמין ב„מיבצע אנטבה'!"

■ בארץ שוהה עתה כתב הטלוויזיה האיטלקית **מיכאל לובראנו**, המכין תוכנית־טלוויזיה על ישראל. במיסגרת תוכניתו זו ריאיין בשבוע שעבר את ח"כ **מנחם בגין** בבניין הכנסת. במקום שהו גם אנשי הטלוויזיה הישראלית, ששוחחו ביניהם. מנחם בגין ניסה להשתיקם באומרו: **„אלימלך רם**, אני מבקש ממך לא להפריע לקולגים שלך." השיב לו רם: „חבר־הכנסת בגין, לא רק שלא אפריע לקולגים שלי, אני לא אפריע גם לך." אחרי שדיקלם לכל הכתבים הזרים את הטקסט המוכר, בנוסח: „אתם רואים את החלונות האלה? עד לפני כמה שנים יכלו אוייבינו להפגיז את בניין הפרלמנט דרך החלונות," היה בגין מרוצה מעצמו עד־כדי־כך שפנה שוב אל אלימלך רם ואמר לו: „מה דעתך שנערוך אותו הראיון גם עבור הטלוויזיה הישראלית? זה יגזול בסך־הכל שש דקות ממהדורת מבט."

■ ראש עיריית תל־אביב, **שלמה** („צ'יצ'") **להט**, ערך עם סגניו סיור־ביקורת ברחוב דיזנגוף בתל־אביב, כדי לעמוד על מצב הניקיון וההמידרכות ברחוב, שאותו הוא מגדיר כ„טיילת של כל תל־אביב." בתום שלוש שעות סיור, כשעייפו רגליו של ראש־העיר, התיישב יחד עם פמלייתו ללגום קפה בקפה רוול. תוך כדי כך ניגשה אל ראש־העיר חתיכה זוהרת ופנתה אליו ישירות: „אולי תפתור לי את הבעייה שלי ותמצא לי סוף־סוף דירה?" צ'יצ' מדד אותה מכף רגל ועד ראש, והשיב לה: „אילו הייתי יכול למצוא לך דירה, זה היה פותר גם את הבעייה שלי!"

■ גם מנהל שירותי העירייה בעיריית תל־אביב, תת־אלוף (מיל.) **פינחס להב**, התגלה כמי שמעריך יופי נשי. למבקרים שהתפעלו מחינניותן של שתי פקידות לישכתו, גילה פינייה כי העביר אותן לעירייה ממיפקדת קצין תחזוקה ראשי של צה"ל, שם כיהן עד לפני חודשים ספורים. „אז למה לקחת אתך רק שתיים?" שאלו אותו. „מה אפשר לעשות?" השיב פינייה לשואלים, „כאן זה מקום־עבודה אזרחי!"

■ שר־הסעד, **זבולון המר**, מוצף בבקשות לסייע בהקמת מועדוני־נוער ומועדונים קהילתיים בכל מיני שכונות־עוני ועיירות־פיתוח במצוקה. יום אחד, כשפקעה סבלנותו של השר, העיר: „הבעייה בארץ היא שחושבים שאם יקימו מועדוני־נוער, כל הזונות תת־חלנה לסרוג וכל הסרסורים יתחילו לשחק שח."

■ המפכ"ל היוצא של המישטרה, **שאול רוזוליו**, נשאל יום אחד מדוע אין מרגישים כמעט בנוכחותה של המישטרה. רוזוליו השיב על השאלה בבדיחה. „יהודי אחד," סיפר, „ראה מודעה בעיתון שבישרה: ,כלב־מישטרה למכירה.' הלך האיש לפי הכתובת במודעה, והופתע כשהציעו לו לקנות כלב פקינז מיניאטורי. ,אבל במודעה היה כתוב שזה כלב־מישטרה,' התמרמר האיש. ,זה בסדר,' הרגיעו אותו, ,הוא שוטר־חרש.'"

■ גם לשר־האוצר, **יהושע רבינוביץ'**, היו בדיחות אקטואליות, למרות מצבה הכלכלי של המדינה, המוגדר בפיו

ישראל ישעיהו

יו"ר הכנסת, שאחרי שנודע על הופעתו החיה בסירטו של מנחם גולן מיבצע יונתן כבר הוצע בתור מועמד לפרס כינור־דויד, מגלה באופן כללי התעניינות ערה בחיי האמנות במדינה. בשבת האחרונה ביקר בתערוכת מגילת־זכויות־האדם של האמן האוסטרי אריק באואר בגלריה תוראל, הוזמן לחתום את שמו על קיר החתימות שבגלריה (משמאל). אחרי שחתם לשביעות רצונה של נכדתו לילך, אמר ישעיהו: „זה יהיה רעיון טוב, לעשות קיר כזה גם בכנסת." ישעיהו, שהגיע לתערוכה בחברת רעייתו, בתו נעמה ונכדתו (מימין), פסק, אחרי שעיין בתמונות: „התמונות יפות, אבל הצרה היא שלמגילת זכויות האדם של האו"ם אין ערך."

ליאורה לפידות

היתה אחת משלוש דוגמניות ותיקות שהשתתפו בטכס הצגת בושם חדש, בשם „ג'ונ־טו" במיסעדת „תל־אביב הקטנה".

קארין דונסקי

שהשתתפה גם היא בטכס, לבשה לצורך האירוע תחתונים וחזייה ועטפה את גופה בצעיף מימי סבתא. גם הדוגמניות האחרות הופיעו בלבנים בסיגנון שנות העשרים, מילבד ליאורה לפידות, שהעדיפה כותונת על תחתונים וחזייה.

חניתה צנטנר

אם לילדה בת 15 טופפה גם היא עטופה אך ורק בצעיף, והציגה את הבושם החדש שהוגדר כחושני.

אנשים

כ„קאטאסטרופאלי”. בפגישה עם פקידי מישרדו סיפר להם רבינוביץ' את הבדיחה האחרונה המהלכת על מס־ההכנסה: חסידה אחת שהגיעה לארץ, ראתה שורה של צבים משתרכים בתור למטוס שעמד לצאת מנמל־התעופה בן־גוריון. שאלה אותם החסידה לאן הם טסים. השיב לה אחד הצבים: „יש לנו בעייה. לי יש בית. לאשתי יש בית. לבני יש בית. לנכדי יש בית. אני לא יכול להסביר למס־ההכנסה מניין יש לנו כל כך הרבה בתים. אני יורד מהארץ.” המשיכה החסידה לסייר וראתה דב בוכה. כששאלה אותו מדוע הוא בוכה, השיב לה: „לי יש פרווה. לאשתי יש פרווה. לבתי יש פרווה. אני לא יודע להסביר למס־ההכנסה מניין לקחנו כל כך הרבה פרוות. אנחנו יורדים מהארץ.” אמרה החסידה לעצמה: „אוי ואבוי! איך אסביר למס־ההכנסה שאני מבלה כל שנה חצי שנה בארץ וחצי שנה בחוץ־לארץ?” וגם היא ירדה מהארץ.

■ ראש עיריית האמבורג, **הנס אולריך קלאוזה**, המבקר עתה בישראל, הוא גבר צעיר בן 39 ומרשים מאד בהופעתו. לפני כשבוע ערכה לכבודו השגרירות הגרמנית מסיבת־קוקטייל. אשת־חברה ידועה, שנכחה במסיבה, שתתה כנראה מעט יתר על המידה, ניגשה אל קלאוזה ואמרה לו: „אתה ראש־העיר הכי יפה בעולם.” ראש־העיר לא נבוך, ובאיפוק גרמני הצביע על אשה שעמדה לידו ואמר לה: „תכירי בבקשה. אשתי.”

■ הופעתו של יו״ר הכנסת **ישראל ישעיהו** בכתבת־הטלוויזיה של **אורי גולדשטיין** ליומן־השבוע, שעסקה בעשיית סירטו של **מנחם גולן** על מיבצע אנטבה, עוררה גיחוכים אצל רבים. מי שלא צחק, היה אחד מוותיקי משרד־התקשורת שנזכר: „זה לא מצחיק. כשיו״ר הכנסת עושה צחוק מעצמו זה עצוב. כשישעיהו היה שר־התיקשורת, הוא היה מכריח אותנו להשיג צלמים לכל מיני אירועים שבהם השתתף. אבל שום עיתונאי לא היה מוכן לרדת לירוחם רק בגלל שישעיהו פותח שם סניף־דואר. ישעיהו לא התבייש. אילץ אותנו לשכור אנשים מיוחדים שילחצו על ריק בהבזקי מצלמות, העיקר שהציבור יחשוב שמצלמים את השר לעיתון.”

■ במיסדרונות הכנסת כבר החלו מתבדחים על הופעתו של ישעיהו בדמות עצמו בסרט. אחת הבדיחות במיזנון הכנסת אומרת: „ישעיהו כבר הכחיש שהוא מופיע בסרט בתפקידו של נשיא אוגנדה — **אידי אמין**!”

■ ביקורם של כוכבת־הקולנוע **ליז טיילור** ובעלה **ג'ון וורנר** בלישכתו של ראש־הממשלה **יצחק רבין** בשבוע שעבר, עורר התרגשות רבה בקרב עובדי הלישכה. בייחוד התרגש מזכירו הצבאי של ראש־הממשלה, תת־אלוף **אפריים** („פרויקה”) **פורן**, שנשאר באופן מיוחד בלישכה כדי לקבל את פניה של ליז. אולם כשסוף־סוף הגיע הרגע המצופה, התנהג פרויקה כתלמיד נבוך שנתפס בקלקלתו. בניגוד למנכ״ל מישרד ראש־הממשלה, **עמוס עירן**, לא ביקש להכיר את הכוכבת אישית, אלא נעץ בה מבט נבוך ומיהר לצאת את הלישכה. כשנשאל על־ידי אחת הפקידות — שסיימה גם היא את עבודתה זמן רב קודם־לכן, אך נותרה יחד עם ראש־הלישכה, **אלי מיזרחי**, ועם כל שאר הפקידות, כדי לחזות בליז — מה דעתו עליה, השיב כשהוא סמוק כולו: „אה! בארץ יש לנו חתיכות הרבה יותר יפות ממנה.”

■ מכל ח״כ אחר, שהצביע בעד הצעת אי־האמון בממשלה שהגישה החזית הדתית התורתית, זכתה ח״כ **שולמית אלוני** בקריאות הנלעגות ביותר: ח״כ המערך **חביב שמעוני** כינה אותה בשם: „הרבנית שולמית אלוני,” ואילו ח״כ **מנחם הכהן** אמר לה: „חברת־הכנסת אלוני, ברכותי ואיחולי לך על כניסתך לחופה בנישואים אזרחיים וקאתוליים עם האגודה.” אמר ח״כ מפ״ם **מאיר תלמי**: „כידוע לנו, שולמית אלוני היא ,שומרת־שבת' מיסודה.” על כל אלה השיבה אלוני עצמה, בנאום שנשאה כדי להסביר מדוע היא מצביעה אי־אמון בממשלה: „זה לא מפני שקניתי לעצמי שטריימל בימים אלה.” קרא לעברה ח״כ המערך **דוד קורן**: „אולי לא קנית, אבל בטח יש לך אחד בבית.”

■ כאשר שיסע ח״כ **ידידיה בארי** בכנסת את דבריו של שר־הפנים, ד״ר **יוסף בורג**, ושאל אותו שאלה בעניין שאילתה שעליה ענה כמה שבועות קודם־לכן שר הבריאות **ויקטור שם־טוב**, השיב לו בורג: „אתה שואל את שר־הפנים מה ענה שר־הבריאות. אז בתור מי שהיה שר־הדואר, אני רוצה לענות לך שאינני מוסמך לענות על שאילתה שאינני יודע מה תוכנה.”

■ לוחם יחידת־הקומנדו 101 המפורסם, **יצחק** („הקטן”) **ג'יבלי**, שהוא נהג אגד במיקצועו, מונה באחרונה לתפקיד קצין־ביטחון בתחנה־המרכזית בתל־אביב. שמע זאת אחד מידידיו, ובירכו על שזכה בתפקיד כזה בתחנה החדשה של העיר. „לא,” תיקן אותו ג'יבלי, „אני עובד בתחנה־המרכזית הישנה.” „אם כך,” אמר לו הידיד, „אתה יכול לישון בשקט. זה ג'וב לכל החיים!”

■ דרישת־שלום אחרונה ומעודכנת מ**פנינה גולן**: היא גרה עכשיו בלוס־אנג'לס, בסביבה הכי טובה — בוורלי הילס. הטיסה לאמריקה באה לה כאפתעה. סוכן־שחקנים מלאס־וגאס שלח לה כרטיס. היא עשתה שם חיים משוגעים. כבר בשבוע הראשון עשתה סרט־פירסומת לטלוויזיה, ראיון בטלוויזיה וראיון ברדיו. אחרי שלושה שבועות, שבהם היא הכירה המון אנשים, נתן לה סוכן־השחקנים כרטיס נוסף — הפעם ללוס־אנג'לס, כי שם יש לה סיכויים רבים יותר. גם שם היא הכירה המון אנשים, וכולם היו נורא נחמדים אליה והיו מוכנים לעזור לה. במסיבות היא הכירה את **הלמוט ברגר**, **פרנקו נרו**, ומי לא. היא גם היתה בגאלה משעממת אחת יחד עם **לייזה מינלי**, **פול ניומן** ועוד. אבל בינתיים היא לא יכולה לעבוד, כי אין לה רשיון־עבודה. בסך־הכל היא נורא מאושרת שם, כי „אמריקה היא מקום משגע, הכל כאן יותר מהר מאשר באנגליה, ויש הרבה יותר אפשרויות.” אגב, שני התקליטים שהקליטה באנגליה נגנזו, לדבריה, מפני שהחברה שעשתה אותם לא היתה די חזקה כדי להשקיע את המאמץ הדרוש ליצירת שוק עבורם. השבוע היתה לה ארוחת־צהריים עם **הארולד רובינס**, סופר הלהיטים. היא סיפרה לו שהיא כותבת ספר, והוא נורא התלהב וביקש לקרוא כמה פרקים. ככה היא אומרת.

■ במלון דן שוהה בימים אלה **מוריס כץ**, הטוען כי הוא הצייר המהיר ביותר בעולם. כדי להוכיח את דבריו צייר את חזית המלון התל־אביבי, בציבעי־שמן, תוך שלוש דקות.

■ מנכ״ל רשות־שמורות־הטבע וח״כ לע״מ, אלוף (מיל.) **אברהם יופה**, ביקר השבוע בתערוכת פסליו של **דן בן־אמוץ**. אולם יותר מאשר את המוצגים, סקר יופה את היפהפיות שבאו לחגיגת פתיחת התערוכה. הוא לא רק התבונן, אלא גם ניסה לחזור אחר כמה מהן. ידיד של אחת הנערות שיופה ניסה לחזור אחריהן קרא לעברו: „תפסיק, יא נואף!” השיב לו יופה בו־במקום: „עד שלא יובילו אותי בצורה אופקית, אני לא אפסיק!”

רחל תימור

הלכה בעיקבותיו של מארק שאגאל, שערך בכיכר־הניצחון בפאריס את תערוכת ה־20: הוא הציג שם 20 מתמונותיו, במשך 20 דקות. הציירת היפה ערכה תערוכה שלה קראה „תערוכת השעה”. היא הציגה בבית־הסופר בתל־אביב תערוכה של ציוריה הסוריאליסטיים, במשך שעה אחת בלבד. כל היצירות שהוצגו בתערוכה היו תמונות מאוספים, כשאורחי התערוכה הם הקניינים שרכשו את תמונותיה.

שולמית אלוני

שהיתה אחת הקרואות בתערוכת ה„ארטותק” של דן בן־אמוץ, גילתה סקרנות בלתי־רגילה לגבי המוצגים, בדקה אותם מקרוב תוך מישוש וחיטוט בקרביהם. אחרי פתיחת התערוכה צירף בן־אמוץ מוצג נוסף: מזרק ממולא כמוסות צבעוניות, שנותר מתערוכתו הראשונה, ושהוחרם בשעתו על־ידי המישטרה בחשד שהוא ממולא בסמים. אחרי בדיקה של שלושה חודשים החזירה המישטרה לדן את המזרק. הוא מציג אותו עם חותמות המישטרה ופתקי הזיהוי שלה, ועם כתבת העולם הזה על החרמת המוצג.

יונה יהב

שעשה לו שם כ„עייצעס גיבער” (נותן־עצות) אחרי שהיה יועצם של טדי קולק, יוסף אלמוגי ומשמש כיום כיועצו של שר־התחבורה גד יעקובי, הגיע לתערוכה התל־אביבית של הציירת החיפאית אהובה שרמן (במרכז). יהב, שבא עם חברתו מזה שנתיים רעיה (מימין), יעץ הפעם לידידים, בחינם, אילו תמונות כדאי להם לרכוש.

תמונות מחיי מישפחה

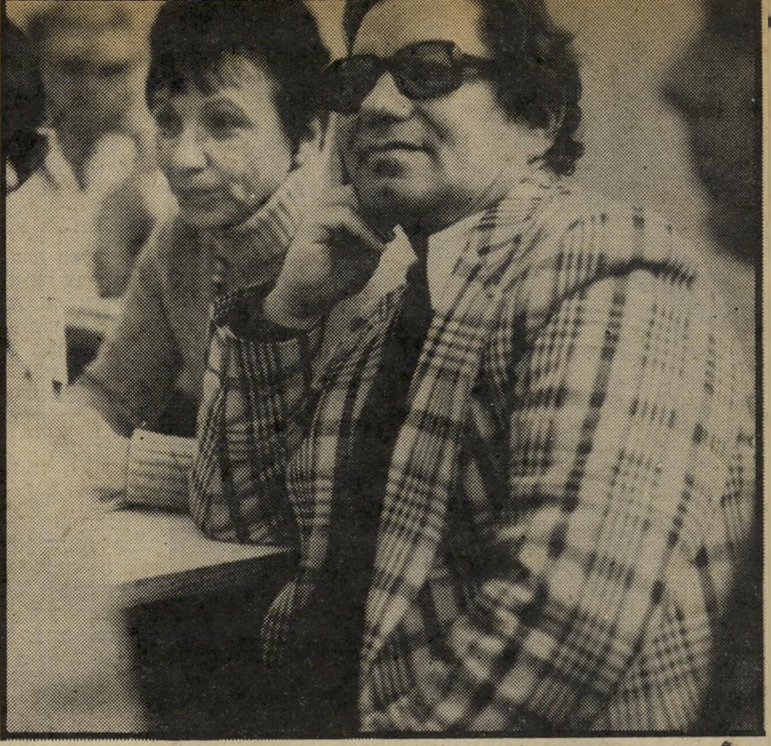

אחרי הפירוד: אשר ודליה שוב יחד

אפילו גאון מחזאי־האבסורד לא יכול היה לדמיין מחזה יותר משונה מזה.

כלפי חוץ היתה זו הצגה של אידיליה מישפחתית, הלקוחה כאילו מציור אימפרסיוניסטי. המישפחה המאושרת סעדה בצוותא. זה ליד זה, כשהם מחייכים וקורנים מאושר, ישבו האב, אשר ידלין, אשתו דליה, עומרי, הבן בן השבע־עשר וחצי והבת ענת, בת ה־24. על ארוחת־הבוקר הם נישקו זה את זה, שלחו ידיים מלטפות האחד לעבר השני, צהלו, צחקו וגיחכו.

אפילו כאשר הצטרפה למיפגש המישפחתי החם המאהבת, עורכת־הדין טליה לבני, לא הופרעה האידיליה המישפחתית. היא התקבלה בחמימות על־ידי האשה ועל־ידי הבנים. כולם פיזרו חיוכים ונראו מדושני־עונג כשאב המישפחה אשר ידלין, נשק לאהובתו לעיני כל.

היה משהו פאתטי בחגיגה המישפחתית הזו. שכן, היא לא נערכה בחיק־הטבע, על הדשא בצל עצי חורש ירוקים.

היא התקיימה בליבו של היכל־המישפט התל־אביבי, במיזנון צפוף והומה אדם, הרוחש ככוורת דבורים. היא נערכה כשחגורת בלשים לבושי־אזרחית מקיפה את השולחן הקטן שבמיזנון בית־המישפט, מסביבו הסבה מישפחת ידלין.

היה זה בשבוע שעבר, בעת שאשר ידלין, לשעבר יו"ר מרכז קופת־חולים, הו־

(המשך בעמוד 23)

בחיק המישפחה: ידלין עם אשתו, בנו, בתו והמחותנת, קורן מאושר כאשר המאהבת

כששני בלשים מאחוריו משוחח ידלין עם טליה, מעיין מהורהר בעיתון־ערב כשסביבו

מצטרפת לשולחן, מעניק נשיקה לעו"ד טליה לבני, מול חיוכה של אשתו דילה

קהל־סקרנים, קורא את הדיווח על כתב־האישום נגדו, ומעניק ליטוף של חיבה לבתו

אורי אבנרי מדווח:

כל הדרכים מובילות

בשבועות האחרונים היתה לי ההזדמנות לערוך כמה ביקורים חטופים באירופה. בביקורים אלה שוחחתי עם שורה של אישים — מדינאים אירופיים מן השורה הראשונה, אישים פלסטיניים ומנהיגים ערביים אחרים — ביניהם אישיות ערבית בכירה אחת (לא־פלסטי־נית) שיש לה מעמד מיוחד בקרב הגורמים המקורבים לחזית־הסירוב.

המידע שאספתי בשיחות אלה, נוסף על שיחות עם אישים זרים שביקרו בישראל ועם מנהיגים בשטחים המוחזקים, מהווה מעין פסיפס מודיעיני, הנותן תמונה מעודכנת של ההתפתחות במרחב בשעה זו. תמונה זו מורכבת כולה ממידע ממקורות ראשונים — מקורות החסו־מים לפני דיווח עיתונאי רגיל.

המסקנה הנובעת מתמונה זו, מרשימה: זו הפעם הראשונה בהיס־טוריה של המרחב, מאז 1948, מובילים כימעט כל הגורמים החשובים במרחב בכיוון אחיד, ביחד או במקביל, כשכל אחד מהם פועל על־פי האינטרסים של עצמו.

הכיוון הוא: לז׳נבה. היעד הוא: הסדר־שלום כללי, הכולל מדינה פלסטינית לצד ישראל, תוך הכרה הדדית.

לז׳נבה

מצריים:

הנשיא אנוואר אל־סאדאת כן לחלוטין בשאיפתו העזה להסדר־שלום. הדבר נובע מראייה מפוכחת של המציאות המצרית עצ־מה. הכלכלה המצרית הרוסה. התיקוות לשיקום מהיר, תוך זרימת הון זר למצ־ריים, בעיקבות מילחמת יום־הכיפורים, נת־בדו. יותר ממיליון נפש מיתוספים מדי־שנה לאוכלוסייה המצרית, כתוצאה מריבוי טבעי דוהר הרה־אסון.

קיימת במצריים אי־שביעות־רצון רבה. ההרגשה היא שהאוריינטציה הפרו־אמרי־קאית לא הניבה פירות כלכליים מספיקים. יתר על כן, ומסוכן עוד יותר: קיימת תסי־סה רבה בקרב הצבא המצרי, מכיוון שהאמ־ריקאים לא סיפקו לו את הנשק המובטח, במקביל לאספקת הנשק לישראל.

סאדאת משליך עתה את כל יהבו על קלף אחד: הסדר־שלום שיושג במהלך שנת 1977, בהנהגה אמריקאית, אשר ייראה כאי־שור לנכונות מדיניותו מאז יום־הכיפורים ואילך. סאדאת יודע כי הדבר לא ייתכן אלא בהשתתפות אש״ף.

אם תתבדה תיקווה זו, לא תהיה לסא־דאת ברירה אלא לנקוט צעד דרמאתי ב־כיוון הפוך: מילחמה חרשה בשנת 1978, ויהא המחיר אשר יהא.

סעודיה:

עם עלייתה לדרגת מעצמה כלכלית עו־למית, הפכה ארץ מידברית זו מרכז שני (ואולי אף ראשון) של העולם הערבי.

המישטר המלכותי הסעודי רוצה, קודם לכל, לקיים ולבצר את עצמו. משום כך הוא נושא את דגל האנטי־מהפכנות בעו־לם הערבי, וקשריו עם ארצות־הברית הם העובדה המדינית המרכזית בריאד.

סעודיה רואה בתנועה הפלסטינית את הגורם המתסיס והמסוכן ביותר בחצי־האי ערב. מנוי וגמור עימה לעקר את הגורם הזה על־ידי כינון מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, שבה יתרכז ויתנקז כל המרץ הפלסטיני. הסעודים משוכנעים שעם הקמת מדינה זו, יחדלו הפלסטינים בכל האר־צות האחרות להוות גורם מהפכני פוטנ־ציאלי.

אחרי רצח המלך פייצל, שהיה קנאי דתי־לאומני (רצח מיסתורי, המקבל בדייעבד משמעות מעניינת, על רקע זה) הפכה עתה סעודיה הכוח המרכזי בעולם הערבי הדו־חף להסדר־שלום ישראלי־פלסטיני.

סעודיה מנהיגה את גוש הנסיכויות ש־לאורך המיפרץ הפרסי — כוויית, בחריין, קאטאר, האמירויות המאוחדות ועומאן. כל אלה מעוניינות לחסל את הסיכסוך עם יש־ראל, ביגלל דאגתן הגוברת למראה ההת־עצמות הצבאית הכבירה של איראן. האיום האיראני חמור בעיניהן לאין־שיעור יותר מן האיום הישראלי, ועל כן הן מחפשות פיתרון מכובד לסיכסוך זה, הנראה להן כנחלת העבר, בעוד שבעיית איראן היא נחלת העתיד.

סוריה:

מילחמת לבנון הגבירה את תאבון המיש־טר הסורי להגשמת האידיאל הנושן של סוריה־רבתי, אך היא גם הוכיחה את מיגבלות הכוח הסורי. סוריה מוכרחה לקבל את מרות סעודיה, מטעמים כלכליים.

סוריה, כמו מצריים, רואה את הברית עם ארצות־הברית כמנוף להגשמת שאי־פותיה, והיא מוכנה עתה לקבל הסדר־שלום עם ישראל, תחת חסות אמריקאית. ברור לה שלא תוכל להעז ולהתקדם בדרך זו בלי שיתוף־פעולה עם אש״ף, כי אם־לא־כן יחשוף המישטר הסורי את עצמו להאשמה שהוא בוגד בעניין הערבי ונועץ סכין בגב העם הפלסטיני. התמיכה של אש״ף ב־מאמצי־השלום חיונית, על כן, לסוריה.

תחילה ניסה הנשיא חאפז אל־אסד להפיל את המנהיגות הנוכחית של אש״ף, ולהפוך את הגוף הזה לגרורת סוריה. בכך ניסה להבטיח מראש שהמדינה הפלסטינית, כאשר תקום, תהווה אף היא גרורה סורית, כחלק מסוריה־רבתי.

מאמץ זה נכשל לחלוטין ביגלל כוחו הבלתי־מעורער של יאסר עראפאת באש״ף, והכישלון הסורי בשדה־הקרב מול הצבא של פתח. חשובה לא פחות, ואולי אף יותר, היא ההתנגדות הטוטאלית של סעודיה לרעיון סוריה־רבתי, והתמיכה הבלתי־מעורערת של סעודיה בעראפאת, המקובל על ריאד כמנהיג מתון, לא־מהפכני ולא־ראדיקלי.

על רקע זה באה ההתפייסות של סוריה עם מצריים, וההשלמה ההדדית בין אסד ועראפאת.

ירדן:

כדי לקיים את שילטונו, נאלץ המלך חוסיין להתחבק עם אסד. ירדן נחלשה ביותר במישחק הפנים־ערבי, ולמעשה מתעלמים הכל מקיומה. המלך נאלץ לוותר על האיש החזק של מישטרו, זייד אל־ריפאעי, שלא היה מקובל על הסורים. הוא מקווה לתמרן את יחסיו עם סוריה כך שיקבל ממנה את מירב התמיכה, מבלי להשתעבד לה לחלוטין.

למלך חוסיין אין עוד כל תיקווה לקבל בחזרה את הגדה המערבית, ואין אף גורם רציני אחד בעולם המאמין שהדבר עדיין אפשרי. אולם המלך מקווה שהמדינה הפלס־טינית, לכשתקום, תיאלץ להדק את יחסיה עם ירדן, מטעמים כלכליים וגיאוגרפיים. תיקווה זו עשוייה להתבדות אם יהיה למדינה הפלסטינית גבול פתוח עם ישראל — וזוהי אחת הסיבות לכך שהפלסטינים עצמם דורשים גבול פתוח כזה.

אלג׳יריה:

הוארי בומדיאן הכריז, כי יקבל כל פיתרון שאש״ף עצמו יחליט עליו, גם אם אינו לרוחו. אין זו הכרזה מן השפה ולחוץ, אלא עמדה עקרונית בסיסית ביותר.

היא נובעת מן הרצון האלג׳ירי להתרכז בענייני פנים ולשקם את הארץ, הטרודה בבעיות רבות.

לכן, אף כי בומדיאן אינו חסיד של מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, ושל הסדר־שלום עם ישראל, אין שמץ של ספק בכך שפיתרון זה, אחרי שאש״ף יאמץ אותו לעצמו, יזכה בתמיכה אלג׳ירית מוחלטת.

עיראק:

העמדה העיראקית הקיצונית נובעת ממילחמתה המסורתית בסוריה, שבה שולט פלג של מיפלגת אל־בעת שהוא עויין למישטר אל־בעת העיראקי. אולם הגורם המכריע לגבי עיראק הוא רצונה להתרכז בענייני־פנים — רצון המקביל לזה של אלג׳יריה. עיראק משקיעה מאמצים עצומים בשיקום פנימי ובבניית חברה חדשה, ומבחינה זו היא עולה בהרבה על מצריים וסוריה.

אלג׳יריה ועיראק קשורות זו בזו בקשרים אמיצים, למרות החתול השחור שעבר ביניהן ביגלל הסיכסוך על הסהרה הספר־דית־לשעבר. (בסיכסוך זה תמכה עיראק במארוקו, ביגלל סיבה אידיאולוגית. נראה היה לשליטי בגדאד כי הזכות המארוקאית על הסהרה דומה לזכות העיראקית על כורדיסתאן, ועל כן תמכה עיראק במגמת האיחוד, למורת רוחה הרבה של אלג׳יריה, שקופחה בהסדר זה.)

אם תתמוך אלג׳יריה בפיתרון־שלום, תקבל עיראק קו זה.

לוב:

מועמר קדאפי הוא אדם אימפולסיבי. אך הוא מושפע מאד מנשיא אלג׳יריה, ויש להניח כי בשעת ההכרעה יקבל אף הוא את הקו שייקבע באלג׳יר.

קדאפי כבר הכין את עצמו לכך, ובא־חרונה החל טוען בזכות מדינה פלסטינית בגדה וברצועה — פיתרון שהוא שלל אותו עד כה בשצף־קצף. כדי לחפות על תפנית קיצונית זו, נימק זאת בטענה השאולה ממנחם בגין: שהמדינה הפלסטינית תשמש בסיס להמשך המאבק נגד ישראל. זוהי דוגמה מאלפת נוספת לשיתוף־הפעולה בין הקיצוניים שמשני עברי החזית.

תוניסיה:

בעבר היתה ארץ זו חלוצת הרעיון של שלום ישראלי־פלסטיני. אולם הנשיא חביב אל־בורגיבה הוא אדם הפכפך, וקשה לחשב את מהלכיו מראש. כיום הוא חולה מאד, ולמעשה אין שילטון תוניסי ממשי, המסוגל לקבוע קו עקרוני חדש.

(באחת השיחות נודע לי מה הסתתר באמת מאחרי יוזמת־השלום המפורסמת של בורגיבה בשנת 1965, כאשר השמיע ביריחו ובירושלים העתיקה את הקריאה למען הכרה בישראל ושלום ישראלי־פלסטיני. ימים אחדים קודם־לכן ביקר בורגיבה אצל גמאל עבד־אל־נאצר בקאהיר. בשיחה אינטימית גילה לו המנהיג המצרי שהוא הגיע למסקנה שעל הפלסטינים לכרות שלום עם ישראל ולהקים מדינה משלהם לצד ישראל. בורגיבה התלהב מן הרעיון, ובצורה האופיינית לו השמיע מייד הכרזה דרמאתית, על אדמת פלסטין, שגרמה לסנסציה עולמית והפכה אותו דמות בינלאומית. הוא שכח להזכיר כי זהו רעיונו של עבד־אל־נאצר, והפקיע את זכות־היוצרים לעצמו. עבד־אל־נאצר התמלא חימה על כך, ואחרי כמה ימים של זעם חרישי ציווה על כלי־התיקשורת המצריים לפתוח במיתקפת־מחץ טוטאלית על בורגיבה. בכך נסתיימה היוזמה, שהיתה עשוייה למנוע את מילחמת ששת־הימים.)

אש״ף:

כתוצאה ממילחמת לבנון שולטת עתה הנהגת פתח באירגון זה יותר מתמיד, ומנהיגותו של יאסר עראפאת בו בלתי־מעורערת.

מנוי וגמור עם כל הכוחות הקובעים באש״ף להשתתף בוועידת ז׳נבה, בצורה שתהווה הכרה דה־פאקטו בישראל, ולקבל את הפיתרון של מדינה פלסטינית בגדה וברצועה. הוויכוח על כך כבר נסתיים למעשה.

לעומת זאת מתנהל בצמרת אש״ף ויכוח על הדרכים להשגת מטרה זו. יש אגף, המייוצג על־ידי שר־החוץ האש״פי פארוק

קאדומי, המבקש להעניק לברית־המועצות מעמד מרכזי בפיתרון זה. אגף שני, הנתמך כנראה על־ידי עראפאת עצמו וצמרת פתח, מאמין כי הדבר ניתן להשגה רק בעזרת ארצות־הברית, והוא מבקש על כן לרכז עכשיו את מלוא המאמצים בכיוון זה.

המועצה הלאומית הפלסטינית (הפרלמנ[ט] של אש״ף) עומדת להתכנס בקאהיר כדי לאשר מהלכי שלום. היא נדחתה מחודש דצמבר לחודש ינואר או פברואר, כי עראפאת מבקש — כמינהגו מאז ומעולם — לגבש קונסנסוס מקיר־אל־קיר, לפני שהוא מכנס את המוסד הרישמי. השבועות הקרובים יוקדשו להשגת קונסנסוס זה.

חזית־הסירוב:

קבוצת האירגונים המכונה בשם זה איבדה את מרבית כוחה והשפעתה בעיקבות מיל־חמת לבנון, שבמהלכה התרכזו כל הכוחות הפלסטיניים בצבא ובמינהל של פתח. האירגון של אחמד ג׳בריל התפלג וכימעט התחסל. ג׳ורג׳ חבש, החולה קשה, יודע כי אירגונו אינו יכול להרשות לעצמו להישאר מחוץ לאש״ף, ועל כן עליו להצ־טרף לקונסנסוס הכללי, אולי תוך קבלת כמה הנחות מילוליות.

חשוב לא פחות: חזית־הסירוב תלוייה במדינות הערביות ה„שמאליות״ — לוב, עיראק ואלג׳יריה. כאשר אלה יקבלו את תוכנית־השלום, לא תהיה לחזית־הסירוב ברירה אלא לקבלה אף היא.

הדבר יוסבר באמצעות תיאוריה שתקבע כי רק במדינה פלסטינית יוכל השמאל הפלסטיני להיאבק על דמות החברה הפלס־טינית, ומשום כך יש לחייב את הקמתה.

כך נראה כי כל העולם הערבי משתתף כימעט כולו במיבצע לעבר ז׳נבה והסדר־שלום — אם כי מתוך אינטרסים שונים, בקצב שונה, ו־תוך הדגשים וניסוחים שונים. הדבר משפיע גם על הגורמים האחרים, הממלאים תפקידים חשו־בים בתהליך זה:

ארצות־הברית:

מאז 1954 לא היתה לארצות־הברית עמדה כה מכרעת בעולם הערבי כמו עכשיו. כל הגורמים הערביים המרכזיים — סעודיה, מצריים, סוריה, ירדן ואש״ף — מוכנים לקבל את החסות האמריקאית להסדר מדיני.

יהיה זה טירוף גמור מצד ארצות־הברית אם לא תנצל מצב חד־פעמי (ואולי הולף) זה כדי ליצור סטאטוס קוו חדש, שיבצר את מעמדה ויבטיח לה את המשך זרם הנפט הערבי, שבו היא תלוייה כעת תלות הגוברת והולכת מדי שנה בשנה.

כל הגורמים הערביים משוכנעים כי הממשלה האמריקאית החדשה אכן תיגש במרץ למלאכה זו. עוד לפני הבחירות השמיע זביגנייב בז׳ז׳ינסקי את דעתו החד־משמעית, כי יש לפתור את הבעייה הפלס־טינית תוך הבטחת קיומה של ישראל.

סעודיה רמזה על תיקווה זו, בצורה שכללה איום מסווה־בקושי, כאשר הודיעה השבוע שהיא מעלה את מחירי הנפט ב־5% בילבד, ומקווה לתמיכה מדינית אמריקאית.

ארצות־הברית מושפעת גם מן העובדה שקיים עתה קונסנסוס כלל־עולמי לגבי דמות השלום, שיבטיח את קיום ישראל ואת הקמתה של מדינה פלסטינית.

ברית־המועצות:

רבים חוששים כי תהליך מדיני, שיישא את הגושפנקה האמריקאית הבילעדית, ימריץ את הסובייטים לחבל בו. אולם אישים ערביים ואחרים המקורבים למחשבה הסובייטית טוענים שאין ממש בחשש זה.

לדבריהם, ברית־המועצות אמנם תשתדל להבליט עד כמה שאפשר את חלקה בהשגת ההסדר (בעיקר על־ידי כינוס ועידת־ז׳נבה, שבה היא מכהנת כיושבת־ראש, לצד ארצות־הברית). אולם ענייני יוקרה לא יפריעו למוסקבה, לדעתם של מומחים אלה, לתמוך בהשגת הסדר־שלום, וזאת ביגלל ראייה ארוכת־טווח של האינטרסים שלה.

הסובייטים משוכנעים כי אין לשום גורם ערבי שמאלי סיכוי כלשהו לנחול הצלחה, כל עוד נמשך מצב־המילחמה. רק כאשר ישרור שלום, כשכל עם ערבי יתפנה לטפל בענייניו החברתיים והכלכליים, תיפתח הדלת לתקומתו של שמאל ערבי, שעליו תוכל ברית־המועצות לבנות בעתיד.

ישראל:

המיפנה החשוב ביותר חל בשקט, בעמ־דה הישראלית. השבוע הוא התפוצץ ב־קול רם.

עד כה היוותה ממשלת ישראל המיכשול העיקרי בדרך למשא־ומתן להסדר כולל, ביגלל אי־נכונותה לשתף בו את הפלסטי־נים, והחשש מפני המשבר הפנימי שיהיה כרוך בהסדר שעל פיו תצטרך ישראל להחזיר את השטחים המוחזקים.

שיקול זה השתנה באחרונה. יצחק רבין הגיע למסקנה שלא יוכל לנהל מע־רכת־בחירות על רקע פנימי, חברתי וכלכלי, וכי הסיכוי הטוב ביותר שלו להישאר בשילטון תלוי בכך שיוכיח לציבור שהוא מסוגל להביא שלום ולשמור על הידידות עם ארצות־הברית.

כשם שגולדה מאיר לחצה לקיום ועידת־ז׳נבה ערב הבחירות ב־1973, כן מעוניינת עתה הנהגת המערך בכינוס ועידת־ז׳נבה לפני הבחירות של 1977. היא יודעת כי הפעם לא תקבל זאת מבלי לשלם מחיר, כיוון שאי־אפשר לכנס את הוועידה מבלי לשתף בה את אש״ף בצורה זו או אחרת.

עתה, אחרי גירוש זבולון המר וגרו־ריו מן הממשלה, יהיה הרבה יותר קל ללכת לז׳נבה, למצוא פיתרון לבעיית השת־תפותם של הפלסטינים ולעשות לפחות צעדים משמעותיים ראשונים בכיוון להס־דר־שלום כולל (ראה עמודים 24־25).

הניצים במערך מאמינים שאין מה לחשוש מפני הוועידה, שהרי זו לא תגיע לסיכומים לפני הבחירות, ואחרי הבחירות ניתן יהיה לפוצצה.

אולם כאשר תתכנס ועידת־ז׳נבה, יהיה ברור לכל הגורמים כי הברירה פשוטה ואכזרית: התקדמות משמעותית לקראת שלום ב־1977, או מילחמה ב־1978.

תמונות מחיי מישפחה

(המשך מעמוד 21)

בא לבית־המישפט לשם הארכת מעצרו, אחרי שפרקליטות המדינה הגישה נגדו כתב־אישום.

כלפי חוץ המשיך אשר ידלין להציג את ההצגה של האדם הבטוח בעצמו, המאמין בחפותו, ניסה ליצור את הרושם כי הוא קורבן חף־מפשע של איזו עלילה זדונית, שאין הוא יודע מדוע נחתה עליו.

גם אשתו דליה, החיה ממנו בנפרד זה עשר שנים, הוסיפה נופך משלה להצגה זו. דליה, בתו של מי שהיה בשעתו מפקד ההגנה, אליהו גולומב, הצליחה לרכוש אהדה ציבורית לא מעטה כשפירסמה מיכתב פומבי נגד מה שנראה היה לה כעשיית עוול לבעלה. עתה הביאה לבית־המישפט עותק מהתרגום העברי לספרו של היינריך בל, הכבוד האבוד של קתרינה בלום.

את הספר הביאה דליה לאשר, כדי שיקרא בו בתא־מעצרו וישאב אולי עידוד מכך שאין הוא היחיד „הנרדף״ בידי העיתונות. דליה אף כתבה לבעלה הקדשה

מישטר רקוב, בעד שיטה, המתקיימת כב[ר] שנים רבות — שהיו בה טובות־הנא[ה], שימוש לרעה בכספי ציבור, ניצול עמ[ו]דות למען מיפלגות ומוסדות — שהו[א] היה חלק ממנה, בעצם היותו חלק ממנ[ה] גנונה, אם גם ניסה להילחם בה בדרכים שונות. אם צריך הוא להכות על חטא הרי על כך: על היותו שותף למצב ההס[ת]תאבות שאליו הגיע המימסד ושאינו יכו[ל] להתנער ממנו.״

צריך לקרוא דברים אלה מיספר פע[מ]ים על מנת להאמין שאכן נאמרו. פי[ר]ושם: אשר ידלין חף מפשע. מי שאשם הוא המישטר הרקוב, המסואב והמושחת, שאשר ידלין המיסכן ניסה להילחם ב[ו] בכל כוחותיו ולבסוף נפל לו קורבן.

אולם זה עוד לא הכל. ממשיך אהרון מגד ומספר בעיקבות פגישתו עם דליה ידלין: „לדליה יש הרבה סיפורים על כך — איך הוזרמו, בדרכים לא כשרות, כספים, במיליוני לירות, מתקציבים מדיניים או ציבוריים, למטרות אחרות, ששר זה או אחר, מנהיג זה או אחר במיפלגה

טליה, אשר ודליה
לוחמים במישטר הרקוב

הפגנתית שאשר, שהרגיש את עצמו כגיבורה של דרמה גדולה, דאג לקרוא אותה בקול־רם: „הכל בלום בקתרינה בלום!״

המישפחה העליזה הסבה על כוסות קפה. אשר ידלין, במראה מטורזן, כשהוא לבוש במיקטורן משובץ צעקני, שהפך לתילבושת הקבועה שלו בהופעותיו המישפטיות, נופף בידיו, התלוצץ וצחק בקול.

גם היא באצילים

אולם האידיליה המישפחתית לא נשארה מוגבלת לתחומי מיזנון בית־המישפט. כעבור יומיים היא פלשה גם אל עמודי העיתונות, כשהסופר אהרון מגד פירסם בדבר, במדורו יומנו של אזרח, ראיון־שיחה עם דליה ידלין, שלא היה אלא מהדורה מילולית מורחבת של סצינת האושר המישפחתי בבית־המישפט.

בראיון זה חשפה דליה ידלין מעט מהיחסים המוזרים השוררים בינה לבין מי שנחשב באופן רישמי כבעלה.

סיפרה דליה לאהרון מגד, שבימים שהיא ובעלה היו חברי קיבוץ חמדיה, היה הוא חבר קיבוץ שדות־ים: „אין בליבי מרירות כלפי אשר. יחסי ידידות עמוקים, כבוד הדדי ואמת שררו בינינו שלושים שנה והם קיימים גם היום. גם הילדים מקשרים בינינו וזה הרבה מאד. אני חושבת שההפסד הוא של שנינו, שאין באפשרותנו לחיות יחד. יש לי אמון כלפיו ואני בטוחה שהוא גם מאמין בי.״

מגד הסופר אינו מסתיר את התפעלותו מהתייצבותה של דליה ידלין לצד בעלה במצוקתו. „שתיקתה העקשנית...״ הוא אומר, „סירובה המוחלט להיגרר לקדחת הרכילות הסובבת את הפרשה מכל צד, נראו לי כמעשה אצילי, שאולי הוא מורשת הגזע המחמיר עם עצמו, של מישפחת גולומב־שרת, שהיא בת לה. גם הפרת השתיקה החד־פעמית שלה... היתה בה, בעיני, משום אותה אצילות, עצמה.״

אלא שבאותה נשימה עצמה, יודע איש המוסר אהרון מגד לספר, בעקבות שיחתו עם דליה ידלין: „דליה מודעת לכך היטב — אשר משלם בעד מכשלות של רצו ביקרן.״

אבל דליה, בצורה אצילית מאד, כנאה לבת גזע גולומב־שרת־ידלין, אינה מפרטת.

ארץ־ישראל האובדת

היא אינה מספרת מאין נודע לה „איך הוזרמו, בדרכים לא כשרות, כספים במיליוני לירות, מתקציבים מדיניים או ציבוריים למטרות אחרות.״ אבל היא יודעת. במילים אחרות: יש בידה מידע על עבירות פליליות חמורות מאד שנעשו במדינה על־ידי אנשי צמרת, שרי ממשלה או מנהיגים מיפלגתיים, אבל היא שותקת. אותה דליה ידלין, המודעת כל כך, כפי שגילתה לא מכבר במיכתבה ה־פומבי ליועץ־המישפטי, לזכויות האזרח, צריכה היתה להיות מודעת גם לחובותיו.

בין שאר חובות האזרח קיימת גם ה־חובה לדווח למישטרה, או לשילטונות מוסמכים אחרים, על כל עבירה על החוק ומעשה־פלילי שעל ביצועו נודע לו. אבל דליה ידלין, המודה כי היא יודעת על ביצוע מעשים כאלה, בסדר גודל של מיליונים רבים, מעדיפה לשתוק. בגלל האצילות.

או שמא לא נועדו דבריה אלה, אלא לאיום ואזהרה כלפי האנשים שבצמרת, שלפתע „נמסו — כל אחד ונימוקו עימו.״

הילולת השימחה לאיד, שליוותה את פרשת אשר ידלין בתחילתה, היתה אולי מוגזמת, אבל בהחלט מובנת. היא היתה תוצאה ישירה מהשחצנות והאנטגוניזם של אשר ידלין בעת ששלט בכיפה.

מה שלא ניתן להבין זה את בכחאנליית־הרחמים על ידלין המתארגנת עתה ואת הפרשנות החדשה שמעניקים עתה למושג האצילות: אציל הוא מי שיודע על מעשי שחיתות ועבירות פליליות על החוק ומחריש; אציל הוא גם מי שיודע כי המישטר הוא רקוב, מסואב ומושחת, אך אינו מתקומם נגדו ומעדיף להיטמע בו.

היתה פעם בארץ שיכבה שכונתה „אצולת ארץ־ישראל העובדת.״ מה שנותר ממנה הוא רק אצולת ארץ־ישראל האובדת.

אלי תבור

העם

מי הפיל את הממשלה?

האם היו אלה מטוסי האפ־15, או כתב של עיתון דתי, שגרמו להתפטרות הממשלה?

בדברי־הימים שעוד יכתבו, יהיו ודאי עוד חילוקי־דיעות לגבי מה שגרם בדיוק לנפילת ממשלת יצחק רבין, אחרי 928 ימי כהונה.

לכאורה גרמו לכך מטוסי האפ־15 האמריקאים הראשונים, שהגיעו לישראל כמה שעות מאוחר יותר מכפי שתוכנן. אמר על כך הסטיריקון מאיר עוזיאל: „האפ־15 הוא מטוס יותר מהיר ממהירות הקול, אבל יותר איטי ממהירות כניסת השבת.” ואילו עזר וייצמן פסק: „האפ־15 הוא מטוס יירוט כה מעולה, שהוא מסוגל ליירט ולהפיל אפילו ממשלה.”

באופן מעשי, האיש שגרם להתפטרות ממשלת רבין השבוע הוא ישראל קצובר, הכתב הצבאי של יומון פועלי אגודת־ישראל, שערים.

סיבה טיפשית. קצובר, אדום השיער, המשמש גם כמזכיר הפרלמנטרי של פועלי אגודת־ישראל, הוא הראשון שהיה מודאג מכך שטכס קבלת פני המטוסים, עלול לגרום לו לחילול השבת.

המטוסים אומנם עמדו להגיע לפני כניסת השבת, אבל קצובר דאג איך יחזור בזמן ממקום הטכס לביתו, לפני כניסת השבת.

נרגש טילפן קצובר למפקד חיל־האוויר, האלוף בני פלד, כדי שזה יפתור את בעייתו. פלד השחצן, סרב אפילו לדבר עימו. ייתכן שהוא האיש שגרם בכך לנפילת הממשלה.

קצובר, שנעלב מחוסר התייחסותו של האלוף פלד אליו, מיהר להזעיק את הרב קלמן כהנא, מנהיג פא״י, כדי שזה יתריע נגד חילול השבת. בשלב זה היה צה״ל מוכן כבר להטיס את קצובר במסוק מיוחד לביתו. אבל היה כבר מאוחר.

מכאן ואילך התגלגלו הדברים ככדור־שלג שלא ניתן לעצרו. ייתכן שהסיבה להתפטרות הממשלה היתה טיפשית, אבל טיפשות, לפעמים, יכולה להועיל יותר ממעשי חכמים־בעיני־עצמם.

מיפלגות

ארוכה הדרך לקלפי

כך נראית התמונה בראשית מערכת הבחירות, 1977

במפתיע, ללא הכנה מוקדמת, נכנסה המדינה לעידן הבחירות.

בראשית השבוע ניראו הבחירות רחוקות. הן הסתמנו באופק, אך הזמן לא דחק. בסוף השבוע, עמדו הבחירות בשער, וכל המיפלגות פתחו בהכנות קדחתניות לקראתן.

זו היתה תמונת ההיערכות השבוע, בראשית המירוץ:

● **המערך:** אין כימעט ספק כי יצחק רבין יעמוד בראשו, וכי ישתדל ללכת לבחירות כמי שמסוגל לפעול למען השלום, מבלי לוותר על ביטחון המדינה. ברור גם כי המערך לא יתפלג. מפ״ם לא תפרוש, כאשר מיפלגת־העבודה תבסס את מערכת־הבחירות שלה על נושא השלום. מה גם שפרישת מפ״ם מן המערך בנסיבות הקיימות, תתואר, בידי מתנגדיה, כסלילת הדרך לפני הפאשיזם והתמוטטות תנועת־העבודה.

● **הליכוד** ייכנס לבחירות במצב קשה. התחייבות חרות להחזיר השנה קרוב ל־20 מיליון ל״י לנושיה תחבל קשה במאמץ הכספי. אולם הליכוד יתארגן כרגיל ויילך לבחירות תחת דיגלו של מנחם בגין, שיתריע כי המערך של רבין מביא לחלוקת־הארץ מחדש. כמו המערך, יהיה גם לליכוד אינטרס למקד את הבחירות בנושאי השלום וארץ־ישראל השלמה.

● **המרכז החופשי** נמצא במצב הקשה ביותר. כמו תמיד, טעה שמואל תמיר בעיתוי מהלכיו.* אין לו כל אפשרות להתחרות עם ייגאל ידין, והוא עשוי להישחק כליל בין הליכוד לבין ידין. משום כך ינסה תמיר באופן נואש להצטרף לאחד הגופים החדשים או לל״ע, אך איש אינו מתלהב לקבלו.

● **הדתיים,** על כל מיפלגותיהם, ינהלו את מערכת־הבחירות באופן שיגרתי. החשש העיקרי שלהם יהיה מפני איבוד קולות לטובת המיפלגות החדשות. הפרישה מן הממשלה לא תעזור למפד״ל.

● **ל״ע** נמצאים אף הם במצב קשה ביותר, ביגלל החשש של איבוד מרבית קולותיהם לידין. לכן היו הל״ע מעוניינים לפרוש מן הממשלה לפני הפיכתה לממשלת־מעבר. הם מוכרחים לנהל את מערכת־הבחירות כמיפלגת־אופוזיציה, ולשם כך הם מעוניינים לקלוט את שולמית אלוני, מתוך תיקווה שזה יעניק להם תדמית חדשה יותר, מול ידין.

● **ר״צ** פשטה את הרגל מכל הבחינות, רוב קולותיה יעברו לידין. אין לשולמית אלוני סיכוי רב לעבור את אחוז־החסימה. רשימת ידין אינה מעוניינת לקלוט אותה, מפני שנודעה כאישיות שאי־אפשר לשתף עימה פעולה. תיקוותה האחרונה: להצטרף לל״ע, שם תוכל לקבל את המקום השלישי ברשימה.

● **רשימת ידין** היא הנעלם הגדול. אם יצליח רבין להעביר את מאבק־הבחירות לענייני חוץ, יאבד ידין את רוב קלפיו. סביר להניח כי במהלך המערכה, מכאן ועד ליום הקלפי, תאבד הרשימה בהתמדה את הילת־החידוש שלה. השאלה היא מה יישאר לה בסוף הדרך. בעייתה העיקרית: הבסיס החברתי הצר שלה. למעשה זוהי רשימת־רפורמה של המעמד העליון, וספק אם הדבר יאפשר לה לחרוג מהישג צנוע של 5—4 מנדאטים.

● **רשימת שרון** היא נעלם גדול שני. בניגוד לידין, לא גיבש אריק אף את תדמית רשימתו והרכבה, וברגע זה לא ברור איזה מין רשימה היא תהיה מבחינת תוכנה, צורתה ואופן־פנייתה אל הציבור — אם תהיה זאת רשימה אישית של אריק, מיגוון רחב של דיעות או רשימת אישים בלתי־תלויים. רק אחרי שיתברר דיוקן הרשימה, ניתן יהיה להעריך את סיכוייה.

● **סיעת אליאב** לא תתייצב לרשימה לבדה. אם לא תקום רשימה רחבה, שתלכד את כל מחנה השלום, קרוב לוודאי שאליאב יפרוש מן החיים הפרלמנטריים. חברתו לסיעה, מרשה פרידמן, שנבחרה לכנסת ברשימת ר״צ, עשוייה במיקרה זה להתייצב לבחירות לבדה, בראש רשימה פמיניסטית, כדי לעשות נפשות לרעיון.

● **מוקד** יופיע, קרוב לוודאי, לבדו — אף שינסה להקים חוג של תומכים, כדי לשפר את תדמיתו. למרות שמוקד מרבה לדבר על איחוד כוחות השמאל, ספק אם הוא מעוניין בכך באמת, מאחר שמטרתו היא להתחבר, בסופו של דבר, עם כוחות מן המערך — דבר שאינו אפשרי בבחירות אלה. בתוך מוקד יש מאבק על המקום הראשון ברשימה, כשאנשי מק״י, השולטים במנגנון המיפלגה, תומכים במועמדותו של רן כהן. המאבק חשוב עלול להיות מר, כי איש אינו מאמין ביכולתו של מוקד להשיג שני מנדאטים, ואין ביטחון שיעבור את אחוז־החסימה.

● **העולם הזה — כוח חדש** יפעל למען הקמת איחוד רחב. אם לא יצליח מאמץ זה, יופיע ברשימה עצמאית, כדי למלא בכנסת הבאה תפקיד דומה לזה שמילא בכנסת הקודמת.

● **הפנתרים** מפולגים בין שלוש מגמות — ימנית, שמאלית ומרכזית. אחדים מעסקניהם היו רוצים להבטיח לעצמם ייצוג על־ידי הצטרפות לגוף שמאלי רחב יותר, אך יריביהם טוענים, בצדק, כי בוחרי הפנתרים לא יצביעו בעד רשימה שבראשה יעמדו אשכנזים, ושלא תהיה עדתית טהורה. מה גם שהציבור בשכונות־העוני, שאליו פונים הפנתרים, אינו שמאלי ורחוק מרעיונות־שלום. כרשימה עצמאית אין לפנתרים סיכוי לעבור את אחוז־החסימה.

● **רק״ח** תגבר ברחוב הערבי, אם לא יצליח המערך להקים ברגע האחרון רשימה ערבית עצמאית־כביכול. רק״ח תנסה למשוך אליה אישים שאינם חברי המיפלגה, כדי ליצור לעצמה תדמית רחבה יותר בציבור היהודי, אך ספק אם תמצא לכך שותפים שיוסיפו לרשימה מישקל משמעותי.

* בפעם שעברה פרש תמיר מחרות בדיוק לפני מילחמת ששת־הימים, שהכניסה את גח״ל לממשלה.

רבין מסיר את הכיפה

השמש נטתה לשקוע בליל־השבת, כאשר אמר הרמטכ״ל, רב־אלוף מרדכי גור, את המישפט שהיכה גלים: „מדינת־ישראל עם האף־15 היא מדינה אחרת!”

אמר — ולא ידע מה הוא אומר.

מעולם לא התאמת מישפט במהירות כה רבה ומדהימה. כי מאותו רגע עצמו אכן הפכה מדינת־ישראל מדינה אחרת.

וזאת בצורה שאיש מן הנוכחים, וביכללם ראש־הממשלה, לא חלם עליה באותו רגע.

שרשרת של אידיוטיזם

כמו הרבה תהליכים חשובים בחיי המדינה, גם זה התחיל בשרשרת של עניינים של מה־בכך, כשאיש מן המשתתפים בהם לא הבין לאן מובילה התנהגותו.

ראש־הממשלה, יצחק רבין, החליט לקיים טכס צה״לי־ממלכתי לכבוד בואם של המטוסים החדשים, שכל אחד מהם עולה יותר מאוניברסיטה, בית־חולים או בית־ספר מקיף.

היתה זו החלטה תמימה. כמו החלטות רבות, צמחה גם זו על רקע הסיכסוך־התחרות בין יצחק רבין ושימעון פרס.

פרס החליט שהמטוסים יתקבלו בטכס צנוע וסודי. סיבת ההחלטה: פרס ידע כי לא יימצא בארץ בעת המאורע.

ביגלל אותה סיבה עצמה החליט יצחק רבין, ברגע האחרון, שהטכס יהיה גדול ופומבי. אי־אפשר היה לעמוד מול הפיתוי לקיים טכס כזה כאשר חתן־השימחה יהיה הוא עצמו, בעוד שר־הביטחון נמצא הרחק מעבר לימים.

מישחק תמים זה התקיים סמוך לכניסת השבת. אילו חשב על כך מישהו פעמיים, אפשר היה גם לקיימו ביום א׳. איש לא היה בודק בקפדנות מתי בדיוק נגעו הגלגלים לראשונה באדמת־הקודש. אבל איש לא חשב על הסתבכות אפשרית. במדינת־ישראל, מטוסי־קרב קדושים מן השבת.

כאשר נודע כי הטכס גרם — או עלול היה לגרום, במאמץ של דימיון — לחילול שבת, התעוררו השאלות השיגרתיות: איך, למה, הכיצד. אך איש לא היה עושה מזה עניין גדול — לולא שולמית אלוני.

עם כניסת שנת־הבחירות, נמצאת אלוני במצב נואש. התיקוות הגדולות, שנקשרו בה ערב הבחירות האחרונות, התבדו. כחברת־הממשלה, היתה מגוחכת. כחברת־כנסת, היתה עלובה. סיעתה הקטנה התפלגה פעמיים. עם הופעת ייגאל ידין ותנועת־שינוי בזירה, היה ברור כי לא תהיה בקרוב אלא אפיזודה פוליטית שחלפה. בייאושה, מוכנה אלוני, להיאחז בכל קש כדי להשיג מעט פירסומת אישית בכלי־התיקשורת. השיטה הבדוקה: לעשות צרות.

כאשר החלו הדתיים הקיצוניים למרמר על חילול־השבת שהיה כרוך — כביכול — בטכס קבלת המטוסים, ראתה אלוני הזדמנות לעצמה לחטוף כמה שניות בטלוויזיה. היא מחתה על חילול השבת. הטיעון שלה היה בגדר אידיוטיזם טהור. אך הפעלול הצליח: הגנתה של אתיאיסטית מושבעת כמוה על השבת היתה ידיעה פיקנטית, והביאה להקרנת דיוקנה על המסך הקטן.

גם אלוני לא יכלה לנחש מה תהיה התוצאה של התעלול. כאשר נוכחו הדתיים הקיצוניים לדעת כי גם אלוני הצטרפה למחאתם, הם הגישו הצעת אי־אמון בכנסת. חשבונם: אם אלוני מתנגדת לחילול־השבת, ותצביע נגד הממשלה, לא יוכלו אנשי המפד״ל להצביע בעד הממשלה, מבלי להביך את עצמם בעיני בוחריהם.

יצחק רפאל

בור כרה ויחפרהו

וכך היה. כאשר הגיעה ההצעה להצבעה, נגררו אנשי השמאל, וביכללם רק״ח ומוקד, אחרי הצעת אי־האמון של איש פועלי־אגודת־ישראל קלמן כהנא, אחד הח״כים הקיצוניים ביותר של ארץ־ישראל השלמה. צעירי המפד״ל תימרנו את מיפלגתם והשיגו החלטה להימנע. יצחק רפאל, שביקש להציל את יוקרתו היורדת במיפלגתו, ניצל את ההזדמנות באופן ציני כדי להופיע כאיש־המצפון הבלתי־מתפשר. רק יוסף בורג, שהוא פיקח יותר, ראה את הנולד והצביע בעד הממשלה.

הימנעות המפד״ל היתה בגדר חוצפה תהומית. היתה זו התגרות גלוייה ביצחק רבין. לא רק מבחינה מישפטית, אלא גם מבחינה מוסרית־ציבורית דרושה מידה גדושה של עזות־מצח למי שנמנע מלהביע אמון בממשלה שהוא עצמו חבר בה.

אולם רפאל וצעירי המפד״ל היו בטוחים

בחוצפתם. הם היו משוכנעים שרבין יצטרך לבלוע את הצפרדע, שהממשלה תמשיך להתקיים ושהם יוסיפו לשבת בנוחיות בכסאותיהם.

הם לא הבינו שהם נכנסים ל־מלכודת.

איסטרטגיה של טניס

יצחק רבין הוא אדם סגור מאין כמוהו. מעטים מאד מכירים אותו מעבר להיכ־רות שיטחית וחיצונית.

לרוב מכריו, וביניהם חברי הממשלה, רבין נראה כאדם הדוחה החלטות, שאינו יוזם שינויים מפליגים, המסתפק במציאת פיתרונות מעשיים קטנים לבעיות המעשיות הקטנות של יום־יום.

זהו רבין של פרשת קדום, של הבעיות הכלכליות, של חוסר־השי־נויים במיבנה הממשלה.

אולם מתחת לרבין זה חבוי רבין אחר. זהו איש המתמודד עם בעייה שאי־אפשר עוד לדחותה, המנתח אותה מבלי להתייעץ עם איש, המקבל החלטה קיצונית ונועזת, והמבצע אותה במהירות מדהימה.

זהו רבין של ששת הימים ואנ־טבה.

במשך כמה שבועות ישב רבין לבדו, וניתח את הבעייה הבוערת העומדת לפניו: איך לעבור את תקופת־הבחירות מבלי לאבד את שילטונו במיפלגת־העבודה ואת שילטון מיפלגת־העבודה במדינה.

בעיני הציבור, גיראה רבין בשבועות אלה כאדם חסר־ישע, הנגרר לתוך אסון, ששימעון פרס עלול לגזול בכל רגע את המנהיגות במיפלגתו, או שבגין, ידין ושרון עלולים לגזול ממיפלגתו את כוחה בכנסת. אבל באותו זמן ישב רבין בחדרו, ותיכנן לעצמו בסודי־סודות איסטראטגיה מחושבת היטב. רק פה ושם, בשיחות פרטיות וב־ראיונות לעיתונאים זרים, הפליט הערה שמתוכה ניתן היה להבין את כיוון מחשבו־תיו. אולם איש כימעט לא שם לב לכך.

האיסטראטגיה של רבין היתה להעתיק את הוויכוח לענייני חוץ, באמצעות שורה של מהלכים מדיניים דרמאתיים שהוא עצמו יעמוד במרכזם, כגון פגישה עם הנשיא החדש בוושינגטון, כינוס ועידת ז'נבה, פתיחת משא־ומתן משמעותי למען שלום (ראה עמודים 23—22).

לאורך כל המהלכים המתוכננים התכוון רבין להחזיק ביוזמה, לש־לוט בכדור, להלום בו מהלומות מפ־תיעות לכיוונים בלתי־צפויים — כמו במישחק־הטניס.

כאשר ישב ותיכנן מהלכים אלה, ביצבצה במוחו — בהכרח — שאלת המפד"ל. מה יהיה אם תנסה המפד"ל לחבל במהלכי השלום, שעליו התכוון לבסס את מערכת־הבחירות שלו? איך יוכל לכלכל את מעשיו בוושינגטון ובז'נבה, כאשר זבולון המר יושב בממשלה וגורר אחריו את שני חבריו?

השאלה עלתה באופן מעשי, בחודש שעבר, כאשר איימו שני שרי הל"ע לפרוש מן הממשלה. רבין התייחס לאפשרות זו בשיוויון־נפש, שהפתיע את בני־שיחו.

הם לא יכלו להבין את חשבונו. אילו פרשו הל"ע אז, היתה נותרת ממשלה בעלת רוב של 63 ח"כים. בממשלה זו היתה למפד"ל עמדה של סחיטה מוחלטת, כי הם יכלו להפילה בכל רגע.

היה ברור שרבין אינו נבהל מאפ־שרות זו. להיפך, בכמה שיחות נת־קבל הרושם שהוא אף מקבל אותה בברכה.

לא קשה היה לנחש את החשבון שלו. אילו היתה המפד"ל מפילה את הממשלה במצב כזה, ביגלל התנגדותה למהלכי־שלום, היה רבין יכול להתייצב לפני הציבור כמדינאי שוחר־שלום, המבקש ייפוי־כוח להמשך מאמציו. המערכה היתה מתנהלת אז כולה על ענייני־חוץ, ובינתיים יכול היה לנהל את המשא־והמתן בשם ממשלת־מעבר, המשוחררת מזבולון המר ושות'.

באותה עת עדיין לא חלם רבין על האפשרות שהמפד"ל תפרוש מן הממשלה על עניין של מה־בכך, כמו טכס צה"לי.

אבל כאשר נמנעה המפד"ל מן ההצבעה בכנסת, הבין רבין מייד כי הנה נוצר המצב שהוא ייחל לו: על־פי החוק ניתן היה לסלק את המפד"ל מן הממשלה באופן אלגנטי, ולנהל בתקופת־המעבר את המשא־והמתן לשלום בלי וטו של זבולון המר.

לולא חוצפתם המונומנטלית של אנשי המפד"ל, ביטחונם־העצמי ה־אווילי וזילזולם ברבין, הם היו מר־גישים שהם נכנסים למלכודת. אולם מילבד יוסף בורג, שהריח משהו, לא הבין איש מהם מה קו־רה. רפאל ציני מדי, והמר פשוט מדי, מכדי שיכלו להבין את המתי־חולל. גם הפרשנים ושאר המומ־חים לא הבינו מה מתרחש במוחו של רבין.

במידה מסויימת, דמה המצב לזה שנוצר במאי 1967, ערב שעתו הגדולה של ה־רמטכ"ל רבין. במשך שנים חלמו אלופי צה"ל על מצב שבו יכניס גמאל עבד־אל־נאצר את צבאו לתוך חצי־האי סיני, שם ניתן יהיה להשמידו בקלות. צה"ל לא עשה דבר כדי לגרור את נאצר להרפתקה זו — אך כאשר הכניס נאצר את צבאו לסיני, הבינו רבין וחבריו מייד כי הוא נכנס למלכודת*, ופעלו בהתאם לכך.

רבין לא יכול היה לתכנן את מה־לכי המפד"ל. אך כאשר עשתה המפד"ל מה שעשתה, לא היה צריך להתלבט. היה ברור לו בן־רגע כיצד להגיב.

טריפת כל הקלפים

על־ידי פעולתו המהירה והנמרצת, הפך רבין במכה אחת את כל הקערות על פיהן, וטרף את כל הקלפים.

הדבר התאים בדיוק לאיסטראטגיה שקבע לעצמו קודם־לכן. על כן לא היתה זו הרפתקה אימפולסיבית, כפי שנידמה לרבים, אלא סיכון מחושב.

כמו מיבצע צבאי הבנוי כהלכה, השיג גם מיבצע זה שורה של יעדים שונים, במישורים שונים, וגרם לאנדרלמוסיה ואי־ביטחון במחנה יריבין.

בין השאר גרם המהלך לתוצאות הבאות:

- רבין נטל את היוזמה לידיו. זהו, כשלעצמו, יתרון עצום בכל מערכה, צבאית או מדינית.
- הוא שינה לחלוטין את דימויו בעיני הציבור, הוכיח שיש לו התכונות החביבות על הקהל הישראלי. הדבר התבטא בתגובות בנוסח „הוא גבר," „הוא עשה שרירים," „יש לו ביצים." שינוי היחס לרבין, שהחל בפרשת אנטבה, התקדם עוד יותר.
- סילוק המפד"ל מן הממשלה הוא מעשה פופולרי כשלעצמו, בעיני רוב־רובו של הציבור השימחה לאידם של שרי ה־מפד"ל היתה כללית.
- רבין הבטיח לעצמו חופש־פעולה מוחלט במישור שבו הוא רואה את המפתח להצלחתו בבחירות — מהלכי־השלום, ועידת ז'נבה, היחסים עם ממשלת קארטר. טיהור הממשלה מן הסוכנים של גוש־אמונים הוא כשלעצמו הישג שלא יסולא בפז.
- הוא הביך את המיפלגות האחרות, שנמצאו כולן בלתי־מוכנות („עם המיכנסיים למטה," בסלאנג ההמוני) להתמודדות. המיפ־לגות החדשות נמצאו מגמגמות ונבוכות. חרות מסובכת בבעיותיה הכספיות, הל"ע נמצאו במצב מגוחך.
- **הוא הקדים את הבחירות, דבר שיהושע רבינוביץ תבע אותו כל העת, מפני שאין ביכולתו להח־זיק את המשק במצב תקין עוד חו־דשים רבים.**
- על־ידי הקדמת הבחירות פטר רבין את עצמו מן הצורך לבצע ניתוח שרבים תבעו ממנו: לפטר את רבינוביץ ולמנות הנהגה כלכלית חדשה. גם הנהגה כלכלית כושלת יכולה להבטיח מצב כלכלי משביע־רצון במשך כמה חודשים, לפי המתכון הבדוק של פינחס ספיר המנוח.
- **וההישג האחרון — שהוא אולי העיקרי: במיבצע מפתיע זה השיג רבין יתרון מכריע על שימ־עון פרס.**

בשבועות האחרונים השיג פרס בהתמדה יתרונות על רבין. הוא וסוכניו עבדו קשה כדי לרכוש עמדה אחר עמדה במנגנון המיפלגה. אנשיו הפיצו את הסיסמה: „המיפלגה בראשות רבין תנחל תבוסה בבחירות. המיפלגה בראשות פרס תנצח בבחירות." רבים החלו משתכנעים בסיסמה זו.

אילו ניתן לתהליך זה לצבור תאוצה גוברת במשך כימעט שנה, תוך כדי עריכת בחירות במיפלגה וכינוס הוועידה, יכול היה פרס לגבור על רבין. אולם המהלך הדרמאתי של רבין, השיפור המהפכני של דימויו והקדמת הבחירות, שיבשו את כל החשבונות האלה.

במצב שנוצר, אין המיפלגה מסוגלת כלל להפיל את רבין. כי פיטוריו מראש הרשימה כעת, פירושם הבעת אי־אמון של המיפלגה בממשלה שלה־עצמה, ובאדם שניווט את הממשלה למצב הנוכחי. מהלך כזה יבטיח את מפלת המיפלגה בבחירות.

כעת אין לאנשי המיפלגה ברי־רה אלא להתלכד עתה סביב רבין, מי מרצון ומי מאונס, וללכת אח־ריו אל הבחירות. קשה לנחש, בחנוכה 1976, מה תהיינה תוצ־אות הבחירות — אולם ברור כי במהלכיו האחרונים שיפר יצחק רבין השבוע במידה מכרעת את סיכויי מיפלגתו — ואת סיכוייו שלו עצמו.

---

* בשיא המשבר, כאשר אימת־השמדה נפלה על המדינה, פירסם **העולם הזה** (1551, מיום 24.5.67) כתבה תחת הכנתרת „נאצר נכנס לתוך מלכודת." לרבים נידמה אז שהעיתון לקה בטירוף.

במדינה

עיתונות

הסקופ שהוחמץ

הכתב המדיני גילה לשרי המפד"ל כי הם עומדים להיזרק — אבל עיתונו לא האמין לידיעה

בשעות הבוקר של יום הראשון השבוע, כאשר עמדו שלושת שרי המפד"ל להיכנס לישיבת הממשלה בה עמד יצחק רבין להודיע להם על סילוקם מממשלתו, הם נטלו לידיהם את עמודו הראשון של ה־צהרון ידיעות אחרונות.

מילבד רמז שהשתמע לשני פנים, ש־הופיע בדבר, לא היתה באף אחד מיומוני ישראל ידיעה על צעדו המתוכנן של רבין. אבל שרי המפד"ל קיוו למצוא ידיעה כזו בידיעות אחרונות.

היתה להם סיבה טובה לתיקוותם. ערב קודם לכן, במוצאי־שבת, צילצל אליהם שלמה נקדימון, כתבו המדיני של העיתון, הידוע במקורות המידע המהימנים שלו.

היה זה נקדימון שהודיע לשרים הדתיים על צעדיו המתוכננים של רבין, ואף בי־קש מהם תגובות ראשונות.

משום כך, הופתעו יוסף בורג, יצחק רפאל וזבולון המר, כשבמקום כותרת רא־שית על צעדו הצפוי של ראש־הממשלה, מצאו בעמודו הראשון של ידיעות אחרונות ידיעה פושרת בחתימתם של נקדימון ואר־יה צימוקי, הסופר המדיני הירושלמי, ש־גרסה: „רבין לא ינקוט בשום צעדים!"

התימה על ידיעה הפוכה. לרגע חשבו שרי המפד"ל שמא חזר בו רבין מ־כוונתו או אולי טעה נקדימון הפעם. אולם כשנכנסו לפגישה הדחויה עם ראש־הממ־שלה, הסתבר להם שהיה זה העיתון שטעה.

איך יכול היה עיתון להחמיץ סקופ כה סנסציוני שהיה בידי כתבו, ולא לפרסמו? התעלומה פוענחה רק בערב.

הסתבר כי לעורכי הלילה של העיתון הגיעו שתי ידיעות שהתייחסו לאותו נו־שא. האחת היתה של נקדימון, השנייה של צימוקי.

נקדימון מסר מידע לפיו יתבע רבין משרי המפד"ל לפרוש מהממשלה. צימוקי העריך, כנראה, על סמך מידע מיגאל אלון, שלא היה מעודכן, כי רבין יחזור בו מכוונותיו.

עורכי החדשות העדיפו את הערכתו של צימוקי, אולם כדי לא לקפח את נקדימון, החתימו גם אותו על הידיעה שסיפרה סי־פור הפוך לחלוטין מהסקופ שהיה בידו.

נקמה במנכ"ל

„כדי לקבל מפתח לחדרי־הנוחיות של לישכת־העיתונות כת"א — יש להגיש בקשה בכתב בירושלים!"

מזה כמה ימים מופיעה מודעה, באנגלית, על לוח־המודעות בלישכת־העיתונות־הממ־שלתית בתל־אביב, המיועד לכתבי־החוץ. וזה תוכנה של המודעה:

במטרה לזרז את העברת יתרת הפעילות של לישכת־העיתונות־הממשלתית מתל־אביב לירושלים, הוחלט כי החל מן האחד בינואר 1977 יישמרו כל המפתחות לחדרי־השירותים בלישכת־העיתונות של תל־אביב, בירושלים. אלה המשתוקקים להש־תמש במפתחות אלה יפנו בכתב, בשלושה העתקים, אל החתום מטה בירושלים, תוך ציון השעה שבה יידרשו המפתחות.

אם תאושר בקשתם, יישלח המפתח לתל־אביב, אבל עליו להיות מוחזר לירושלים ללא כל דיחוי. בשום פנים ואופן אין לשמור מפתח לחדרי־השירותים למשך הלילה בתל־אביב.

כל חדרי־הנוחיות בלישכת־העיתונות ב־תל־אביב יישארו נעולים כל זמן שהם לא בשימוש.

בחתימה שמתחת להודעה זו הופיע שמו של הד"ר מירון מדזיני, ראש לישכת העיתונות החדש.

הוראה אמיתית? תחילה התייחסו כת־בי־החוץ שקראו את המודעה לתוכנה כאל

(המשך בעמוד 29)

טוטו
ספורט טוטו
השבוע
מינימום הפרס הראשון
*מיליון ל"י
מינימום לכל הפרסים
*2,500,000 ל"י
ובלבד שלא ישולם לזוכה סכום הפרסים העולה על סך מיליון ל"י.
יום ה' — המועד האחרון למסירת הטפסים
עשה לך מנהג קבוע־ מלא טוטו בכל שבוע!
המועצה להסדר ההימורים בספורט

תמונות ופלקטים ממבחר הציור ה־מודרני והקלאסי — הקישוט התר־בותי והנאה לדירתך ובהישג ידך! המתנה המקובלת לכל הזדמנות!

„לוטוס", ת"א, רח' אלנבי 101
(מול בית־הכנסת הגדול)

2.880 ל"י
בלבד
תעלה לך מודעה
בגודל עמוד
ב־
העולם הזה

aroyo-barel

הפרופסור הקים תנועה דמוקרטית ודודנו־שותפו עושה תנועה מיזרחית ומטיל אבנים לעבר צלם עיתונות

הדודנים רובינשטיין

אם ירצה פעם הפרופסור אמנון רובינשטיין, ממנהיגיה של התנועה הדמוקרטית לשינוי, לצאת להפגינות־מחאה ברחוב, הוא לא יצטרך להרחיק לכת כדי למצוא מועמד מתאים לאירגונן. יש לו אחד כזה במישפחה.

זהו דודנו ושותפו בחברת האחים רובינשטיין.

רק לפני שבועיים נחשדו אחיו הצעירים של הפרופסור יחד עם אביהם, הקבלן הוותיק והנודע אהרון רובינשטיין, בהעלמת הכנסות ממס־ההכנסה ובהברחת מטבע־זר לחו״ל. השבוע הוכיח בן אחר למישפחת הקבלנים המסועפת כי כוחו רב לו ביידוי אבנים, בגידופים ובתנועות מרמזות מאד המכונות, משום־מה, „מיזרחיות״.

הצרות שפקדו באחרונה את מישפחת רובינשטיין, והפירסומים הבלתי־פוסקים בעיתונות אודות חקירות המישטרה נגדה, לא קטעו ולא הפסיקו את פעילותה הכלכלית הענפה של המישפחה. אדרבא. נראה כי המצב רק דירבן אותם מבני־המישפחה העוסקים בפעילות הקבלנית, ליתר יוזמה.

הנה, למשל, ליד שכונת רמת־אביב בתל־אביב, במקביל לכביש הראשי של חיפה—תל־אביב, יש לחברת האחים רובינשטיין שטח־קרקע גדול לבנייה.

זוהי אחת הרזרבות הבודדות שעוד נותרו לבנייה בשכונת־יוקרה זו. למרות קירבת המיגרשים לכביש הראשי, רבים הקופצים לקנות שם דירות. ולמרות האטת הפעילות בענף הבנייה בארץ, מבקשת חברת רובינשטיין לבנות דווקא שם, ודווקא עכשיו.

אלא שלרוע המזל קיים מיכשול אחד, המונע בעדם להמשיך בפעילותם הבונה והיוצרת באיזור זה. בתוך השטח שלהם יש חלקת־קרקע, בשטח של כשני דונם, שאינה שייכת להם והקוטעת את הרצף של איזור־הבנייה המתוכנן שלהם.

זוהי חלקת־הקרקע המשתרעת מסביב למיבנה ערבי ישן ששרד בשכונת רמת־אביב, ליד הכביש הראשי, עוד מתקופת

הצמד בניו של הקבלן יהודה רובינשטיין, דודניו של הפרופסור אמנון רובינשטיין. העובדים יחד עם אביהם בעיסקי הקבלנות שלו. בתמונה נראה האח הבכור מטיל אבן לעבר צלם **העולם הזה**, כשהאח הצעיר מסתתר אחריו.

אצבע משולשת לעבר צלם **העולם הזה**, בתנועה המוגדרת כ„מיזרחית״, עושה בנו הבכור של הקבלן יהודה רובינשטיין, שהוא אחיו ושותפו של אהרון רובינשטיין בחברת **האחים רובינשטיין**. הבן הוא דודנו של אמנון רובינשטיין, מראשי תנועת שינוי, וכיום מראשי התנועה מדקורטית.

(המשך מעמוד 27)
המנדט הבריטי. פעם היה שם בית־חולים ערבי לחולי־נפש. במשך שנים רבות, אחרי קום המדינה, עמד הבניין הישן בשיממונו. עד שלפני כשמונה שנים רכש אותו סוחר־המכוניות התל־אביבי יעקב אפשטיין, והקים בו ובחצרו מיגרש לסחר במכוניות משומשות.

כדי לרבע את שטח מיגרשו ולגדרו היה אפשטיין זקוק לכיברת־קרקע, בשטח של כ־240 מ״ר, ליד המיגרש שרכש. חלקה זו היתה שייכת למיגרשיהם של האחים אהרון ואברהם רובינשטיין.

כיוון שאהרון רובינשטיין לא תיכנן באורתה תקופה לבנות באיזור זה, הוא הסכים להתיר לאפשטיין להשתמש בחלקת־אלוהים־הקטנה שלו שליד הבית הערבי הישן, ללא תמורה, מילבד תמורה של הסכם ג׳נטלמני.

„היה בינינו הסכם,״ מספר אפשטיין, „שכאשר ארצה למכור את המיגרש שלי, תהיה לרובינשטיין האופציה לקנות אותו ראשון מידי.״

„הם מפעילים נגדי לחצים כדי שאוותר על המיגרש!״

במשך כשמונה שנים חנו מכוניותיו המשומשות של אפשטיין על אדמתו של רובינשטיין, מבלי שאיש טען נגדן דבר. אולם באחרונה הופרעה השלווה ששררה באיזור שקט זה.

אהרון רובינשטיין, בשם חברת האחים רובינשטיין, פנה אל אפשטיין והציע לו לרכוש מידיו את הקרקע, כפי שדובר בשעתו. החברה, שבמניותיה מחזיק גם הפרופסור אמנון רובינשטיין, מראשי ה־תנועה הדמוקרטית לשינוי, רוצה לבנות שורת בתים במקביל לכביש חיפה. כדי שתוכל לעשות זאת עליה לרכוש כמה חלקות־קרקע שאינן שייכות לה. אחת מהן שייכת ליעקב אפשטיין.

לאפשטיין אין כל עניין למכור את מיגרשו. על כל פנים, לא במחיר ובתמורה שמציעים לו הרובינשטיינים.

■ ■ ■

„כשהם התחילו להציע לי למכור את המיגרש,״ מספר יעקב אפשטיין, „הם דיברו על לשלם תמורתו משהו בסדר־גודל של שניים וחצי מיליון ל״י. אבל לא במזומן. מה שהם מוכנים להציע בשביל המיגרש זה שש דירות בבתים שהם הולכים לבנות כאן — שאותן אקבל רק בעוד חמש וחצי שנים. איזה מין עסק זה? מה אני, פראייר? מה אני אעשה עד אז? איפה אשים את המכוניות שלי?״

כשנוכחו האחים רובינשטיין ובניהם כי אפשטיין מתעקש, הם פנו לעזרת מתווך. היה זה סגן ראש עיריית תל־אביב, יגאל גריפל. הוא ערך פגישה בין אהרון רובינשטיין לבין יעקב אפשטיין, ניסה למצוא את שביל־הזהב כדי שיגיעו ביניהם לעמק־השווה.

„כשלא עשינו עסק,״ מספר אפשטיין, „התחיל רובינשטיין לאיים עלי. יגאל גריפל בעצמו שמע את האיומים שלו.״

אלא שהדברים לא נשארו בגדר איומים בילבד. לפתע, החלו מופיעים במיגרשו של אפשטיין שוטרים ופקחים שרשמו לו דו״חות על הפעלת עסק ללא־רישיון.

כל מיגרשי מכירת הרכב המשומש בעיר פועלים ללא־רישיון. בשעתו, כאשר רצתה העירייה לסלק את בעלי־המיגרשים מתוך העיר אל פרבריה, היא שיסתה בהם את המישטרה, שרשמה להם דו״חות שבעיקבותיהם נאלצו לשלם קנסות כבדים. אפשטיין היה מן הראשונים שסגר את המיגרש שהיה לו בקרן הרחובות אבן־גבירול—בלוך בתל־אביב. העתיק את עסקו לדרך חיפה, למקום המרוחק.

„ארבע שנים לא ראיתי כאן שוטר לרפואה, שירשום רפורט. פיתאום, אחרי העסק עם רובינשטיין, התחילו להופיע השוטרים ולעשות רפורטים. ובעיקבות השוטרים באו הבולדוזרים.״

„הרובינשטיינים רוצים לתת לי תמורת המיגרש, דירות בעוד 5 שנים!״

נראה כי האחים רובינשטיין ובניהם החליטו להעניש את אפשטיין, ליטול ממיגרשו את השטח בגודל של 4×20 מטר השייך להם. כיוון ששטח זה היה מגודר, מוקף בעמודי־חשמל והשלט של המיגרש התנוסס מעליו, הם באו עם דחפורים ופועלים, כדי למנוע כל התנגדות.

על המלאכה ניצחו שני בניו של אברהם רובינשטיין, יואב ורמי. כאשר הגיע למקום גם צלם העולם הזה, כדי לצלם את מלאכת ההריסה, נתקפו השניים זעם. יואב רובינשטיין לא הצליח לרסן את זעמו המשתולל. תחילה החווה כלפי הצלם תנועות „מיזרחיות״ גסות. כשזה לא הועיל, החל מיידה בו אבנים כבדות, כשהוא מלווה אותן בחרפות וגידופים.

למזלם של שני הצדדים, אין יואב רובינשטיין מיטיב לקלוע. כשנואש ממאמציו לפגוע בצלם, הסתלק מהמקום.

„הם באו למקום עם אנשי ההוצאה־לפועל,״ מספר אפשטיין. „נתתי להם את החלק שלהם בחזרה. בבקשה — אם הם רוצים להרוס — שיהרסו. אבל הם לא יכולים להכריח אותי בכוח למכור את האדמה שלי!״

כשניסה כתב העולם הזה לקבל את תגובת האחים רובינשטיין לפרשה, נטרק הטלפון בפניו.

האחים רובינשטיין, ידועים כבעלי יד חזקה והשפעה, אבל ספק אם במקרה של אפשטיין הם פגשו באיש הנכון, כדי לנסות לשכנעו בכוח. זוהי, אולי, הסיבה לכך שיודעי־דבר סבורים כי הפרשה לא הסתיימה השבוע, ויהיה לה עוד המשך.

האבנים המתגלגלות יואב רובינשטיין, בנו של הקבלן אברהם רובינשטיין מחברת **האחים רובינשטיין**, מיישם את השטיין שבשמו (שטיין — אבן, באידיש) במציאות. יואב נראה כשהוא מיידה אבנים לעבר צלם **העולם הזה**, שבא לצלם אותו בעת הריסת הגדר במיגרש.

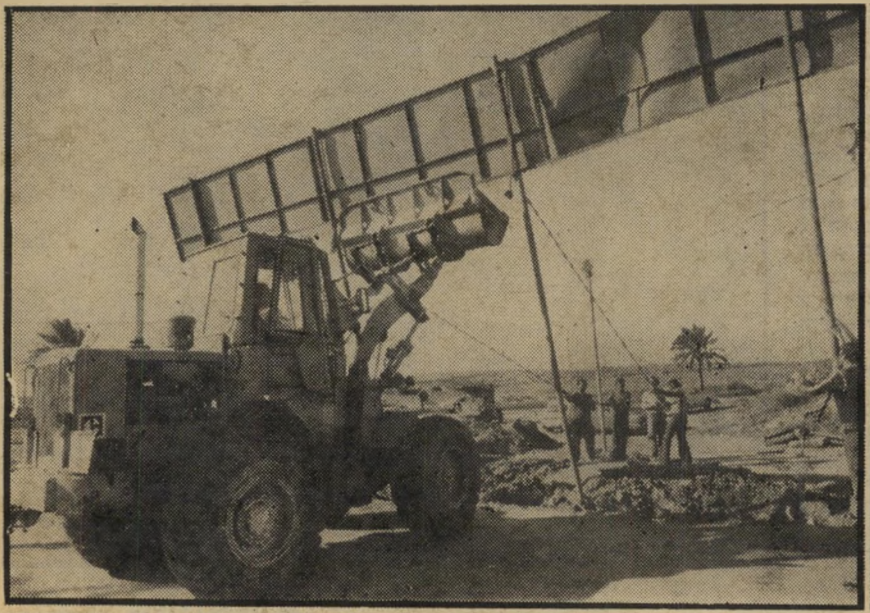

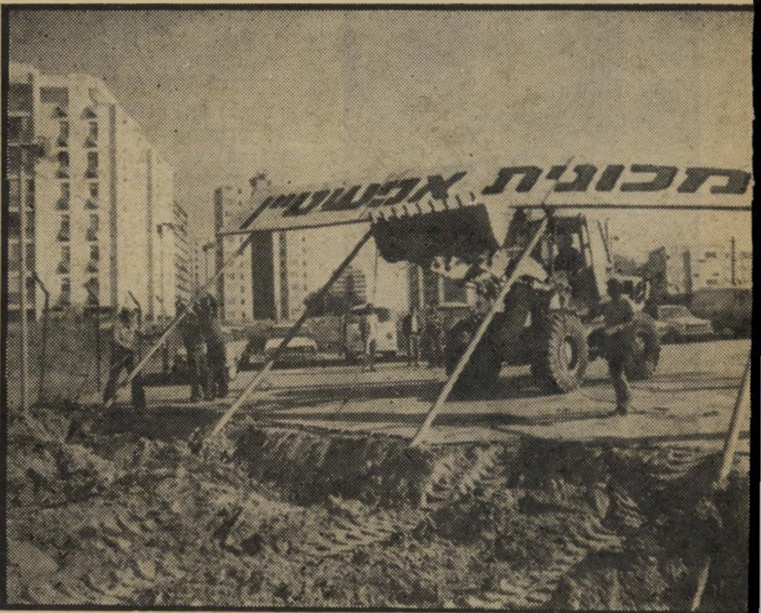

הבולדוזר של האחים רובינשטיין הורס את שילטי מיגרש המכוניות של אפשטיין

(המשך מעמוד 26)

בדיחה. מישהו אף מיהר להסירה מלוח־המודעות, זמן קצר אחרי שנתלתה. אולם כמו במטה־קסם היא חזרה והופיעה שם כל אימת שנתלשה.

כתוצאה מכך החלו כמה מכתבי־החוץ בישראל מהרהרים, שמא זוהי הוראה אמי־תית. „בישראל," טען אחד הכתבים הזרים למיקרא המודעה, „שום דבר כבר לא יפתיע אותנו."

כמה כתבי־חוץ אף טרחו לצלצל ללישכת־העיתונות בירושלים, כדי לברר אם תוכנה של המודעה אמיתי. אחת מסוכנויות־החד־שות אפילו העבירה ידיעה על המודעה המוזרה ברשת הטלקס שלה.

מובן שהיתה זו הודעה מפוברקת. היא באה לבטא את זעמם של כמה מעיתונאי־החוץ בישראל כלפי מנכ"לה החדש של לישכת־העיתונות, הד"ר מירון מדזיני. מדזיני (44), בנו של מי שהיה מנהל לישכת־העיתונות של הסוכנות היהודית בירושלים עוד בשנת 1929, כיהן במשך תשע שנים כמנהל לישכת־העיתונות בירושלים.

כאשר מונה באחרונה לתפקידו החדש, נקט מדיניות של העברת מרכז־הכובד של לישכת־העיתונות־הממשלתית לירושלים. כתבי־החוץ, השוהים רובם בתל־אביב, נקמו בו על מדיניותו החדשה בצורת המודעה, החוזרת ומופיעה מדי־יום־ביומו על לוח־המודעות של מדזיני בתל־אביב, הפעם בחתימת „נרו סאפיינס" (נל"ו המבין).

כותבי המודעה מקווים שמישהו אומנם ישלח יום אחד לירושלים בקשה בשלושה העתקים, כדי לקבל מפתח לחדרי־הנוחיות של לישכת־העיתונות בתל־אביב.

הכנסת

דבר אל הקיר!

נדבנות מופרזת של כמה ח"כים, תעלה למשלם המיסים חצי מיליון ל"י

קשה לדעת מה בדיוק עושים אותם ח"כים, הנבחרים מדי פעם להיכלל במיש־לחות הפרלמנטריות היוצאות לחו"ל.

הם, כמובן, „מייצגים" את ישראל ו„משפ־רים את תדמיתה." אלא שכל הכינוסים ה־בינפרלמנטריים אינם אלא מועדון־נסיעות אחד גדול, שנועד להצדיק טיולים בחו"ל של חברי פרלמנט משעממים.

אולם לפחות במקרה אחד, הוכיחו חב־רי מישלחת פרלמנטרית ישראלית, כי הם לא ביטלו את זמנם לריק. היו אלה ה־ח"כים מלמד, פת, שחל ושכטרמן, שסיירו באירופה כאורחי הפרלמנט האירופי ה־משותף.

המיליונר הציע לממן. בעת ביקורם בשטרסבורג שבצרפת, מקום מושב הפר־למנט האירופי, הם התלהבו כל־כך מקב־לת־הפנים שנערכה לכבודם, עד שבו ב־מקום החליטו להודות למארחיהם. הם ביק־שו להעניק להם מתנה.

לא על חשבונם, חלילה. על חשבון מש־לם־המיסים הישראלי. הם הודיעו כי יש־ראל תממן הקמת קיר דקורטיבי בבניין הפרלמנט האירופי.

איש לא עירער על כך, עד שהגיע ה־חשבון לכנסת. הסתבר שהקמת הקיר, ש־ביצועו הופקד בידי הפסל הישראלי יעקב אגם, החי בפאריס, תעלה כחצי מיליון ל"י.

רק כשנודע על כך, התעורר ח"כ לע"מ זלמן שובל, הציע לבטל את המתנה. ני־מוקו לא היה כלכלי. לטענתו, אגם הוא יורד ולכן לא נאה כי דווקא הוא ייצג את ישראל על קיר הפרלמנט האירופי.

גם ח"כים אחרים היו בדעתו של שובל, אבל מנימוקים פינאנסיים. „זהו ביזבוז!" טענו במיסדרונות. „זו הוצאה מיותרת של מטבע זר," אמרו אחרים.

המחאות היו לשווא. השבוע אישרה ועדת־הכספים של הכנסת את ההוצאה במטבע־חוץ, אחרי שדחתה הצעה שאיש־העסקים הישראלי, סמי פלאטו, המפיץ ב־עולם תכשיטים שהם מיניאטורות של פסלי אגם, הוא שיממן את המתנה.

„מי שמבטיח — צריך לקיים," פסק יו"ר ועדת־הכספים ישראל קרגמן, ושיכנע את חבריו.

גלריה תוראל
רחוב ז'בוטינסקי 3, תל-אביב, טל. 241628
מתכבדת להזמינכם לבקר בתערוכת
מגילת זכויות האדם
של
אריק בראור
מאבות הריאליזם הפנטסטי
בחסות שגריר אוסטריה בישראל
שעות הביקור: א'־ה' 13—11 21—18
שישי: 13—11, שבת: 21—18

המגיפה האחרונה שפשטה בין ח

בניית ציפורניים מלאכותיות לפי צבע

הצעקה האחרונה ציפורניים מלאכותיות לכל דורשת, גם לנערת ישראל אירית לביא (משמאל) ולדוגמנית אווה מלמן (מימין). אירית טוענת כי עובדת היותה עקרת־בית מונעת ממנה לגדל ציפורניים.

כוססות הציפורניים — התאחדו! נמצאה תרופה בדוקה אשר תשים קץ לכל הכיסוסים, הבושות ורגשי־הנחיתות.

אולי גלאס ורעה צור נשבעו, בשם כל הקדוש להן, לגאול את הכוססות מצרותיהן, ולהתקין להן ציפורניים לתפארת.

ציפורניים תותבות, שתתאמנה בדיוק לאצבעות. ציפורניים תותבות שאותן אי־אפשר לכסוס אפילו אם רוצים, כיוון שקיימת סכנה פשוט לשבור את השיניים.

נשמע מטורף? ובכן, לא־כל־כך.

רעה (כמו לאה) צור היא אשה צעירה שיש לה הכל בחיים: דירה נאה, כלים נאים, בעל נאה וילדים נאים. ואם לא די בכך, הרי בתוקף היותה אשת טייס באל־על יש לה גם נסיעות חינם לחו״ל, והיא לובשת רק מה שלובשים בלונדון, פאריס, רומא וניו־יורק. אבל מה, אין לה ציפורניים.

ומה עושה בחורה שיש לה הכל אבל אין לה ציפורניים? נוסעת לארצות־הברית, כי שם, בארץ האפשרויות הבלתי־מוגבלות, אפשרי הכל. וכך, בעזרתה של ידידתה הטובה ביותר, הגיעה רעה למכון המתקין ציפורניים לכוססות כרוניות. רעה התלהבה

יש להן ציפורניים

מן הרעיון עד־כדי־כך שמיהרה ללמוד אותו, ובו־ברגע נשבעה להביא מזור לכל אחיותיהן בציון.

כמו שהגיעה תל־אביבה רצה אל חברתה הטובה, הכוססת הנודעת אולי גלאס, שהיא מנהלת גלריה ואשתו של סוחר אמיד, מכרה לה הרעיון. אולי נדלקה. תוך יום אחד שכרו השתיים מקום, תוך יומיים קנו את הזיכיון מידי החברה בארה״ב, תוך עשרה ימים נשלחו אליהן החומרים, ותוך שבועיים נפתח הסאלון החדש.

רעה ואולי הפכו בן־לילה הצעקה האחרונה של תל־אביב. זמרות, שחקניות, נערות־זוהר, דוגמניות וסתם נשים החלו מתדפקות על דלתן בהמוניהן. מהו סודן?

פורצלן עם נייר־כסף

כל הכוססות למיניהן מכירות אותו רגע מביך שבו נועץ מישהו את מבטו באצבעותיהן, ומסיט אותו מעליהן בדחייה.

לאולי ולרעה פיתרון בשיטה אמריקאית פשוטה: על הציפורן הן מושחות פורצלן עמיד וחזק, אחר־כך הן מהדקות עליו נייר־כסף גזור בצורת ציפורן, ועליו מושחות שיכבה נוספת של פורצלן. אחרי שהחומר התייבש הן משייפות את הציפורן המלאכותית, ומושחות בלכה.

אולם, הפרינציפ הוא שלא להשתמש בציפורניים מלאכותיות עד קץ כל הימים וכו׳, אלא לסייע לגדל את הציפורניים הטיבעיות ולהיגמל מן הכסיסה. במשך הזמן צומחת הציפורן, ואז יש לבוא שוב. הציפורן המלאכותית היא בלתי־כסיסה, ולכן קיים סיכוי שתוך פרק־זמן של חודש ימים לערך תצמח לכוססת הכרונית ציפורן טיבעית.

התקנאו בעלות הציפורניים המטופחות

אשת הגיבור מירי שומרון, גרושתו של גיבור אנטבה תת־אלוף דן שומר היא אחת הנלהבות ביותר מן הציפורניים המלאכותיות. מ נהגה לכסוס את ציפורניה עד זוב דם. כעת היא מתהדרת בציפורניים מלאכותיות צבוע בצבע ורוד וטוענת שהלשעבר שלה חושב שזה איום ונורא, כי הוא אוהב נשים טבעי

הכלב ויקי, כלב הפודל של המיליונר סמי פלאטו ואשתו אנט בא למכון עם הביבי סיטר שלו, הילה. היא רצתה להתאים ציפורניים לעצמה.

יכות תל־אביב:

עיניים או השימלה

ראש

בבעלות הציפורניים הקצוצות, שתחת ל־טרוח שעות ארוכות על גידול וטיפול ושיוף וטיפוח, הולכות אל אולי ורעה ויוצאות עם אותה תוצאה תוך שעה אחת. מה עושות אלה? גוזזות את ציפורניהן, ובאות אל השתיים בדרישה: רוצות ציפורניים מלאכותיות בצבע שיתאים לעיניים או לשימלה, באורך שיתאים לטבעת ולבעל.

אולי ורעה מקבלות את כולן בחדוות־יצירה, מורחות פורצלנים, מחלקות קפה וסופגניות, והשימחה בעיצומה. מכונן הקטן הפך מקום־מיפגש חברי שמדי בוקר נוהרות אליו כל אלה שאינן נאלצות לעבוד ל־מחייתן, והנשבעות שהן רוקמות, מבשלות, סורגות, מדיחות כלים ואפילו שורטות בעזרת הציפורניים התותבות שלהן. ומי שלא מאמין, שישאל את שימעון ברק, בעלה של רותי הולצמן משלישיית שוקולד מנטה מסטיק.

רותי, יחד עם חברותיה לשלישייה ירדנה ארזי ולאה לופטין, ביקשו לצבוע להן את ציפורניהן החדשות בצבע סגול, כגון השימלה שלבשו בפסטיבל הזמר. רותי מעידה על עצמה כי היא כוססת כרונית, המחזיקה אצבע בפה באופן קבוע. כעת היא מאושרת, ואומרת: „אנשים מש־תגעים! ממש לא מאמינים שאני עם ציפורניים. העסק הזה הוסיף לביטחון ה־עצמי שלי, ולכל הופעתי החיצונית."

וירדנה מספרת: „יש לי כבוד לציפור־ניים שלי, אבל הן חסרות קלציום, נשברות ומעולם לא הצלחתי לגדלן. הופעתי החי־צונית חשובה לי מאד, והעובדה שציפורני פגומות תמיד הפריעה לי נורא. כעת אני כל הזמן מדברת עם הידיים, שאנשים יראו."

נערת־ישראל לשעבר, אירית לביא, היא כיום עקרת־בית מסורה ואם לשניים. היא מעידה על עצמה שעבודות־הבית **לא איפ־שרו לה לגדל ציפורניים**, ומכיוון שהיא

צפורני חתול

לבנות שוקולד מנטה מסטיק. מימין לשמאל: ירדנה ארזי, לאה לופטין ורותי הולצמן־ברק. השלוש, המקפידות באופן מייוחד על הופעתן החיצונית, הקפידו לבוא לטיפול לפני פסטיבל הזמר המיזרחי. ביקשו להתאים את צבע ציפורניהן לגוון השמלות שלבשו בפסטיבל. עכשו מתהדרת כל אחת מהן בעשר ציפורניים ארוכות ומטופחות.

נוטה לכססנות, כססה. עכשיו היא מתהדרת בעשר ציפורניים ארוכות־ארוכות, משוחות בלכה אדומה כדם.

גם נערת־הזוהר ציפי לווין איבדה את ציפורניה בעיקבות אימהותה. ציפי, הכס־סנית מטיבעה, הצליחה סוף־סוף לגדל ציפורניים, אולם אז נולד בנה ניל, וכדי שלא לשרוט אותו נאלצה לגזרן. מאז כססה באופן שיטתי, עד שאימצה לעצמה ציפור־ניים תותבות.

אולם המאושרת שבחבורה היא, ללא ספק, מירי שומרון, גרושתו של תת־אלוף דן שומרון, הגיבור הבינלאומי התורן. מירי מעידה על עצמה שכססה תמיד „עד לבשר", ומעולם לא האמינה כי איי־פעם תראה ציפורן אצבעותיה. היום היא מתהדרת ב־ציפורניים ארוכות, צבועות בלכה ורודה.

ומה אומר על כך הבעל־לשעבר? אומרת מירי: „הוא אמר ‚פיחס'. הוא אוהב נשים טיבעיות."

המושיעה

רעה צור, שלמדה את שיטת בניית הציפורניים בארצות־הברית והביאה או־תה לישראל, מטפלת כציפי לווין.

לא על היופי

לבדו תחיה האשה, כי אם גם על ציפורניה. כך סבורות נערת־ישראל לשעבר אירית לביא (למעלה), ונערת־הזוהר שהפכה אשת־עסקים ציפי לווין (משמאל). השתיים טוענות כי החלו לכסוס ציפורניים בעיק־בות אימהותן ועבודות הבית, התביישו להצטלם וללחוץ ידיים. כעת נפתרו כל בעיותיהן.

השערוריות מצטברות במישטרת ת"א

קאראנקוז במישטרת המחוז

„אני מזכה את הנאשמים מן האישומים שיוחסו להם בכתב־האישום," אמר השופט המחוזי שמואל קוארט, וסיים בכך את קריאת הכרעת־הדין.

באולם בית־המישפט המחוזי בתל־אביב קמה מהומה. אנשי הפרקליטות מיהרו אל לישכתה של עורכת־הדין ויקטוריה אוסטרובסקי־כהן, פרקליטת המחוז, כדי לבשר לה את החדשה המרעישה. קציני מישטרה, וביניהם בלשי מחלק־הסמים של היחידה המרכזית, קפאו נדהמים במקומותיהם. אחד מהם רץ לתא־הטלפון, וצילצל למפקד מישטרת מחוז תל־אביב. „הם זוכו!" קרא לתוך השפופרת. „השופט לא האמין לדדון! אנחנו לא תופסים איך זה קרה!"

ראש־המחלק: הוא נחקר

אולם, לא רק קציני ואנשי־המישטרה שנכחו באולם המישפטים חשו כאילו סטרו על פניהם. גם השופט קוארט לא העלים את ריגשותיו על הדוכן שלו, כאשר נאלץ להזכיר את שורת השקרים והסתירות שנתגלו בעדותו של רס"ל מחלק־הסמים אליהו דדון, בפני בית־המישפט.

הפרטים המוזרים שמסר הבלש איש היחידה המובחרת, אליהו דדון, לפני השופט קוארט, הם שהביאו לכך שאחת הפרשות הגדולות של תפיסת הרואין, בשווי של כמיליון וחצי לירות (כמות של 152 גרם), הסתיימה בבית־המישפט **בלא־כלום**. אלי דדון, צייד סוחרי־הסמים, גרם לכך שהתיק ייסגר והפרשה כולה תיקבר סופית.

כולם ציפו להופעתו של הרס"ל דדון בבית־המישפט בביטחה ובשלווה — כולם, אולי חוץ מן הנאשמים. עד לאותו רגע היתה הפרשה ברורה לחלוטין. דדון תפס את ההרואין, עצר את הנאשמים, חקר אותם ועל סמך דו"ח הפעולה שלו, והעדויות שהציג כאילו נלקחו מן הנאשמים, הוכן כתב־האישום. עדותו של הצייד דדון בפני השופט קוארט אמורה היתה להיות מעין ריצת־הניצחון רץ־המראתון.

אך הבלש דדון עשה הפעם הכל כדי להוכיח לבית־המישפט, שאין להאמין לכל מה שטען בעדות שמסר במישטרה לגבי תפיסת ההרואין.

הוא היה כל כך אומלל ועלוב, בעדותו הפעם, עד שהצליח להביא את השופט קוארט לידי המסקנה שנתגלו בעדותו סתירות חמורות.

„אני סבור שלא ניתן לסמוך על עדותו של דדון לגבי שאלות מכריעות," אמר השופט.

מה גרם להתנהגותו המוזרה, אם לנקוט לשון עדינה, של הבלש אליהו דדון בבית־המישפט? החוקר הנמרץ, שלא חסך דבר כדי להביא לתאי־המעצר אנשי־בוהמה תל־אביביים ודוגמניות, כשנתגלו אצלם גרמים ספורים של חשיש, סגר במו־ידיו פרשת־הרואין גדולה, שהכמות שנתפסה במהלכה עלולה היתה להביא למותם של רבים, בעתיד הלא־רחוק.

עם שמיעת הכרעת־הדין, בחודש זה, מיהרה פרקליטת מחוז תל־אביב, עורכת־הדין אוסטרובסקי־כהן, לפנות למפקד מחוז תל־אביב של המישטרה, תת־ניצב משה טיומקין, כדי לבשר לו על הופעתו המשונה של הבלש דדון בבית־המישפט. הודעה נוספת הועברה לפרקליט המדינה, ולידיעתו של היועץ־המישפטי־לממשלה. תת־ניצב טיומקין כבר הורה שיצלמו עבורו את מאות העמודים של הפרוטוקולים והעדויות של הפרשה אשר בה העיד דדון. קשה לתביעה לפנות לבית־המישפט־העליון כדי להגיש ערער. וכי למה עוד יש לצפות, כאשר השופט מכריז כי אינו מאמין ואינו מקבל את גירסתם של אנשי־המישטרה?

המוות הלבן חוגג

כיצד, בעצם, החלה פרשת תפיסת 152 הגרמים של אבקת „המוות הלבן," וכיצד הגיעה לסיומה האומלל וחסר־התוצאות בבית־המישפט, בסיועו רב־הערך של הבלש אליהו דדון?

בשעות הצהריים של ה־27 בפברואר השנה, נכנסו הרס"ל אליהו דדון וחוליית־הבלשים שלו לדירה ברחוב קהילת עדן 5 בכרם התימנים בתל־אביב, כדי לערוך שם חיפוש. בידי השוטרים היה צו־חיפוש, בעיקבות מידע חשוב שקיבלו, על אודות כמות גדולה של הרואין המוסתרת באותו בית.

הצייד נשא פרי. בתוך גרביים שנמצאו במגירת ארון־בגדים בחדר־הכניסה של הדירה, גילו דדון ואנשיו 152 גר' הרואין. 1.9 גר' חשיש נתגלו במגירה בחדר־השינה, ועוד 21 גלולות מטאדון נתפסו על־ידי השוטרים בתוך בקבוק פלסטיק. נמצאו במקום גם שלושה מישקלות קטנים לשקילת כמויות חומר זעירות. כמו כן נעצרו במקום עזרא חבורה (60) ובנו חיים (33). הם הואשמו בהחזקת סמים מסוכנים בדירתו של האב.

נאשם שלישי, אליהו חן (כליפא) (30), הואשם בנסיון לקנות סם מסוכן מחיים חבורה, הבן, שהוא נשוי ואב לארבעה ילדים, ואשר טס ללונדון 11 יום לפני הפשיטה המפורסמת של צייד־סוחרי־הסמים אליהו דדון. חבורה הבן שהה בלונדון כחמישה ימים, משם נסע לאמסטרדם, וחזר ארצה ב־24 בפברואר 1976, שלושה ימים לפני החיפוש שערך מחלק־הסמים בדירתו של חבורה האב. הבן הגיע, לדבריו, מאירופה לנמל־התעופה בן־גוריון עם חמש מיזוודות, אך פקידי־המכס שיחררו לו בורמקום רק מיזוודה אחת. התביעה הגישה — כפי שציין השופט קוארט — כמוצג את חוות־הדעת שלפיה אמסטרדם היא מרכז־השיווק באירופה של ההרואין מן הסוג שנתפס בדירתו של חבורה האב.

התביעה טענה על פי חוות דעת זו, ועל יסוד שהותו הקצרה של חיים חבורה באמסטרדם — ימים אחדים לפני שנתפס הסם בדירה — כי חבורה הבן הביא את ההרואין, והטמינו בדירה. הפרקליטות מוסיפה, כי חיים חבורה התגורר לפני נסיעתו לחוץ־לארץ בבית אביו, בכרם־התימנים.

— אני מאמין — קבע השופט קוארט — כי הנאשם חיים חבורה מתגורר אומנם ברחוב בורלא 16, אך ברור שהוא מבקר תכופות, כמו אחיו, בדירת אביו בכרם־התימנים.

בעדותו אמר רס"ל דדון, כי כאשר התקרב, במהלך החיפוש, לארון שבו נתגלה ההרואין, הבחין כי חיים חבורה מזיע, מחוויר, מגרד את זקנו. לדבריו, העידו סימנים אלה על התרגשות. „אולם לדעתי" — הדגיש השופט — „אין בכך פלא. גם אילו היה חף מפשע."

כאשר גילה דדון את ההרואין בגרביים, התכחש חיים חבורה נמרצות לכל זיקה אליו או ידיעה אודותיו. הוא אמר לדדון שאינו רוצה לדבר, וביקש להתקשר עם עורך־הדין וגמן. דדון העיד כי הנאשם, חיים חבורה, אמר לו שבנוכחות עורך־הדין, יספר הכל, ויציע לפרקליט לעשות עיסקה עם המישטרה כדי שלא יעצרוהו ולא יעמידו אותו לדין. דדון הסכים כנראה להזעיק את הפרקליט, אך נראה שזה לא אותר ומשום כך לא הופיע.

פרקליטת־המחוז: היא תבעה לערוך חקירה

הסניגור: הוא הוכיח שהרס"ל שיקר

האב עם הבנים

הנאשם מס. 2 בפרשת ההרואין, עזרא חבורה, הוא בן 60, שוטר לשעבר, וחבר הגנה ותיק בתקופת המנדט,

הרס"ל: שקרין בעדות גרמו לזיכוי הנאשמים

כיום פקיד מצטיין במחלקת הגבייה של עיריית תל־אביב ויושב־ראש ועד שכונת כרם־התימנים. הוא סיפר שזימן פגישה של ועד השכונה למטרת לוחמה בסמים, עם רב־פקד ארזה ממישטרת תל־אביב. קצין־מישטרה זה העיד בדבר המיפגש הזה, שהתקיים בדצמבר 1975, נציגי הוועד ועזרא חבורה העלו בפניו את בעיית הסמים בשכונה, וביקשו את עזרת המישטרה. לעזרא חבורה לא היו הרשעות קודמות.

חבורה האב ובניו שותפים במיסעדה מגנדה שבכרם־התימנים, וכל הבנים עובדים בה. להיים חבורה ולאחיו צדיק מיסעדה נוספת בכרם־התימנים. לכל הבנים היו מפתחות לדירת אביהם, והם נהגו להיכנס אליה יום־יום כדי להנפש ולהתרחץ בהפסקות בעבודתם במיסעדה. עזרא חבורה טען שלא ידע כלל על הסמים המסוכנים שנימצאו בביתו, וסיפר כי אחרי מות אשתו, בשנת 1975, הידרדרו יחסיו עם בניו עד מאד. אמר כי הם מתייחסים אליו בזילזול, וכי עם בנו היים אינו מדבר כלל.

הנאשם מס. 3 בפרשה היה אליהו חן. בכתב האישום נאמר שהוא ניראה מתקרב לביתו של עזרא חבורה בעת שנערך בו החיפוש, וניסה לקנות סם מסוכן מידי חיים חבורה הבן. חן הכחיש טענות אלה בתוקף, וטען שהזדמן בקרבת הבית במיקרה, לאחר שסעד במיסעדה. בחיפוש שנערך על גופו נמצאו שטרות בסך 5900 ל"י, ושיקים.

מאוחר יותר, אחרי החיפוש בבית, הגיע האח משה חבורה. לדיברי דדון, הוא ידע כבר על מציאות ההרואין בבית. משה חבורה פנה אל אחיו, חיים, ואמר לו בנוכחות אלי דדון: „מאז שאמנו נפטרה, הבית פתוח וכל אחד נכנס." דדון ראה בכך התערבות בחקירה וניסיון להשפיע על חיים, והורה לעצור אותו.

למפקח דני מרוז אמר חיים חבורה: „שהוא ומישפחתו — ידאגו למצוא את האדם שהלשין עלי, ולחסל את החשבון."

בעדותו הכחיש חיים חבורה כל קשר עם הסמים, ובתשובה לשאלה בחקירה נגדית אמר: „אינני יודע אם הסמים שבבית הם של אבי או של צדוק. בכלל איני יודע של מי הם." האח משה חבורה העיד, כי הוא התגורר תמיד בבית הוריו שבכרם־התימנים, והציג את עצמו כחובב בילויים (כעין פליי־בוי). כאשר נערך חיפוש בדירתה של אחותו ארנונה, בבית־ים, שם התגורר אז משה, נמצאו בדירה חשיש, נשים מפוקפקות ותמונות פורנוגרפיות. משה חבורה היה עצור משך כשלושה שבועות, אך לא הועמד לדין. לדבריו יעץ לו עורך־הדין שלו שלא למסור הודעה.

הוא העיד כי בארון, שבו נמצאו הגרביים עם ההרואין, יש רק בגדים וגרביים שלו ושל אביו, וכי את המישקולות מצא שם, לדבריו, כאשר עבר לגור בחדרו.

משה חבורה סירב להשיב לשאלה למי שייכות הגרביים שבהן ימצא ההרואין. „אינני מוכן להגיד אם אני יודע או אינני יודע של מי הסמים שנימצאו בדירה. גם אבי וגם אחי חפים מפשע. נאמר לי —" הוסיף — „שאני רשאי שלא לענות אך לא שאני רשאי לשקר."

התובע, נציג הפרקליטות, הסביר כי לא הוגש אישום דומה נגד משה בגלל המידע הסודי שקיבלה המישטרה, ומשום שרק בעת המישפט נשמעה הטענה שמשה חבורה מתגורר בבית שבו מדובר.

סתירות על סתירות

אך השופט קוארט לא ניראה מרוצה מהסברו זה של התובע. הוא אמר: „נראה לי שהראיות מחשידות לא פחות גם את משה חבורה."

הקש ששבר את גב הגמל בפרשה, היה איש־הבולשת אלי דדון. אמר השופט קוארט: „פרשה בפני עצמה היא עדות רס"ל אלי דדון. הוא נראה להיות חוקר מוכשר ונימרץ, אך אינו מדייק בעדותו ואינו מהסס להתאימה לצורכי המישפט.

„רס"ל דדון," כתב השופט בהכרעת־הדין, „טען כי הנאשמים חיים חבורה ו־אליהו חן הובאו למטה־המחוז ביחד עם החומר, וכי חומר זה נשקל וניתנות תוצאות השקילה, וכי הוגש דו"ח־שקילה נפרד, אשר משום־מה לא נמצא בתיק החקירה. דדון אמר בדו"ח שלו, כי רשם אותו לאחר החיפוש בדירה הנדונה ולא אבה לסגת מאמירה זו בחקירה נגדית."

לעומת גרסתו של דדון, העיד השוטר דותן (מאנשיו של דדון), כי ראה את דדון כותב את הדו"ח בחדר מחלק־הסמים אחרי החיפוש.

פרקליטי הנאשמים, עורכי־הדין משה אלוני, חיים קאזיס ואליהו קידר, שענו כי הבלש דדון שיקר באומרו בעדותו כי רשם את הדו"חות בבית הנדון (ביתו של עזרא חבורה) ואף הרחיקו לכת, ואמרו, שהדו"ח נרשם מאוחר הרבה יותר, בחודש מארס. „אני מקבל טענה מרחיקת־לכת זו," הדגיש השופט.

„נתגלו סתירות רבות מאד," שב השופט והדגיש, „בין הכתוב בדו"ח לבין הודעת דדון ועדותו. אני ער לכך שרס"ל דדון נחקר חקירה נגדית ממושכת ומוחצת על־ידי שלושה עורכי־דין, וכי באחת הישיבות היה עייף לאחר מיבצע במישטרה. אולם עם זאת, איני יכול להתעלם מכך שהוא הסתבך בסתירות רציניות. ניתגלו סתירות חמורות באשר לגירסה לגבי המקום שבו ניראה הנאשם מס. 3 (אליהו חן). בראשונה המקום שבו פגשו דדון, והמקום שבו שוחח איתו לגבי האירועים.

במקום אחר סיפר דדון, כי ראה את אליהו חן עולה במדרגות המובילות ל־חצר־הבית ואז היפנה אחד השוטרים את תשומת־ליבו.

„במקום נוסף אמר שאליהו חן עמד אז ליד שער הבית, והיה עדיין ברחוב. שאלת המקום שבו ניראה הנאשם אליהו חן לפני שפנה אליו דדון (כדי להציע לו לקנות סמים כפיתוי) חשובה מאד," הדגיש השופט, נוכח טענת הנאשם כי עבר ליד הבית רק באקראי.

גירסה זו איננה נשמעה סבירה. אם דדון התכוון, כדבריו, לביים הצעה למכירת סמים, הגיוני היה לנהל מו"מ על כך בחצר הפנימית, ולא בחוץ. לא בנוכחות הקהל אשר התאסף בינתיים.

אין ראיות מספיקות

„אין הסתירות הרבות," כתב השופט, „שבהן הסתבך דדון, בולטת הסתירה באשר לנסיבות תפיסת כספו של הנאשם אליהו חן. דדון אמר שבהיותו בחוץ ערך חיפוש על גופו של נאשם זה, ותפס את כספו על גירסה זו. על כך חזר גם בעדותו הראשית. אולם כשהוברר לו שסמל שטרן תפס את הכסף בתוך הדירה, תיקן דדון את גירסתו. כן אמר שלא היה לו זמן לספור את הכסף וחשש מהאשמת־שווא בדיעבד על חסרון כסף (ולכן החזיר את הכסף לאליהו חן) זהו תירוץ צולע ובלתי־מהימן תוך ניסיון כושל ליישב סתירה..." דיברי השופט.

ושוב האיר השופט סתירה חמורה: דדון העיד שהמטבע הזר (700 דולר) נתפס בארון שבו היה גם ההירואין. וזאת, בניגוד לאמור בדו"ח עצמו, שהכסף נתפס בחיפוש על גופו של הנאשם חיים חבורה. דדון עמד על גירסה זו בחקירה נגדית. בישיבה אחרת, לאחר ביקורו של בית־המישפט בדירה הנדונה, אמר: „אתמול, לאחר הביקור, התחזקה דעתי ששטרות הכסף לא נתפסו בארון אלא על גופו של נאשם. אתמול כנראה טעיתי."

„לא אוסיף," אמר השופט קוארט: „לצטט סתירות בגירסת דדון. בסיכום, אני סבור שלאור האמור לא ניתן לסמוך על עדותו לגבי שאלות מכריעות בלי סיוע ממשי. סיכם השופט: „בכל הנסיבות ה־אלה, למרות חשד רציני, אין לדעתי ראיות בטוחות ומספיקות להרשיע את הנאשם חיים חבורה בהחזקת הסמים." הוא זיכה גם את אביו של חיים, ואת אליהו חן.

כך נחשפה שערוריה נוספת בסידרת השערוריות האחרונות המתרחשות במישטרת מחוז תל־אביב, אך היא איננה האחרונה.

ושוב עלה ניצב־מישנה ארמנד לוי לחדשות. אחרי שהוחשד בשיתוף־פעולה עם אנשי העולם־התחתון, טוהר, במיבצע־בזק, בידי ידידו וחברו־לעבודה־לשעבר, תת־ניצב רפאל יעקובי. והנה, לא עבר זמן רב וקמה שערוריה חדשה במישטרת תל־אביב.

פקד טליו, ראש מחלק־הבילוש של היחידה המרכזית, גילה כי ברשותו של בנו של הבוס שלו, ארמונד לוי, מצויה מכונית סאב, ובה מנוע גנוב. פקד טליו עצר מיספר צעירים החשודים בהחזקת רכוש גנוב, ותוך חקירה זו הגיע למכונית הסאב של בנו של ארמונד לוי. הקצין לוי ביקש מאחד השוטרים שלו, שאביו הוא בעל מוסך, להעביר את מכונית הסאב טסט, אך כיצד ניתן לבצע דבר זה, כאשר המנוע הוא גנוב? לא ברור כיצד הגיע

ראש־החקירות: הבן חשוד

המנוע אל בעלה החדש, וכיצד הוא קנה אותו.

הסביר פקד אבינועם כהני, דובר מישטרת ת"א: „מכונית הסאב הצהובה שהוצאה למכירה על־ידי בנו של ארמנד לוי, נחשדה, יחד עם 12 מכוניות כגנובה. אחרי בדיקה התברר כי היא בסדר."

קצין אחר החי בחרדה בשבועות האחרונים, הוא פקד איזידור סלוק, ראש מחלק־הסמים, הממונה על הבלש אלי דדון. חוקר מישטרתי בדק את החשדות שהועלו על־ידי קצינים אחרים כלפי סלוק, על כך ששיחרר עצור לפני יותר משנה, תמורת סכום של 5000 ל"י.

על פרשה זו הגיב דובר מישטרת־ישראל, ניצב־מישנה שמואל צחי: „החקירה נגד פקד סלוק טרם נסתיימה!"

מרסל זוהר ■

מבצע מיוחד לחורף:
"חמם ביתך עם מזגן אלקטרה"

500 ל"י הנחה
ומשתיק קול*
חינם

"בחימום, מזגן האויר הוא הזול
בין המכשירים החשמליים
הרגילים". (מעריב 28.11.76)
רכוש גם אתה את המחמם
החשמלי הזול ביותר.
המבצע יסתיים בסוף החודש.
נצל עתה את ההזדמנות!

* משתיק-הקול מותקן בסוגים מסויימים של מזגני אלקטרה ומחירו הרגיל -.160 ל"י.

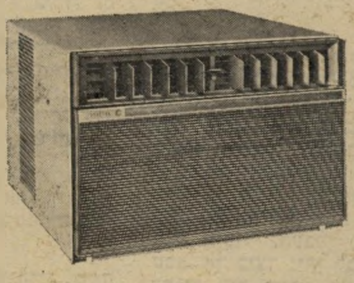

מבין מבחר המזגנים של אלקטרה תמצא את המזגן המתאים בדיוק לדרישותיך!
לאלקטרה מזגני "חלון" שחלקם החיצוני עשוי אלומיניום למניעת חלודה,
או מזגני "סיילנטאייר", הניצבים על הריצפה כרהיט מהודר, וניתן להתקינם גם בחדרים ללא קיר חיצוני. לבחירתך
מזגני אלקטרה במידות עוצמה שונות,
לקירור וחמום או לקירור בלבד לפי דרישתך.
לפרטים חייג: ת"א 39721, ירושלים 224750,
חיפה 640009, נתניה 33306, באר־שבע 72211,
אילת 2933.

אלקטרה
מקבוצת כלל תעשיות
מפיצי Westinghouse בישראל

ז'קטים ומעילים
לגברות ולגברים

ז'ק לימור בע"מ
תל-אביב, רח' פלורנטין 19-17. טל. 824978.
להשיג בחנויות המובחרות

במדינה

דיעות

חידון השבוע

מי הם אלה התולים את כישלונם בכך שפרט זה או אחר לא התבצע כמצופה?

מי אמר על מי, או מי יכול היה לומר על מי את הדברים הבאים: „כמה מקבר־ניטי הדיפלומטיה שלנו סבורים, כי את מעמדנו הבינלאומי הרעוע אפשר לשפר בהבלי־פה ובלהטוטים (גימיקים). יתר על כך, ובכך עיקר הרעה: גם לאחר מעשה הם תולים את כישלונם בזאת שפרט זה או אחר לא התבצע כמצופה, ואין הם רואים כי גם אילו התנהלו הדברים כפי שרצו, גם אז, בסופו של דבר, היו יוצאים מוכים ושכר הרגע — אילו גם היה כזה — היה יוצא בהפסד הקבע."

הדברים אומנם נשמעים מבולבלים וחס־רי־בהירות, אבל הם יכולים להתאים להפ־ליא לכמה ממנהיגי ישראל בעבר. משה דיין, למשל. את מי, יותר ממנו, הולמת ההגדרה של איש התולה את כישלונו, ואת כישלון המדינה כולה, בכך שפרט זה או אחר לא התבצע כמצופה? ראה מילחמת יום־הכיפורים.

אבל לא. הפעם משה דיין הוא החד חידות, והאישים שאליהם היפנה את חיצי ביקורתו הם — כש־ידיעות אחרונות משמש לו אכסנייה אחרי התפגרות ביטאונו הפרטי — ראשי הקונגרס היהודי וקברניטי מדי־ניות החוץ הישראלית, המנסים להצדיק את כישלונותיהם האחרונים ולשפר את מעמדה של ישראל בהבלי־פה ובגימיקים.

חבל רק שמשה דיין שכח לספר, במאמרו, מי היה המורה הגדול של שיטה זו ומי הנהיג אותה גם במדיניות הביטחון היש־ראלית. לא נעים, אבל זה שוב היה משה דיין.

בילוש כמיבצע גבורה

„איני תולה בחדרי כל תמונות, לא של הרצל ולא של סטאלין!" — טוען מאיר יערי

במאמר מלא שצף־קצף תחת כותרת אלוהים, לשילטון בחרתני..., יצא מנהיגה־לשעבר של מפ"ם, מאיר יערי, כלפי תנועתו של יגאל ידין, רעיונותיה והרכבה האנושי. את עיקר התקפתו הטיח יערי במאמר שפירסם בעל המשמר, באיסר הראל, ל־שעבר הממונה על שירותי־הביטחון: „סביב למתנשא לשלוט נתארגנה כבר מעין ,ממ־שלת צללים', ומקום נכבד תופס בה איסר הראל מיודענו. מבין הכתבנים שהתגייסו לפארם ולרוממם בעיני הציבור, נמצא עתה כתב של ידיעות אחרונות, אורי פורת שמו, הרואה בבילוש שנעשה אי־אז על־ידי איסר הראל עם השתלת מכשיר־האזנה בחדרי, מתחת לשולחני שבמרכז־מפ"ם, ממש מיבצע של גבורה... אם כל כתבי ידיעות אחרונות מצטיינים במידה כזו של אמינות ו,תורה עם דרך־ארץ', אינני מקנא בעיתון הזה כלל.

„האם כתב כזה בן־זמננו חייב לדעת, כי איסר הראל שפט את אהרון כהן חבר קיבוץ שער־העמקים בפומבי, עוד לפני שהועמד למישפט? האם הוא חייב לדעת שמעל במת־הכנסת התאוננו על א. הראל גם מנהיגי הציונים־הכלליים, אף שרים לשעבר (ממיפלגת הליבראלים) על שגם להם תקע ,איסר הקטן' מכשירי־האזנה?"

בהמשך דבריו טוען מאיר יערי כלפי אורי פורת: „עכשיו נמצא לו, לאיסר הקטן, כתב הקושר לו כתרים על שום שהוסיף לזר־הדפנה שעל ראשו את העריקה הסופית מתנועת־העבודה. אותו כתב אינני נרתע אפילו משקר גס, והוא מספר כי על כותל חדרי במרכז־מפ"ם התנוססה אז תמונתו של סטאלין, ,שמש העמים'. ולא משום שקיימתי את הציווי ,לא תעשה לך פסל וכל תמונה...', אלא מטעמים שנראים לי כסבירים, איני תולה בחדרי ואף לא בדירתי כל תמונות, לא של בנימין־זאב הרצל ולא של מארקס, ולא־כל־שכן של סטאלין..."

סיפורו האישי של מונטאנו הגדול שהפיק מופע עירום באישור הצנזורה - והמישטרה עצרה אותו ואת שחקניו

„אני אקרע את השמיים מהארץ! אני אהפוך עולמות. הכנסתי כאן את כל רכושי, אני שותת־דם. עלילות־שווא שלא היו דוגמתן..." כך, במיבטאו ההונ־גרי העסיסי, צעק מונטאנו לתוך שפופרת־הטלפון, שלא חדל לצלצל בביתו שבתל־אביב, ביום ראשון השבוע. על הקו היו עורך־הדין שלו, אנשי מישרד־הפנים ב־ירושלים, ידידים, אמנים ושותפים.

אלי רוזנטל, בעל מישרד־ההפקות מונ־טנו, במאי־כוריאוגרף־אמרגן, נעצר יחד עם שיבעת שחקניו בתום מופע־המין, הפנינג 2000, שאותו העלו במועדון ששימש בעבר כבית־תה, ברחוב אלנבי סמוך לרציף הר־ברט סמואל.

רוזנטל הגיע ארצה ב־1948 על סיפון האוניה אלטלנה מהונגריה, שם נספתה מישפחתו בשואה. הוא התגייס לצה"ל. השתחרר, עבד כפועל־בניין בסולל בונה. ואחר־כך הופיע בתיאטרון דו־רה־מי. מאו־חר יותר יצא לחו"ל, שם למד בין השאר כוריאוגרפיה ובימוי, הסתובב בכל אי־רופה משך יותר משש שנים, ותוך כך הופיע כזמר־שחקן.

לפני 13 שנים חזר ארצה ופתח, עם עוד שותף, את מישרד־האמרגנות מונ־טאנו, שם שדבק בו גם ככינוי.

להלן סיפורו האישי של „מונ־טאנו הגדול", כבתבו וכלשונו:

„ההצגה זה מין פנטסיה. מאד־מאד קשה לביים דבר כזה, שגם יהיה אמנות בזה. גם ישביע את רצון הקהל, וגם את רצון הצנזורה. זה ממש הליכה על מעקה, ועשיתי כל מאמצים שלא להתחלק.

שלוש פעמים הזמנתי אני את המועצה לביקורת סרטים ומחזות. הם היו, ואישרו.

ויכוחים היו כמובן, אבל באנו לידי סטא־טוס מסויים, אמרנו זהו זה, וקיבלתי אי־שור. אחרי מה שעשו ב־77 (הכוונה למו־פע הו—היא—הוא במועדון 77 בתל־אביב) ובמקומות אחרים, אז לא רציתי להכשיל אנשים ולא את עצמי. אם אני הזמנתי את הביקורת, הרי שאני לא מעוניין להת־פספס. פתחנו את המסך ביום חמישי. ביום שישי היו שתי הצגות. מלא וגדוש, אנשים מבוסטים.

אתמול היתה הצגה ראשונה. באמצע ה־הצגה באו שני שוטרים, ביקשו להיכנס. שותף שלי אמר להם בבקשה, ההצגה פתו־חה לכולם. בסוף ההצגה, מבלי שהשניים

„אני לא מסובסד כמו הבימה או הקאמרי, לכן אני הולך עם הזמן..."

יצאו בכלל, צצה כל הסריה: עשרה שוטרים מצוחצחים ומבריקים כמו מיצעד יום־העצמאות, צועדים בסך בין הקהל ועוצרים את השחקנים. הייתי למעלה בחדר־חשמל, פיתאום שותף שלי קורא לי ל־קצין, שהציג עצמו כמפקח־מישנה באבו. ראש־ממשלת ישראל לפחות.

כשקראו לי, אליו, ואני מציג את האי־שור, אזל לו כמעט הדם מהפנים, הוא לא האמין שיש כזה. הוא אומר לי תבוא למר־חב, פה אני לא רוצה לדבר אתך. אני אומר לו זה משאיר לי טעם מר בפה, מזכיר לי ארץ קומוניסטית. אם אתה עו־צר אוטו בכביש, הוא מראה לך רישיו־נות, אתה אומר לו בוא למישטרה? זה דבר אלמנטרי ביותר. קודם תברר אם הכל בסדר, לא? הוא לא היה קודם בהצגה. זה לא שבא, ראה, התרשם. הכל מוכן מראש. לקחו כל הצוות, השחקנים — ל־מישטרה.

אמרתי בשביל מה השחקנים? אני לוקח את כל האחריות על עצמי. אני הבמאי, אני המפיק של ההצגה, הכל עלי. אני לא מתכחש לכלום, למה להטריד אנשים? מה להם ולכל העניין הזה? טוב, זה לא עזר כמובן. עם שתי ניידות לקחו את כולם למישטרה.

מי קובע ★ מה מותר?

אז פה נותרה השאלה, מי בארץ קו־בע מה מותר, מה לא, לכל הרוחות?

מדינת ישראל
משרד הפנים
המועצה לבקורת סרטים ומחזות

לכבוד
מר א. רוזנטל,
"מונסנו",
רחוב בורוכוב 34,
תל - אביב

תאריך יד' כסלו תשל"ז (6.12.76)

היתר מס׳מח/12/76
תיק מס׳ מב/15/

המחזה הפנינג 2000
מאת אלי רוזנטל
המתרגם
שיוצג ע״י תיאטרון הפקרת מונסנו בשפה העברית
הותר להצגה במדינת ישראל. בתנאים הבאים:

מ. שרמס
ד"ר ס. שחם,
מ״מ יו״ר המועצה

ר״ב הטכסט המאושר.

אישור הצנזורה:

המועצה־לביקורת־סרטים־ומחזות במישרד־הפנים, שכמה מחבריה צפו במופע־העירום של מונטאנו, נתנה לו היתר להציג את המחזה המכונה **הפנינג 2000**, אחרי שהסכים להסיר מהמחזה קיט־עי ארוטיקה עם צלבים. למרות אישור מישרד־הפנים, הסתערה המישטרה על ההצגה, בתום המופע שנערך במוצאי־שבת האחרונה, עצרה את כל המשתתפים ואת המפיק, לקחה אותם למעצר. הם שוחררו בערבות אחרי שהואשמו כי ביצעו מעשה־תועבה בפומבי.

מצד המישטרה, והתפרעות של מפקח־מישנה באבו שאמר לנו: „סגרנו את מועדון 77, נסגור גם אותכם." השאלה שלי אליו היתה האם מצפונו נקי, שהוא שולל את לחמם של שמונה מישפחות, אנשים שעשו חזרות חודשיים וחצי והשקיעו את כל כספם והונם? „מה איכפת לי," היתה התשובה שלו, וכמובן שלא איכפת לו, המישטרה תתן לו אולי עוד פלאפל על הכתף.

מותק של ★ בחורות

מיבצע גדול! עשרה שוטרים מצוחצחים, מבריקים, הולכים לכבוש את קאירו (קהיר)! הפחידו את הקהל, פאניקה. ורק באים לעצור כמה שחקנים. שיילכו לתפוס גנבים. שיחפשו את המציתים, את אלה שמציתים מועדונים, אותי הם מחפשים? אדם שיש לו רישיון ביד? אותי זה קל מאד למצוא.

עד חמש בבוקר מחזיקים אותנו שם. עד שהקצינים חזרו מהשריפה בפלאז'ה. הכל היה מבושל ומוכן. מפקח באבו עם ה„בובע מעייסעס"... אחרי שהוצאתי לו את הרשיון שהיה איתי (זה היה העתק, האוריגינל בבית) הוא חיפש בניירות איזושהי תחבולה. בהתחלה הוא ראה את ההעתק של האישור, אז הוא אומר לי איפה האוריגינל. רצתי להביא את האוריגינל מהבית, עם המעטפה מהמועצה לביקורת, אז הוא איבד את צבע עורו והמציא מישגל לפתע. אם קצין־מישטרה לא רואה טוב, שיקנה

גם השוטרים עושים צנזורה

האם זה המועצה־לביקורת־סרטים־ומחזות בראשות הדוקטור שהם, או סמל־מישטרה מחורבן או קצין יכול לקבוע מה מותר, מה לא? שיגידו. אם ראש־הממשלה — אז אני מזמין אותו. אני רוצה להיות חוקי.

המישטרה, האנשים האלה שהיו אתמול, הם לא היו נוכחים בחזרות, הם לא היו כשהיתה המועצה, איך הם יכולים לקבוע מה מותר ומה לא? בזמן החזרות כל הזמן, ובזמן הביקורת־סרטים־ומחזות, היה נציג המישטרה כל הזמן. רס"ל טימור שהוא סגנו של בן־דור, האחראי למוסר במרחב תל־אביב, היה בכל החזרות והוא היה גם בפרמיירה. הוא אישר את זה, וראה שזה בסדר, ושום דבר לא קרה.

השאלה שלי: למה לא שלחו את אותו בן־אדם שהוא יביע את דעתו אם אנחנו חרגנו או לא? מסקנה שלי, שהמישטרה פה רוצה לקבל פירסומת על הגב של בן־אדם, שלא מוכן להיות מרובע. יש אנשים שראו מופעים שיש בחו"ל, ולעומתם זה ממש תינוקי. למה אדם לא יכול להתבטות בארץ? אם אני לא בסדר, אל תנו לי רישיון. אבל להעליל עלי דברים שלא היו? שהיה מישגל אמיתי על הבמה?

אחרי זה נאלצנו להחזיר כסף של אנשים שבאו להצגה שנייה, מקיבוצים ומושבים בארץ. יותר ממאתיים איש. כמעט שפירקו לנו את הדלתות שמה, רוצים לראות את ההצגה. במישטרה לקחו לנו עדות, ושיחררו אותנו בערבות עצמית של 1000 לירות.

אני רוצה לדעת, למה אין התאמה בין המועצה לבין המישטרה? האם לבן־דור, שאחראי על המוסר, האם זה לא בסמכותו לבקר ולראות אם זה לא בסדר? האם יש התחרות גם במישטרה, אחד אוכל את השני? לפי איזה קריטריון?

אני רואה פה פשוט הכשלה והתנכלות

בית הגיישות

זהו הקטע מתוך הצגתו של מונטאנו שהרגיז את השוטרים שצפו בו. בקטע נראות שתי „יפאניות" עירומות רוכבות על גבר עירום, כשברקע שרועה עוד בלונדית עירומה לרפואה. השוטרים טענו שבקטע זה יש משום מגע מיני שהוא בגדר תועבה. מאחר שהמישטרה היא רשות נפרדת, לא מעניין אותה ההיתר שנתן מישרד־הפנים להצגה. מונטאנו, מפיק ההצגה ומביימה, טוען שלא היה כל מישגל אמיתי על הבמה.

מישקפיים אופטיות. כל איש־מישטרה רואה עצמו מלך כאן! מוציאים אותי מדעתי, לא ישנתי כל הלילה.

כמובן שההצגה בנויה על סכס. אני לא אומר שמניחים תפילין בהצגה. זה כתוב במודעות שזה הופעת סכס. אבל קיבלתי רישיון, ובלי רישיון לא הייתי פותח את הדלתות.

אני לא מסובסד כמו הבימה והקאמרי, ואני לא יכול להעלות מה שהם מעלים ולהפסיד. לכן אני הולך עם הזמן, אני מעלה מה שהולך בחו"ל. אני לא חושב שאנשים בחו"ל הם פחות מוסריים מאשר בארץ! גם שם יש דתיים, אדוקים לא פחות מנטורי־קרתא. שם בחו"ל יש רק מישגלים, כאן יש גם אמנות. יש מישחק.

אצלי עובדות מותק של בחורות. קח את תמי: אצלה זה אתגר להתפשט. אני מציג בפני הבחורות אתגר: אתן צועקות על זה שהמוסכמות קובעות לכן איך להתלבש ומה לעשות, אני נותן לכן הזדמנות להוכיח את מה שאתן חושבות... להראות את כל המודרני שלכן... חוץ מזה, הם לומדים אצלי. מה שלומדים שלוש שנים, אני נותן להם על קצה המזלג. והם משקיעים את כל הלב.

ברחתי משם, מהונגריה. למה ברחתי משם? יש לי רכוש שם. כי אני רוצה להיות בארץ חופשית. אז תתנו לי את החופש שלי! לא רוצה עוד פעם סטאליניזם פה! אני אוהב את הארץ הזאת, זה האמת. בכל המילחמות השתתפתי. באחרונה, ביום־כיפור, הייתי קצין־בידור. שותת לי הלב לראות דברים כאלה.

אני אבקש פיצוי מלא על הפאשלה הזו! על קילקול שמי הטוב, ועל ביטול ההצגות.

התקשרתי לשולמית אלוני ולעוד כמה חברי־כנסת של חרות. אני רוצה לדעת מי הבעל־בית בארץ הזו, מי קובע דברים, אם זו ארץ דמוקרטית או טוטאליטארית!"

משרד החקלאות

להלן לוח המחירים המוסכם

ל־19.12.76 - 24.12.76

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע.

ירקות	לצרכן לק"ג [redacted]	
עגבניות כדוריות	3.60	ל"י
עגבניות מזנים פחוסים	4.65	"
ג ז ר	2.50	"
פלפל קליפורניה	2.90	"
תפו"אד מיבול החדש — מיבצע חנוכה	3.60	"
תפו"אד ארוזים באריזה של 2 ק"ג	3.90	"
פירות		
תפוחים זהוב גודל 6	4.80	"
תפוחים זהוב גודל 6.5	5.60	"
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6	4.30	"
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6.5	5.20	"
תפוחים אורליאנס גודל 6.5	5.40	"
תפוחים אורליאנס גודל 7	5.70	"
אגסים מזן ספדונה גודל 5	4.80	"
אגסים מזן ספדונה גודל 6.5	6.25	"
בננות	6.80	"
הדרים		
אשכוליות	2.10	"
תפוזים טבוריים ושמוטי	2.55	"
לימונים	4.05	"

עופות פטמים קפואים בשקיות		מ.ע.מ.
מיני תנועוף (עד 1.1 ק"ג העוף)	13.90 "	+ 1.10 ל"י
גודל 1 (עד 1.450 ק"ג העוף)	12.13 "	+ 97 אג'
גודל 2 (עד 1.7 ק"ג העוף)	11.39 "	+ 91 "
גודל 3 (מעל 1.7 ק"ג העוף)	10.32 "	+ 83 "
בשר הודו ללא עור וגידים	22.22 "	+ 1.78 ל"י
דגים		
כסיף	9.50 "	+ 76 אג'
כסיף בפרוסות קפוא במגש של ½ ק"ג	18.20 "	+ 1.46 ל"י
קרפיון חי	15.15 "	+ 1.21 "

יתכנו שינויים במשך השבוע

מתח • ריגול • מסתורין בספריית עקרב

יצאו לאור

✱ תיק ורשה

מאת: אדם הול

✱ מטרה חמש

מאת: קולין פורבס

ספריית עקרב — ספרי איכות בכריכה רכה.

הפצה „גד"

במדינה

התפוצות

בשירות „האזרח קיין"

הברונית רוטשילד משתפת־פעולה עם משתף־פעולה צרפתי

איל־ההון הצרפתי הרסאנט, הוא אחת הדמויות הידועות לשימצה בצרפת. הוא לא הורשע מעולם על כך בבית־המישפט, אולם הוא ידוע כמי ששיתף פעולה עם הנאצים, בעת כיבוש צרפת במילחמת־העולם־השניה.

הרסאנט, שבשל שליטתו בעיתונות הימין הצרפתית דבק בו הכינוי „האזרח קיין הצרפתי," נהנה מתמיכת הימין המתון.

לאחרונה זכה משתף־פעולה לשיתוף פעולה מכיוון בלתי צפוי. מוניק דה־רוטשילד, בתו של הברון ג'יימס דה־רוטשילד, נטלה על עצמה את מערכת יחסי־הציבור של הרסאנט.

מוניק כפופה ישירות לידי־ימינו של הרסאנט, ז'אן־מארי באלסטר, שהיה בשעתו איש הוואפן־ס.ס. הצרפתי.

הידיעה על כך עוררה כבר סערת־רוחות בקרב הקהילה היהודית בפאריס. אבל הרוטשילדים אינם נרתעים מכך.

מישפט

הצתה חברית

פטרוצ'ילי הישראלי ביקש לזכות את לקוחו, ומצא את האשמים האמיתיים

דלת מישרדו של עורך־הדין יורם מושקט נפתחה בסערה, ולתוך החדר פרצה צעירה שחרחורת וצנומה. בצעדים נמרצים ניגשה אל שולחנו, הניחה עליו תיק עם מיסמכים ואמרה לו: „עזרא אחי חף־מפשע! אתה מוכרח לעשות משהו!"

עורך־הדין הביט בצעירה, שעיניה נצצו בכעס, וידע שאינו מתלהב כלל לעזור, למרות טענתה שלקוחו חף־מפשע. כי עזרא צור־חיים בן ה־21, מפתח־תיקווה, הורשע כבר, ונידון על־ידי בית־מישפט בעיר זו לעונש־מאסר של שלושה חודשים.

כתב השופט קרניאלי בהכרעת הדין: „הנאשם גרם ב־1 בדצמבר, בשעה 21.00, נזק ללוח־הפירסומת של קולנוע סטודיו, וכן גרם נזק לטפטים ולמנורת־הניאון. בעל־הקולנוע, חיים לוטן, העיד כי הגיע למקום מייד כשפרצה האש, וראה את הנאשם עומד לבדו ליד לוח־הפירסומת, ובידו קופסת־גפרורים. אומנם," כתב השופט, „לא ראה בעל־הקולנוע את עצם פעולת ההצתה, אך היה ברור לו לפי הנסיבות, כי הנאשם — הוא שהבעירה."

עו"ד מושקט ואשתו
כמו פטרוצ'לי

הרשעות קודמות. עדי־ההגנה ב־

(המשך בעמוד 38)

הפתעה לאמא

יוסי שאל־תיאל, העובד עם אביו זה 20 שנה, מכניס את אמו המופתעת, חנה, לאולם הקאונטרי קלאב, שם ערכו לה בניה מסיבה בנוסח תוכנית הטלוויזיה הפופולרית, חיים שכאלה.

הקהל החגיגי שמילא את אולם־הנשפים של הקאונטרי קלאב בתל־אביב, היה נרגש ביותר. לא בכל יום מזדמן להיות שותף לחגיגה כמו זו שבא לחגוג, ולא בכל יום הוא שותף בסוד כמוס שמח כל־כך.

האולם המפואר קושט במיוחד, על הבמה ניגנה תיזמורת, ומלצרים טרודים מיהרו למלא את צלחותיהם וכוסותיהם של האורחים שוב ושוב.

הוויסקי ניגר כמים, ובכמויות־המזון האדירות די היה כדי להשביע שכונה שלמה במשך שבוע. עוגת־מרציפן ענקית הוצבה ליד פירמידה מרשימה בנוייה ממיטב פירות העונה. מתח חשמלי עבר בקהל. הרגע הגדול כמעט שהגיע.

באותה שעה, במרחק 10 דקות נסיעה, בבית רב־מיפלסי בשכונת אפקה העשירה, טרחה חנה שאלתיאל, אשה נאה כבת 55 על התיסרוקת שלה. בעלה, דניאל, סוחר־דלק אמיד ובעל צי מיכליות, זירז אותה. הם עמדו לצאת לחגוג את חגיגת מלאת 25 שנה לנישואיו של ידידם יעקב שרון, ממנהלי חברת דלק. בנם יוסי, העובד מזה עשרים שנה בצד אביו, המתין להם כשהוא אמור להסיעם למסיבה.

אולם בהגיע הזוג לאולם הקאונטרי קלאב ניצבו המומים בפיתחו. אורות הזרקורים מוקדו עליהם, והתיזמורת פצחה במארש־החתונה. רק אז הסתבר לשאלתיאלים כי הם הוזמנו, בעצם, למסיבה של עצמם, במלאות 40 שנה לנישואיהם.

בני־הזוג הנרגשים הועלו על הבמה ונשקו לבנם, לכלתם נעמי ולשלושת נכדיהם ארי, צביקה ואלי. המנחה, שמואל („שמיל") שי, בירך אותם לרגל המאורע.

✱ האם נתקפה הלם

„מה היית רוצה ברגע זה יותר מכל דבר אחר?" שאל שמיל את חנה שאלתיאל הנרגשת, והיא ספקה כפיה והשיבה: „הייתי רוצה לראות את הילדים שלי. אבל הם בחו"ל."

אך כשיש כסף, הכל אפשרי. מאחרי־הקלעים הגיח לפתע הבן הבכור, משה, סגן־נשיא של אחת מחברות־ההשקעות הגדולות ביותר בארצות־הברית. יחד איתו היו אשתו גילה ושלושת ילדיהם דן, מירב וסימון.

חנה שאלתיאל נתקפה הלם ודניאל, בעלה, פרץ בבכי קורע־לב כשיחד איתו בוכה הקהל כולו. חנה רק מילמלה: „אילו רק הקטנה היתה פה." וראה זה פלא — הכסף הביא גם את ה„קטנה", בת־הזקונים עדינה, עם בעלה הצרפתי מישל ושתי בנותיהם, סנדרין ומרטין. האם הנדהמת מיהרה אל ילדתה, החיה בפאריס, אך מרוב בילבול לא ידעה את מי לחבק קודם — אותה או את נכדותיה.

על הבמה התחולל מחזה קורע־לב, המישפחה המאוחדת מזילה דמעות־שליש. הקהל הצטרף בקול, שמיל שי מחה דימעה בסתר. משך דקות ארוכות התחוללה הדראמה שהרעידה לבבות, עד ששמיל לקח את העניינים לידיים ומסר את רשות הדיבור לבן הבכור, משה, שמרוב התרגשות נעתקו המילים מפיו. רק אחרי שנרגע הצליח להגשים עבור הוריו את חלומם של כל ההורים בעולם, ואמר להם: „כל מה שאני יכול להגיד לכם הוא שנתתם לנו, כל החיים, את הדבר החשוב

מסיבה ברבע מיליון ל"י ערכו בניהם של
חנה ודניאל שאלתיאל לרגל ארבעים שנות נישואיהם

ביותר: אהבה. לא למדתם פסיכולוגיה ולא קראתם דוקטור ספוק, אבל ידעתם לגדל אותנו ברוח של אידיאלים ואהבת האדם."

ספרדי נשא אשכנזיה

מאותו רגע שבו תם נאומו הנרגש של הבן ועד לשעות הקטנות של הלילה, התנהלה החגיגה ברוח של תוכנית־הטלוויזיה חיים שכאלה, כשבו־בזמן מוקרנות על הקיר שקופיות ממאורעות בחיי הזוג. חברים עלו לבמה, ואחרי שהשמיעו את קולותיהם סיפרו סיפורים, קראו שירים, דיקלמו. אחד טרח ומצא את מתנת ה־חתונה שקנה לו שאלתיאל לטכס נישואיו,

אביו. מאז נשא אשה והוליד בנים, אך עד עצם היום הזה הוא מתגורר באותו בית שבו גרים הוריו, בשכונת אפקה ב־תל־אביב.

הבת עדינה בת ה־29, שנישאה למישל, יהודי צרפתי, רוקח במיקצועו, הלכה אחר בעלה לצרפת, שם נולדו שתי בנותיהם, שהמילים היחידות שהן יודעות בעברית הן סבתא וסבא.

אולם הבן המצליח ביותר של מישפחת שאלתיאל הוא, ללא־ספק, הבכור, משה, עורך־דין במיקצועו, שנסע לארצות־הברית עם אשתו גילה לפני עשר שנים, ולמן הרגע שבו דרכה כף־רגלו בארץ האפ־שרויות הבלתי־מוגבלות, שיחק לו המזל. כיום הוא חולש על אימפריה פיננסית, ויכול להרשות לעצמו לממן ללא ניד־עפעף מסיבת־ענק כמו זו שאירגן להוריו.

ב"תל־אביב הקטנה" חנה ודניאל שאלתיאל (קיצונים משמאל) כפי שצולמו לפני כארבעים שנה בתמונת מזכרת של תל־אביב הקטנה. תמונות מעין זו הוצגו במסיבה הגרנדיוזית.

יופי של חיים!

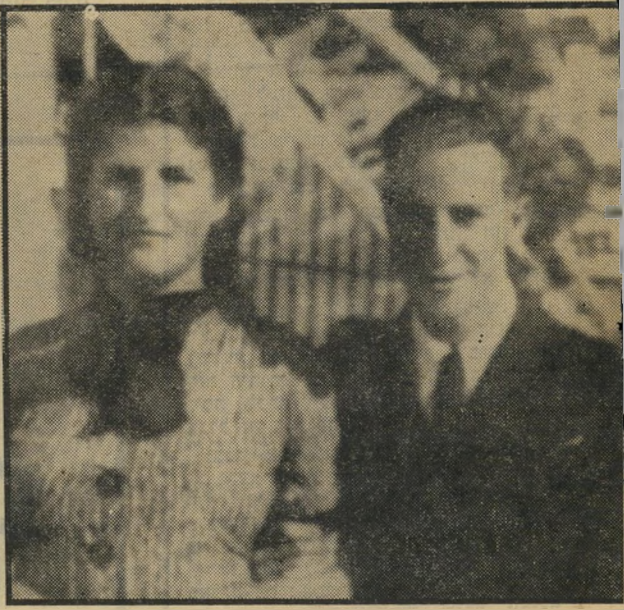

לפני 40 שנה חנה ודניאל שאלתיאל ערב נישואיהם, כשהם מטיילים במורד רחוב אלנבי. הזיווג בין האשכנזיה לספרדי היה אז סנסציה.

כיום חנה ודניאל שאלתיאל במסיבה לכבוד 40 שנות נישואיהם, שנערכה לכבודם השבוע. חנה מציגה בגאווה את המתנה שקיבלה למאורע: שעון עתיק ששוויו 90 אלף ל"י.

שנים רבות קודם־לכן, אחר כתב שיר תפארת והלל, וכל זאת — לכבודם של שני אנשים מיוחדים החיים יחדיו זה 40 שנה בעושר ובאושר.

דניאל שאלתיאל עלה לישראל ממצרים, בגיל 14. יחד עם מספר חברים שכר ספינת מבריחי־חשיש, שהיתה בדרכה ל־לבנון והתכוונה לעגון בנמל תל־אביב. אולם המבריחים ה"מסטולים" הגיעו כמעט לכל נמל במיזרח־התיכון, מלבד זה של תל־אביב. לבסוף טבעה הסירה, ושאלתיאל וידידיו הגיעו לתל־אביב בשחייה.

דניאל עבד כפועל בפרדס. והתפרסם כ־מתאגרף במכבי תל־אביב. הוא ודאי היה מגיע רחוק, אולם למזלו הטוב — או הרע — שבר בוהן, ותחת שיעזור לעצמו החל עוזר לספורטאים מתחילים. בו בזמן החל מתבסס כסוחר־דלק, אחרי שעבד כשכיר של חברת־דלק מנדטורית.

את חנה, אשתו, שעלתה ארצה מפולין ושכל משפחתה הושמדה בשואה, פגש במיסעדה שבה נהגו שניהם לסעוד מדי־יום. היא היתה אז עוזרת לרופא־שיניים, הוא סוחר־דלק מתחיל. היא היתה אשכנזיה, והוא ספרדי. הוא עשה את הצעד הנועז ונשא אותה לאשה. למזלו לא היתה לו מישפחה בארץ, כך שלא היה מי שיתנגד לשידוך. זאת, מאחר שבאותם ימים ראתה העדה הספרדית בעין רעה נישואי "תערובת" עם אשכנזים. בדיוק ביום־השנה הראשון לנישואיהם נולד בנם, משה, ו־כעבור שנתיים נולד יוסי. ואילו עדינה, בת־הזקונים, נולדה אחרי עשר שנים.

לפני עשרים שנה נכנס יוסי לעיסקי

מיבצע הכנת המסיבה ארך חצי־שנה. משה החליט שיובל הארבעים של הוריו ייחגג כחגיגה לאומית. ראשית חוכמה שכר את שירותיו של המנחה שמואל שי, שיחד עם יוסי איתר ידידים מימים־ימימה של האב דניאל שאלתיאל.

נוסף על התיזמורת, שהורכבה ממיטב המוסיקאים בארץ, ונוסף על המנחה, הו־פיעו במהלך הערב לפני קהל החוגגים גם הבדרן דודו דותן וצמד הפרברים.

במאי־הקולנוע יגאל שילון נשכר, על מצלמותיו, צלמו ואיש־הקול שלו, כדי להסריט את המאורע החגיגי. ואם לא די בכל זה, הרי אשת יחסי־הציבור מירי בן־יוסף נשכרה במיוחד כדי להביא את פירטי החגיגה לידיעת הציבור. שכן ב־עיני יוסי ומשה היה זה אירוע לאומי.

לא כל האורחים יכלו להגיע למסיבה, שנמשכה עד לשעות הקטנות של הלילה. ידידו הקרוב של משה, תת־אלוף אביגדור ("יאנוש") בן־גל, בעל האוזניים הבולטות, אמור היה לעמוד מאחרי־הקלעים ולהגיד את הטכסט הבא: "קראת לי אוזני־חמור, אבל היית לי כמו אמא." אלא שיאנוש לא פעל כמתוכנן. הוא ובני־מישפחתו חלו בחזרת, וכדי שלא להדביק את השאל־תיאלים ואורחיהם העדיף להישאר בבית.

שני האחים שאלתיאל, לבושים ב־חולצות־מלמלה בצבע לבן, מיכנסיים שחורים מעוטרים בפס־סאטן, פאפיונים שחורים ומעילים לבנים, הסתובבו בין האורחים כתרנגולים מטורזנים. אך ה־מאושר מכולם היה משה. החגיגה הגדולה עלתה לו 250 אלף לירות, והוא הטיס לישראל על חשבונו גם את מישפחתה של אחותו. בדרכו משיקאגו התעכב ב־פאריס, ואסף את המישפחה, שנסעה היישר מנמל־התעופה בן־גוריון למלון בתל־אביב.

משה טוען כי זה היה שווה, להשקיע כל גרוש במסיבה. אולם הוא לא הסתפק בכך. הוא העניק להוריו מתנות יקרות־ערך, על מנת להביע את הערכתו להם. האם קיבלה שעון פאטק פיליפ מסוף ה־מאה השבע־עשרה, ששוויו 90,000 לירות ושצורפה אליו שרשרת־זהב בשווי של 16,000 לירות. האב קיבל שעון זהב בשווי של 20,000 אלף לירות. כל אחד מן האורחים קיבל מתנה יקרת־ערך.

אולם משה שאלתיאל אינו מודאג בשל ההוצאות הקטנות הללו. שיחת־טלפון אחת שקיבל מארצות־הברית במהלך המסיבה כיסתה לו, לדבריו, את מחצית ההוצאות. והוא היה בטוח כי תוך יום־יומיים לכל היותר, יכסה גם את המחצית האחרת.

המתנה סוחר־הדלק דניאל שאלתיאל עונד בהנאה את המתנה שקיבל מבנו לרגל חגיגתו.

העוגה עוגת־מרציפן ענקית, שעליה התנוססה הכתובת: חיים שכאלה — ארבעים שנה.

הכלה גילה, אשתו של הבן משה, החי עתה בארצות־הברית, שעל חשבונו נערכה החגיגה היקרה.

לא רק לעשירים...

באחד מימי סוף השבוע הופתעו תושבי יפו למראה „הפגנה" עליזה וססגונית שמשתתפיה נשאו כרזות כגון „גלבוע !" „רק 165 ל״י !" ו„לא רק לעשירים..."
היו אלה אנשי פרסום פלד שיצאו לצילום פרסומת לשטיח החדש של כרמל — „גלבוע"... עד מהרה הצטרפו אליהם עוברי אורח ותלמידי תיכון וכולם יחד קראו בהתלהבות קריאות בזכות „גלבוע" ו...„שרגא לשלטון !"
הכוונה היתה לאותו „שרגא" שפניו כבשו את העתונות בעת האחרונה כ„שרגא ששוב סידרו אותך עם תוצרת חוץ !..."
למה נזכרו דווקא בו ?
„שרגא" הוא במציאות נורברט צלם הפרסומת שיחד עם משה עמר שביים, ניצחו על „ההפגנה" לשמחת הנוכחים כולם...

אלפים כבר מכירים מקרוב:

שלגיה הקטנה המרתיחה

שלגיה מכונת הכביסה הקטנה היחידה:

המרתיחה את הכבסים עד 100°: לנקיון ולסטריליזציה של הכבסים והחיתולים.
העשויה כולה פלדת אל־חלד (נירוסטה): לעמידות ואמינות לשנים ארוכות.
המצוידת באגיטטור משוכלל המסתובב
במהירות של 1400 סל־ד: לכביסה מושלמת ולנקיון מירבי.
המיוצרת בישראל: לשרות אמין ולחלפים מקוריים ללא הגבלה.

שלגיה מיוצרת במפעלי:
פלבות PLADOT
פלדות עין־חרוד מאוחד

בלעדית עבור
רטפון אימפורט בע"מ
תל אביב רח חשמונאים 119 טל. 250312|3

שלגיה מכונת הכביסה הקטנה שכל הקטנות האחרות באמת קטנות לעומתה.

הזדרזו ! לכבוד החנוכה - עדיין במחיר הישן!

במדינה

(המשך מעמוד 37)

מישפט טענו, כי ראו את הנאשם צור־חיים מנסה לכבות את הדליקה, אך ה־שופט התרשם דווקא מדיבריהם של עדי־התביעה. משום כך קבע: „העבירה שבה הורשע הנאשם היא עבירת בירינות מוב־הקת. היא דבר שיש לשרשו, לאור ה־נעשה בזמן האחרון בארץ הזאת. הנאשם, שהוא חייל, נהג כאן בצורה לא־איכפתית שעלולה היתה לגרום נזק גדול משגרמה, ורק בנס לא אירעו אסונות. לנאשם הרש־עות קודמות: נסיון־גניבה, אחזקת רכוש גנוב והסגת־גבול פלילית." השופט קר־ניאלי נענה לדרישת התביעה, והטיל על עזרא שלושה חודשי־מאסר בפועל.

עורך־הדין מושקט שמע את הדברים, עיין במיסמכים, הביט בדבורה, אחותו של עזרא, שהמתינה לתשובה, ואחרי היר־הורים אמר: „בסדר, אגיש את העירעור." הדבר היה בסוף חודש יולי השנה.

מושקט ניגש לעבודה. הוא עבר שוב על עדויותיהם של עדי־התביעה במישפט, ו־התרכז בדבריו של בעל־הקולנוע, חיים לוטן, שאמר במישפט: „בדצמבר 1971 הייתי בעל בית־קולנוע סטודיו בפתח־תיקווה. עברו מאז שנתיים. אינני יכול לזכור בדיוק מה קרה אז. משהו דלק ליד דלת־הכניסה לקולנוע. ראיתי אש. באותו זמן עמד הנאשם ליד האש. היה לנו ברור שהוא הצית אותה וגרם את הנזק. הכל הצביע על כך."

לעומתו טען עד־ההגנה אפרים פתאל: „זהו מקום־מיפגש קבוע שלנו. אני לא ראיתי את עזרא שורף שם, להיפך. ברגע שראיתי אותו מנסה לכבות את השריפה, רציתי לעזור לו. יכול להיות שמישהו אחר שרף. מדי־פעם מתפתחים ויכוחים עם בעל בית־הקולנוע. מר לוטן יודע ש־אנחנו נכנסים לפעמים בלי כסף."

למצוא את האשם. העיד יובל עו־פר: „ישבנו על הספסל. פתאום פרצה אש. עזרא רצה לכבות אותה. הוא היה אתי, ישבנו על הספסל במרחק שמונה מטר מהלוח. אני יודע שהוא לא שרף."

עד־ההגנה השלישי, עמוס יעיש: „עז־רא לא שרף את לוח־המודעות. הוא ניסה לכבות. אני לא הייתי ניגש לכבות. עזרא היה היחידי שניגש לכבות את הלוח. הוא ניסה לכבות עם הידיים ועם החולצה. בגלל זה הוא פה."

ובכן, אמר עורך־הדין מושקט לעצמו, אם לצאת מהנחה שלא עזרא צור־חיים הוא שביצע את ההצתה, כי־אז עשה זאת מישהו אחר, וכדי להוכיח את חפותו של עזרא, יש למצוא את האשם האמיתי.

הוא נסע לשוחח עם הנאשם, שריצה באותה עת מאסר שמונה חודשים על עריקה, בכלא מגידו. אחרי שיחה ארוכה פלט עזרא לפתע כי ההצתה בוצעה על־ידי שני חבריו שהיו עימו ליד הקולנוע בעת המעשה: אהרון צוברי ועמוס יעיש. אך מייד אחרי פליטת־הפה, סירב להמשיך בדבריו.

מושקט נעזר בחקירתו על־ידי דבורה, אחותו של עזרא, ויחדיו איתרו את צוברי החייל, ולאחר־מכן גם את יעיש. הפרק־ליט הזמין את השניים לשיחה, שבעיקבו־תיה הסכימו לגלות למישטרה את האמת.

החברים הודו. עורך־הדין פנה ל־פרקליטות מחוז המרכז ולמישטרת פתח־תיקווה, וביקש להזמין את יעיש וצוברי לשיחה, ב־26 באוקטובר השנה. אך עד ליום העירעור בבית־המישפט, ה־24 בנו־במבר, לא טרחה המישטרה להזמין את השניים לחקירה המבוקשת. הם אומנם התייצבו במישטרה וביקשו למסור עדות, אך החוקרים דחו אותם וסירבו לקבל את העדות, בטענה שהתיק נסגר ואין טעם לפותחו מחדש.

רק כתוצאה מהתערבותו של בית־המיש־פט שלחה המישטרה את יעיש ואת צוברי לפני השופטים המחוזיים שדנו בעירעור. הם סיפרו כי הם־עצמם הציתו את לוח־המודעות שליד הקולנוע, אך עשו זאת כמישחק, לא בכוונה להזיק. הם טענו כי לא חשבו שעזרא צור־חיים יישלח לכלא בגלל המעשה, ומשום כך לא סיפרו דבר קודם־לכן.

לשלושה השופטים המחוזיים, מכס צ'רנובילסקי, חיים בנטל וחיים ארליך, לא נותר אלא לפעול לפי בקשת התביעה, שבעצמה דרשה לקבל את העירעור ולז־כות את הנאשם.

אך יעיש וצוברי לא נעצרו. הם הלכו הביתה.

אשר ידלין וחברת־העובדים

כתב־האישום נגד **אשר ידלין** טוען, כי אחותו, **שרה הרי**, קיבלה 30 אלף דולר מן „החברה לעבודות חוץ ונמלים" („סולל־בונה"), לפי הוראה של מנכ"ל החברה **מרדכי אליסון**. הכסף הוצא מחשבון בשווייץ והועבר בדרכי־מירמה לישראל, כדי שחברה־בת אחרת של „סולל־בונה", „אמ"י", תקבל עבודות־תיכנון מקופת־חולים.

בדיקה שנערכה העלתה, כי החשבון בשווייץ אינו רשום על שם „סולל־בונה", וכי שולמו ממנו במשך השנים מאות אלפי דולרים כשוחד לגורמים רבים ושונים. בעדותו במישטרה סיפר מרדכי אליסון כל זאת, וכן אמר כי נערכו עוד עיסקות בינו לבין ידלין.

השאלה המתעוררת היא, מה עושה המפקח על מטבע זר באוצר, **דב קנטרוביץ**, מול הגילוי כי לחברה ישראלית יש חשבון בדולרים בשווייץ, שממנו משלמים שוחד ללא פיקוח, כמו בפרשת „לוקהיד".

שאלה שנייה היא, מה עושה חברת־עובדים, בעלת „סולל־בונה", בעניין זה? האם ביקשה מ„סולל־בונה" הסברים מלאים על החשבון, התשלומים ששולמו ממנו, דרכי הפיקוח הציבורי עליו?

מאשים אליסון

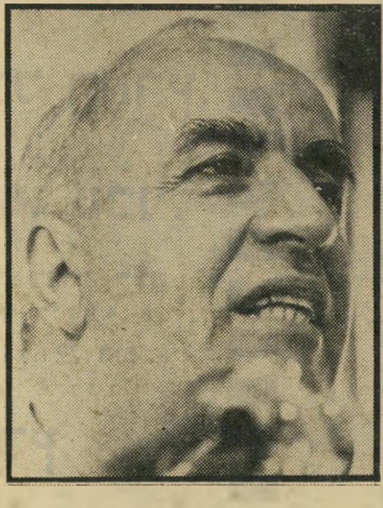

יו"ר משל

בלי תגובה

שאלה שלישית: מה עושה הרשות לניירות ערך באוצר מול הגילוי כי לחברת „סולל־בונה" חשבון בשווייץ, שממנו בוצעו תשלומים בהיקף אדיר, וכל זה אינו משתקף בסיפרי החברה בישראל?

בחזרה לחברת־העובדים. בעדתו במישטרה מסר עורך־הדין **חיים גושן**, כי שילם לאשר ידלין 15% משכר־הטירחה שקיבל מעבודות שידלין נתן לו. הסכם זה החל עוד כאשר היה ידלין מזכיר חברת־העובדים, ונמשך כאשר ידלין היה כבר בקופת־חולים. כתב־האישום אינו כולל את הפרק על חברת־העובדים, כיוון שאז לא היה ידלין עובד בתאגיד המספק שירותים לציבור, במובן החוק, ולכן לא היה הכסף שקיבל בגדר שוחד. אולם חברת־העובדים היא צד נפגע, שכן ממנה הוציא ידלין במירמה סכומים גדולים מן הנחוץ לתשלום לגושן. חברת־העובדים חייבת להתלונן במישטרה, ולתבוע את הכסף. ללא תלונה מצידה לא תפעל הפרקליטות נגד ידלין וגושן בעניין זה. לגושן יש כסף. מדוע לא יחזיר את מה שלקח מכספי חברת העובדים לבעליו?

האם מוכן יושב־ראש חברת־העובדים, **ירוחם משל**, לתבוע את הכסף, וכן הסברים מ„סולל־בונה" על חשבון־השוחד בשווייץ?

הבורסה

מה קורה לריווחי „סולל בונה"?

הידיעה כי מכספי „סולל־בונה" שולם **לאשר ידלין** שוחד בשיעור של 30 אלף דולר (ראה ידיעה אחרת במדור זה) מוסיפה עניין, במאבק המתנהל על־ידי בעלי־מניות של „סולל־בונה" נגד החברה. קבוצה של בעלי־מניות, כדוגמת **יעקב לווינקוף**, פנתה אל הנהלת הבורסה לניירות ערך ולרשות לניירות ערך, ותבעה לחייב את החברה לקיים את הבטחותיה בתשקיף שהוציאה.

מסתבר כי החברה מכרה בשנת 1962 מניות במחיר של 150%, ולפי תשקיף שבו הבטיחה לקוני המניות כי תחלק מדי־שנה לפחות 20% מן הרווחים העודפים, לאחר תשלום דיווידנד הבכורה. דיווידנד־הבכורה שמשלמת החברה הוא 25% רווח למניה. עד כה טרם החליטו הנהלת הבורסה והרשות לניירות ערך מה לעשות בנושא.

המלונאים דורשים שינוי דירוג התמריצים

התאחדות המלונאים דורשת מן האוצר הוספת שתי דרגות לדרגות הנהוגות כיום לתשלום תמריצי־ייצוא. כיום, יצואן אשר הערך המוסף שלו עד 25%, אינו מקבל כל תמריץ. התמריצים ניתנים לפי ארבע דרגות של אחוזי ערך מוסף, כאשר המכסימום ניתן לעושה יותר מ־66% ערך מוסף.

המלונאים רוצים בשתי דרגות נוספות, האחת ליצואן של 66% עד 76%, והשנייה ל־76% עד 86%, כאשר המכסימום יהיה ליצואן של יותר מ־86%. כיוון שהמלונאים רואים עצמם בדרגה של 90%, הם מקווים להגדיל את חלקם בתמריצים, שיהיו השנה 6 מיליארד לירות.

אגב, בימים אלה אישר האוצר הקמת מכון לעידוד התיירות, שיפעל בהשתתפות כל גורמי התיירות בישראל. המכון הוקם לאחר מאבק ממושך של המלונאים.

לחקור את מונופול „איי. בי. אם."

ממשלת ארצות־הברית התקינה תקנות מיוחדות, כדי למנוע שליטה מונופוליסטית של חברת „איי.בי.אם." בשוק המחשבים, בידעה את הסכנות הרבות הטמונות בהשתלטות זו. התחרות שהממשלה האמריקאית מעודדת הביאה להקמת חברות־ענק, המציעות בארה"ב ציוד חליף לציוד של „איי.בי.אם.", בכל הקשור למערכות העזר למחשב. מערכות אלה, מחירן כמחצית ממחיר התקנת המחשב כולו. בישראל הן מוצעות על־ידי חברת „י.פי.י.", המנסה זה שנים לחסוך לאוצר עשרות מיליוני דולרים במטבע זר, על־ידי מכירת ציוד חליף לציוד „איי.בי.אם."

הציוד הזה כולל כונני תקליטים מגנטיים, כונני סרטים מגנטיים, מערכות־זיכרון למחשבים, מערכות־הדפסה, ומערכות־תיקשורת מסוגים שונים. בשנתיים הראשונות לקיומה של „י.פ.י." מכרה החברה למישרדי־ממשלה שונים ציוד חליף לציוד „איי.בי.אם." ב־60 מיליון לירות, וחסכה בכך לפחות 50 מיליון לירות נוספות שהיו צריכים לשלם אילו ניקנה הציוד ב„איי.בי.אם." עצמה.

כשנוכחו ראשי „איי.בי.אם." כי נשקפת סכנה למונופול שלהם בישראל, כמו באמריקה, הפעילו את המרפקים והקשרים בשיטות שלא היו מעזים להפעיל באמריקה, והתוצאות לא איחרו לבוא: פרט למישרד־הביטחון, חדלו כל הגופים לקנות ציוד חליף, ומעדיפים לשלם מחיר כפול במטבע זר ל„איי.בי.אם"!

הגוף העיקרי המבזבז כך את כספי האוצר הוא האוצר עצמו, באמצעות המרכז־למיכון־מישרדי ושירות־עבודות־ממוכן.

פניות בכתב מלוות בדוגמות לרוב, שנשלחו אל מנכ"ל האוצר, הועברו לקבורה בוועדה לאוטומציה באוצר, שלא מצאה עד היום זמן להשיב על הפניות.

דוגמה לביזבוז כזה היא חברת „אל־על", שרכשה מ„איי.בי.אם" ציוד־עזר ב־800 אלף דולר, למרות ש„י.פי.י.", הציעה אותו ציוד ב־500 אלף דולר. אגב, בחברות־תעופה אחרות, המעוניינות לחסוך בכסף, פועל ציוד כזה שהציעה „י.פי.י." תלונה של החברה למבקר הפנימי של „אל־על" לא נענתה עד היום.

מישטרת ישראל ביקשה לרכוש מערכות־זיכרון, פנתה ל„איי.בי.אם" ול„י.פי.י" וקנתה, כמובן, את ההצעה היקרה יותר.

„תנובה" הקימה חברה מיוחדת למחשבים, שהשקיעה כשני מיליון דולר במחשבים של „איי.בי.אם." „י.פי.י" הציעה למכור את מערכות־העזר האלה בחצי מחיר, לחסוך כחצי מיליון דולר ל„תנובה". אולם נראה כי ל„תנובה" אין סיבה לחסוך, גם בעמלות־התיווך שהיא גובה מן הצרכנים, והועדפה ההצעה היקרה יותר.

איך לעקוף את התקציב?

בלוס־אנג'לס גרה בחורה, ישראלית־לשעבר, העובדת לעת־מצוא כעיתונאית, ושמה **יהודית סלומון**. היא במיקרה ידידה של כמה מפיקי־סרטים בישראל, ומטפלת בהם כיאות בבואם לקליפורניה, וגם דואגת להם ולסירטיהם בארה"ב.

הידידים החליטו לעזור לה, כמקובל בישראל, על חשבון ממשלת ישראל. כיוון שמישרד־המיסחר־והתעשייה אינו יכול לתת סתם כסף לבחורה, ואפילו היא נחמדה, שכן הוא כפוף לחוקים מצחיקים של מיכרזים וביקורת ציבורית של הכנסת על הוצאותיו, הוסדרה העיסקה הבאה: מישרד־המיסחר־והתעשייה יקציב 12 אלף דולר לשנה לאיגוד מפיקי־הסרטים, והאיגוד החליט להקציב 12 אלף דולר ליהודית סלומון. כך משלמת המדינה כסף לידידה של כמה מפיקים, והכל בא על מקומו בשלום.

שר בר־לב

בלי פיקוח

„קאראוואן" באילת מתרחב

מלון „קאראוואן" באילת, של **בן־ציון ספקטור**, ישקיע 4 מיליון לירות בתוספת 40 חדרים על ה־80 הקיימים. מישרד־התיירות אישר את תוכנית ההשקעה, שבביצועה יחל בקרוב. המלון פועל בתפוסה של יותר מ־90% כאשר 40 חדרים מושכרים בחוזה שנתי לקבוצות סקנדינביות.

המלון יפתח בקרוב גם מועדון־לילה מיזרחי בשם „הגמל המחייך", שיציע לתיירים בידור בנוסח אלף־לילה־ולילה. המלון הוא בן 3 כוכבים.

מלונאי ספקטור

בלי לאות

צל"ש

סרט כן ואמין

ציפי טרופה (30), במאית הסרט מדלן, שהוקרן בשבוע שעבר במיסגרת יום של חול. מדלן עקב בצורה רגישה ומרתקת אחר יום אחד בחייה של עולה מארצות־הברית, זמרת יפהפייה שחורת־שיער, החולה בסרטן, אשר למרות שני הניתוחים הקשים והטיפולים המייסרים שהיא עוברת, אינה נכנעת ואינה מניחה לצל המוות להעיב על חייה ועל חיי מישפחתה.

הסרט הצליח להמחיש בכנות ובאמינות פיסות־חיים מחייה גדושי הפעילות וה־יצירה של מדלן ולשקף את אישיותה הע־שירה והמורכבת, את סקרנותה לכל הסו־בב אותה, את חיוניותה ואהבת־החיים ה־עצומה שלה — כל זאת, ללא ניסיון להת־עלם מריגעי הכאב והמצוקה הפיסית וה־נפשית שבצד שימחת־החיים.

ציפי טרופה שמרה על האיזון העדין שמנע גלישה לעבר מלודראמה האורבת בדרך־כלל לנושא מעין זה. זהו סירטה הארוך הראשון של ציפי טרופה בטלוויזיה הישראלית. היא בעלת תואר דוקטור לקולנוע ולטלוויזיה באוניברסיטת מישיגן, עובדת בטלוויזיה הישראלית פחות משנה, כבמאית־מורשה (שלא במשכורת חודשית) ומרוויחה, לדבריה, „משכורת־רעב".

סרטים נוספים משלה ניתן יהיה לראות בחודשים הקרובים, במיסגרת תוכניות עלם ועלמה.

משב־רוח רענן

לתוכנית מוקד מן השבוע שעבר, שבה ריאיינו **שימעון טסלר** ו**ניסים מישעל** את ראש־עיריית תל־אביב, **שלמה** („צ'יצ'") **להט**. במידבר הצחיח של תוכ־ניות מוקד, היתה תוכנית זו כמשב־רוח רענן, לא בזכותם של המראיינים, אלא דווקא בשל אישיותו הטלוויזיונית של המרואיין.

צ'יצ' נתן בתוכנית זו שעור־לדוגמה כיצד צריך להתראיין בפני מצלמות הטל־וויזיה. חייכני, כן, ישיר ומקבל אחריות, הצליח צ'יצ' להדוף את כל התקפותיהם של המראיינים ואפילו להביכם ולהוציאם מכליהם. הוא לא עשה זאת בתוכן דבריו, אלא בצורתם.

מישעל וטסלר ניסו לתקוף את צ'יצ' בשתי נקודות־התורפה שלו כראש־עירייה:

מרואיין להט
שיעור לדוגמה

אי־קיום הבטחותיו ערב הבחירות, לדאוג לשכונות־העוני ולהשליט חוק וסדר ב־עיר. צ'יצ' גילה בקיאות מופלאה, אפילו לגבי ראש־עיר, בחומר. לכל שאלה היתה לו יותר מתשובה אחת. בביטחון, מופרז לעיתים, הוא דיבר שוטפת, ירה צרורות שחיפו על המחסור־בתחמושת שלו. בקבלו על עצמו אחריות ובשולפו תירוצים לרוב מתוך השרוול („לא אניח לאמלל בני־אדם ביגלל ביורוקרטיה"), הצליח לרכוש אה־דה אפילו בחיפויו על מחדלים.

אפשר היה להשתתף רק בצערם של המראיינים, שצ'יצ' הצליח לנווטם לחוף שלו. למרות שההצגה היתה שדופה, היה

רק החודש ורק בזהר

חינם — גוף חימום נוסף.
חינם — הובלה בכל הארץ.
חינם — ביקור ויעוץ טכני.

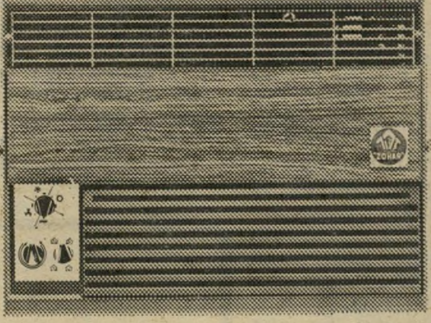

טכנאי מזגני אויר זהר יבקר בביתך ללא כל התחייבות מצדך. הזמן אותו טלפונית. תל־אביב: אולם תצוגה ומכירות, רח' ליפסקי 1, (ככר המדינה) טלפון: 45 80 80, 45 05 96. ירושלים: 22 65 19. חיפה: 66 83 49/0. באר־שבע: 7 70 10

היחיד בארץ
המצויד
בגוף חימום נוסף
למניעת
קפיאת המזגן!

1925 1975
50 שנות איכות

למזוג אויר שששששקט

התנצלות

אני הח"מ **ג'וקי ארקין** מתנצל בזאת
לפני האמרגן **דני פלץ**,
על כי בשעת ריתחה, התפרצתי במשרדו
והעללתי עליו אשמות שוא חסרות כל יסוד
ואני מבקש בזאת את סליחתו על כך.

ג'וקי ארקין

שיפוצים ושינויים

בדירות ועסקים
בניה, חשמל, נגרות,
צבע, תריסים, ריצוף
חרסינה, טפטים,
אינסטלציה
צפויי עץ אורן
—.150 ל"י למ"ר
כולל צבע לזור 2000
סוגיר בע"מ

חברה לשיפוצים ובנין
רח' רבנו תם 14, ת"א,
טלפון: 238356
שעות 4 עד 7 בערב

לאבינו היקר
אריה וינטל
במלאת לך 70 שנה
מאחלים לך אושר ואריכות ימים

אשתך, ילדיך ונכדיך

מישחקו של השחקן הראשי מבריק.

צ׳יצ׳ עצמו הודה אחרי הראיון: „יותר קל להסביר אי־עשייה, מאשר לעשות.״

על הגל

הפרימדונה לא חזרה

מנכ״ל רשות־השידור, **יצחק ליבני,** אינו מסתדר טוב ביותר עם שעונו. נראה שיש לו חילוקי־דיעות תכופים עם השעון באשר לשעה המדוייקת. השבוע נגרם לו בשל כך מפח־נפש לא מועט.

ליבני הוזמן לשידור חי בתחנה הצבאית שהוא היה פעם מפקדה — גלי צה״ל. הוא עמד להיות מרואיין בתוכנית שלושה לפני אחת, המשודרת מדי־יום בשעה 12.45, ובה מראיין איש־התחנה שני אורחים בעניני אקטואליה.

ביום החמישי האחרון עמד סגן מפקד התחנה, **צבי שפירא,** לראיין בתוכנית את ליבני ואת העיתונאי **יוסף** („תומי״) **לפיד.** כאשר הגיעה שעת־השידור, טרם נכנסו השניים לאולפן. צביקה הורה להשמיע תקליט, בתיקווה ששני המרואיינים יכנסו בינתיים לאולפן.

זהו נוהג מקובל בשידורים חיים מעין אלה. עיתונאי אחר, הידוע בהרגלו לאחר, הוא כתב מעריב **אורי דן.** כשהיה מוזמן לשיחות חיות ברדיו, ידעו מראייניו מראש שהוא עתיד לאחר בין חצי שעה לשעה, נטלו על עצמם את הסיכון והודיעו על השתתפותו בתוכנית מראש. הוא לא איכזב אותם מעולם. לפעמים היה מגיע לאולפן שלוש דקות לפני סיום שידור

מנכ״ל ליבני
עונש לדוגמה

התוכנית — אבל מספיק להשמיע לפחות את קולו.

צביקה שפירא לא היה סבלני כל־כך. כשחלפו חמש דקות ותקליט וחצי, וליבני לא הגיע לאולפן, הוא הורה להמשיך לשדר תקליטים ועזב את האולפן. דקה אחר־כך הגיעו למקום ליבני ולפיד, הופתעו כשלא מצאו את שפירא באולפן.

כשהסבירו לליבני ששפירא עזב את האולפן במחאה על איחורו, שכח זה לרגע שהוא אינו עוד מפקד התחנה, פקד: „תגידו לפרימדונה שתחזור לאולפן!״ אבל צביקה לא חזר, ומנכ״ל רשות השידור לא יכול היה לבשר להמוני המאזינים מה שהיה לו להודיע להם באותו יום.

מאחרי המסך

מחזות זמר וזימה

הטלוויזיה הישראלית עתידה לחולל בקרוב שערוריה שתגרום זעזוע עמוק בקרב חלק נכבד מצופיה. סיבת ההלם הצפוי היא תוכנית בידור מתוכננת בשם בערוגות החשק והאחראי לרעיון ולעריכת החומר אינו אלא המנחה הממושקף של התוכנית התמימה שרתי לך ארצי — **דן אלמגור.** התוכנית אמורה להיות סידרה של שלושה (אם תהיה הצלחה, יהיה גם המשך) מחזות־זמר וזימה, שהם אורגיה אמיתית (ללא מרכאות) של שירי אהבה

(המשך בעמוד 42)

אהוד מנור ב„שידורי־ישראל״ ואלכס אנסקי ב„גלי צה״ל״

מגישים תוכניות מסוג חדש, העושות מצב־רוח על הבוקר

לאכול עיתונים

אהוד מנור, מגיש־התוכניות והפיזמונאי הפופולרי, אוהב להאריך בשינה בבוקר, עד שעה מאוחרת. למרות זאת, פעמיים בשבוע מכוון השעון־המעורר שלו לשעה 04.30 לפנות־בוקר. מי שמצליחה להזניק אותו בשעה זו מבין השמיכות החמות אל תוך צינת השחר היא תוכנית־הרדיו החדשה, המשודרת בגל הקל, שבה מגיש אהוד פעמיים בשבוע קיטעי־עיתונות מעניינים ומגוונים ושירים סביב נושא אחד.

הרעיון לתוכנית נולד סמוך ללידתה של רשת ג׳. „יום אחד ישבתי לפני המיקרופון הפתוח והיתה לי הרגשה שאני מדבר אל עצמי,״ מספר אהוד בעל החיוך הכובש. „כולם ברחו לרשת ג׳. האמת היא שאני־עצמי עושה אותו הדבר,״ הוא מתוודה ומצחקק בחביבות, כילד מבוייש. „היה אתגר להניע את המאזינים לשוב ולהאזין לרשת ב׳.״

מלבד זאת רצה אהוד, שעד אז הגיש תוכניות־מוסיקה בשעות הצהריים או הלילה המאוחרות, לעבור לשעת־שידור נוחה יותר. „מהמיא מאד כשאנשים נשארים ערים במיוחד כדי להקשיב לך, אבל זהו קהל קטן יחסית, ומסויים מאד. אני רציתי לעבור לקהל אחר, ולתחושה אחרת של שידור,״ הוא אומר.

שדרן אנסקי
בוקר טוב —

ביום שידור התוכנית, המועברת בשידור ישיר, מתחיל יומו של אהוד המג׳ונג׳ן בשעה 0500, בקריאת כל עיתוני־הבוקר. הוא מעדיף את השידור של יום הרביעי בשבוע, מפני שאז מגיע לידיו גם גליונו החדש של העולם הזה. „אילו יכולתי, הייתי מצטט רק את העולם הזה,״ הוא מתוודה, וזה כלשעצמו הוא חידוש גדול בשידורי־ישראל.

הוא מסמן על גבי העיתון את הידיעות שיקרא, ובצידן מציין לעצמו את הפואנטות והבדיחות העולות בראשו בהקשרן. הוא אינו מאלץ את עצמו להלצות. אם אין — יעדיף לשתוק. הוא גם אינו מתרכז בתחום מסויים של ידיעות. הקו היחידי המנחה את בחירתו הוא העניין שבהן. הוא אוהב ידיעות מיוחדות־במינן, אך אינו מחפש את הפכים הקטנים דווקא. „ידיעות מהסוג של ,אדם נשך כלב׳ אינן מעניינות אותי,״ הוא אומר.

לעיתים הוא מעדיף קטעים דווקא מתוך המאמרים הגדולים, כדי לתת למאזיניו מעין תסקיר מוקדם (פרוויו). על הכותרות הראשיות אינו מתעכב כדי שלא להציק למאזינים, שלדעתו, כבר הספיקו לקוראן עד השעה עשר בבוקר.

הקטעים האהובים עליו בעיתונים, שמהם הוא גם מרבה לצטט, הם הטורים האישיים, מיכתבים למערכת, מדורים סאטיריים, כותרות חדשות הספורט, או סתם קטעים פיקחיים. „אני יכול לקרוא קטע מראיון עם ברגמן על סירטו החדש, כותרת מחדשות הספורט (שם יש הכי הרבה פנינים), בדיחות ממדור אנשים בהעולם הזה, או קטעים מדף תשקיף, שבתחילה נמנעתי ממנו אבל כשנוכחתי שכל דבר המתפרסם שם הוא קליעה בול, התחלתי לצטט אותו בהרחבה.״

אחרי בחירתו של ג׳ימי קארטר כנשיא ארצות־הברית, התפרסם באחד העיתונים ראיון עם רעייתו, רוזלין, שבו הודיעה הגברת־הראשונה־לעתיד כי היא מתכוננת להביא עימה לבית הלבן את מכונת־התפירה שלה, ולהמשיך לתפור עבור בני־מישפחתה, כדרכה. אהוד מנור ליווה את הידיעה בהנחה שרוזלין קארטר תשב לה בבית הלבן ותפזם לעצמה „תופרת אני ותופרת...״

שיטת הבחירות בארצות־הברית הוצגה בתוכניתו דרך הידיעות על אודות מילחמת השמלות שניהלו ביניהן נשות הסנטורים.

הצד המוסיקלי של התוכנית מתרכז בכל פעם סביב נושא אחר, וגם בכך רואה אהוד את עצמו כשליח־ציבור הבא להציל את הקלאסיקה של הפופ מסכנת השיכחה. „חבל לשכוח מוסיקה יפה כשל קול פורטר או ג׳ורג׳ גרשווין, שהיא עדיין הפופ היפה ביותר שנכתב עד כה.״ הוא מסביר.

אהוד אוהב את התוכנית, ועל־פי תגובות המאזינים, אף הם אוהבים אותה. כמעט אידיליה. אלא שלכל טיטוס היתוש שלו. היתוש של אהוד מנור הוא תוכנית מקבילה שהחלה רצה בגלי צה״ל, כחודשיים אחרי זו שלו, בהגשתו השרמאנטית לא פחות של אלכס אנסקי.

■ ■ ■

„אין לי שום דבר נגד אלכס עצמו. הוא נחמד ואני אוהב אותו מאד. אבל הרעיון של התוכנית גנוב ממני, וזה מה שמרגיז,״ אומר אהוד מנור.

אלכס, מצידו, מסרב להתייחס לכל השוואה לגיטימית בין שתי התוכניות.

השעה היא חמש לפנות־בוקר. בחוץ, חשוך למחצה. צילצול השעון המעורר מקפיץ אותו מן המיטה, ישר לאמבטיה. מעט מים חמים יפתרו את בעיית הקור. אך הברז הצחיח המחרחר מוכיח,

שדרן מנור
— כפול שניים

מעל לכל ספק, כי המים אזלו משום־מה. אין שטיפת־פנים, אין ציחצוח־שיניים. על קפה אין בכלל מה לדבר. מתלבש בחופזה (צריך להגיע לאולפן בזמן, כדי להספיק לעבור על כל העיתונים לפני תחילת התוכנית). יורד למטה, וכבר מהמדרגה האחרונה מגלה כי המכונית נעלמה. אין ברירה, צריך להזמין מונית. מדרגות של חמש קומות חולפות בריצה רק כדי לגלות, לפני הדלת הנעולה, כי צרור המפתחות נשאר בתוך הדירה. שוב ריצה, הפעם למטה. בחוץ גשם שוטף. מנסה לעצור טרמפים. לשווא. ההחלטה נופלת על האלטרנטיבה היחידה שנותרה — לרוץ לאולפן ברגל. לאחר מירוץ מטורף נגד מחוגי השעון, נגד הגשם, נגד הרוח הנושבת בכיוון ההפוך, מגיע לאולפן, נוטף מים כמטריה במבול.

השעה שבע, בעוד שבע דקות מתחיל השידור. בפתח מקדמת אותו האחראית על איסוף החומר, ומבשרת לו בייאוש: „אל תשאל, העיתונים של היום... יובש מוחלט, אין מה לקרוא...״

בא להטיח את הראש בקיר. אבל אלכס אנסקי (36), מציע לצחוק. זוהי גם הדרך שבה הוא מנסה להנחות את מאזיני תוכנית־הבוקר הפופולרית שלו 7.07, המשלבת פיזמונים וקיטעי־עיתונות. „הכל מצחיק,״ הוא אומר. „לא צריך לחפש את הבדיחות. הן פשוט מתגלגלות על כל צעד ושעל.״

בבסיס התוכנית עומד הכורח שרואה אלכס בצימצום ממדי החשיבות המיפלצתיים שקיבלו שידורי מהדורות־החדשות מאז מילחמת ששת־הימים, ולהשיבן לפורופורציות נורמליות. אלכס רוצה להז־

(המשך בעמוד 46)

שידור

(המשך מעמוד 41)
וחשק, שאפילו הוגי המתירנות וחוזיה היו מסמיקים לשימעם.

וכדי להבהיר במה דברים אמורים, הנה לדוגמה תמליל אחד משירי התוכנית, העלולים לגרום לכך שהמוני צופים יצלצלו לטלוויזיה וישאלו: „הלו, זאת טלוויזיה?"

לחדרך, הצבי, הביאני / מצוף שפתיך השביעיני. / אפשוט בגדיך־ותפשיטיני. / אינק שפתיך — ותניקיני.

בלילה הזה נוסיף אהבה, / כי עת דודים הגיע ובא. / בתולה אני, אך כולי להבה. / בוא, צוהר תעשה לתיבה.

אל תתעקש ואל תחשה. / בוא, הטעימני מגיד הנשה. / כי טוב הגיד ומארז קשה. / בוא אל חדרנו נישמח משה.

אלא שקולות הזעקה וחיצי הזעם שיישלחו לעבר התוכנית ומחבריה יצטרכו, כנראה, לשוב כלעומת שבו, שכן מחברי השירים אינם אלא מוריה ורבותיה של השירה העיברית, מניחי היסוד לתרבות העיברית כולה, ומחברי סיפרי המוסר וההגות שלה.

התוכנית הראשונה בסידרה, המבוססת בעיקר על מחברות החשק של **עימנואל הרומי,** והנקראת חשק ונשק כי מחר נזקין, כבר צולמה. האחראי להפקה הוא המפיק **חיים מלובן,** ואילו מלאכת הבימוי הופקדה בידי **חגי מאוטנר** ו**ישראל גוריון,** שגם מופיע בתוכנית. שחקנים אחרים הלוקחים חלק באורגיה המזומרת הם **ספי ריבלין, שלומית אהרון, דובי גל, עליזה רוזן, טוביה צפריר, אבי פניני, נטע פלוצקי, ששון גבאי, יפתח קוצר** ו**צבי בונדס.**

חגיגת הזימה והעגבים מתרחשת סביב סיפור הדחתו של משורר יהודי טהור ותמים על־ידי משורר מן הערלים, החושף בפניו את סודות החשק המתוקים. הצעיר המציץ והנפגע לומד את התורה במהירות רבה, ועד מהרה עולה על רבו. ביטחונו העצמי גובר עד־כדי־כך שהוא מתערב עם מורו כי אין אשה שתוכל לעמוד בפני קסמיו, והוא מתחייב לפתות אף את הנזירה הנוצרית האדוקה והצנועה ביותר.

וזה עוד כלום. משוררי התקופה אהבו לא רק לכתוב שירי־חשק, אלא גם להשתמש בהם כבמה להתפארות בהצלחותיהם האירוטיות האישיות, שכללו לא פעם משכב זכר, פיתוי קטינים ועוד מיני מטעמים שגם מהם יזכו צופי התוכנית לטעום.

אפשר כבר לחזות מראש כמה הצעות לסדר־היום עתידה תוכנית זו לעורר בכנסת.

על המסך

היועץ והמתרגם

אחד המקורות הבלתי־נדלים לבדיחות־הדעת בטלוויזיה הוא התרגום. חבויות בו, לא פעם, פנינים של הומור בלתי־מודע.

כך, לפני שבוע, כאשר אמר אחד האנשים על המסך הקטן ש„אין זה הזמן להספדים" (ORBITUARIES), תירגמה הטלוויזיה: „אין זה הזמן לזיכרונות".

אולם לעיתים גורמה הבורות של המתרגם, שאינו יודע אנגלית, לשיבושים שוב אינם מבדחים. כך קרה השבוע, בתוכנית יומן השבוע, בתרגום ראיון שנתן היועץ החדש של נשיא ארצות־הברית לענייני ביטחון לאומי, זביגנייב בז'ז'ינסקי, ליורם רונן לפני כמה חודשים.

בז'ז'ינסקי נשאל על שיתוף הפלסטינים במשא־ומתן לשלום (ראה עמודים 23—22). על כך ענה בדרך של קפנדריה: יש להבטיח את קיומה וביטחונה של ישראל. על כך יש הסכמה כללית בעולם. את ההסכמה הזאת אסור TO COMPROMISE על־ידי התנגדות לפיתרון הבעייה הפלסטינית.

כוונתו היתה ברורה לגמרי: אם ישראל תתנגד לשיתוף הפלסטינים במשא־ומתן, היא תפגע בתמיכה העולמית בה עצמה.

באנגלית, יש לשם־הפועל COMPROMISE שני מובנים שונים לגמרי: (א) להתפשר, (ב) לפגוע, לקלקל, לגרום לקומפרומיטציה.

המתרגם הטלוויזיוני הנסתר אינו מכיר את המובן השני, וגם לא הבין את לשונו הדיפלומטית הזהירה של בז'ז'ינסקי. לכן הפך את כוונת היועץ על פיה, ונתקבל כאילו אמר את ההיפך.

בתרגום העיברי נסתבר כאילו אמר בז'ז'ינסקי שצריכים להבטיח את קיומה וביטחונה של ישראל, ולכן אסור ל ה ת פ ש ר בעניין הפלסטיני.

אוהדי „ליידי דייוויס" אוהדי בית־הספר התיכון **ליידי דייוויס,** מקבלים בתרועות ובחצוצרה את שחקני בית־סיפרם, שנוצחו במישחק־הגמר של הבנים על־ידי כדורסלני **אליאנס.**

מילחמת הגימנזיסטיות

חצוצרות, **רעשנים** וכלי־הקשה למיניהם הריעו באמצע השבוע שעבר בהיכל־הספורט שביד־אליהו. מכבי תל־אביב לא היתה הגורם לכך. לא הפעם.

היו אלה תרועותיהם של חמשת־אלפים גימנזיסטים, שבאו לעודד את ארבעת הקבוצות שנטלו חלק בשני מישחקי־הגמר בכדורסל, לבנים ולבנות, במיסגרת אליפות בתי־הספר התיכוניים.

דווקא מישחק־הבנות, שפתח את הערב, היה המרתק מבין השניים. הוא קדם למישחק הבנים, שבו גברו כדורסלני אליאנס על כדורסלני תיכון ליידי דייוויס — 63:80.

מישחק־הגמר של הבנות הפגיש את תיכון עירוני ה' עם תיכון עירוני א' ולמרבית הפלא, דווקא, התחיכות שבשתי הקבוצות הן שהיו במהלך הערב הכדורסלניות המצטיינות במישחקים.

די להזכיר את איה בן־דויד בת ה־15 וחצי מעירוני ה', ואת ליאת שומכר בת ה־17 מעירוני א'. שתיהן היו לגיבורות הערב, והיוו את מרכז תשומת הלב של

בכי אחת מכדורסלניות עירוני א' מבטאת את אכזבתה מייד עם תום המישחק, שבו הפסידה קבוצתה לקבוצת עירוני ה' בתוצאה: 70:71.

חצוצרן מחריש אוזניים כמה חצוצרנים נמצאו ביציעים במהלך הערב, שבו התקיימו שני מישחקי־הגמר בכדורסל — בנים ובנות — של בתי־הספר התיכוניים בתל־אביב.

היי
חופשיה עם
o.b.
הטמפון
הקטן
שכבש
את העולם

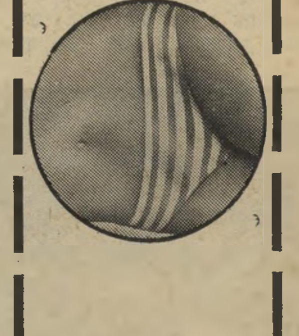

טמפוני או־בה נותנים
לך הרגשת בטחון וחופש.
תוכלי להתקלח,
לרקוד ולרכב על אפניים

חדש!
mini

לנערות ולבתולות
מתאימים במיוחד
טמפוני או־בה מיני.
לטמפוני o.b. מיני
כשר ספיגה ענק
כמו לטמפוני o.b.
האחרים.

o.b.

להשיג בבתי המרקחת,
בחנויות כל בו, בשקם,
בפרפומריות
ובסופרמרקטים.

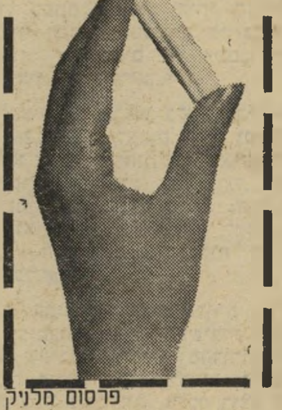

פרסום מליק

הסיגנון האמריקאי חודר לגימנסיות של תל־אביב ✶ ההתמודדות הגדולה בין התיכוניסטים היא בכדורסל!

השישיסטית

איה בן־דויד, תלמידת תי־כון עירוני ה׳, מאושרת בתום המישחק.

הכוכבת

ליאת שומכר, כדור־סלנית עירוני א׳ והפועל תל־אביב, נראית מודאגת בהפסקה.

מלכת הבריכה

איה בן־דויד (קיצונית מימין) קוטפת כדור חוזר, כשלידה מנתרת ליאת שומכר, כוכבת עירוני א׳. איה בן־דויד התמירה היא אחת הדמויות הבולטות ביותר של בריכת גורדון.

מעריצי הבנות

הגימנזיסטים של עירוני ה׳, הרעישו עולמות והיו לגו־רם חשוב בזכייתן של בנות עירוני ה׳, בגמר אליפות הבנות של בתי־הספר התיכוניים בכדורסל, אשר נערך בשבוע שעבר.

הגימנזיסטים ביציעים, שהרעישו עולמות.

איה התמירה, זהובת־השיער, היא אחת הדמויות הבולטות של בריכת גורדון. העובדה שהיא מתנשאת לגובה של 1.80 מטר מסבירה, אולי, מדוע אינה מתרועעת עם בני־גילה מן הגימנסיה.

דמות מוכרת נוספת היא ליאת שומכר, שמיניסטית יפהפייה המשחקת בהפועל תל־אביב, אשר קלעה לקבוצתה יותר ממחצית הנקודות. בתום המישחק, שבו הפסידה קבוצתה על חודה של נקודה — 70:71 — היא עוררה רחמים מצד היציעים.

התברר שלבנות אחדות משני בתי־הספר יש כוונות להופיע בקבוצות־כדורסל מאוגדות. אין ספק שהכדורסל הנשי ב־ישראל, הסובל זה שנים מהיעדר כדור־סלניות מצטייגות, עשוי בהחלט לקבל בעתיד הקרוב תנופה חדשה.

דבר אחד בטוח: אם הגימנזיסטיות לא תהיינה כדורסלניות־כוכבות, הן לפ־חות תתרומנה את חלקן הנכבד למחזורי החתיכות של ישראל.

גם בזה יש צורך.

מרעישה

גימנזיסטית נסחפת בעידוד הקולני ב־היכל־הספורט ביד־אליהו. נוסף לכלי־נשי־פה היו ביציעים גם רעשנים ענקיים.

הקמיעים

תאומים קטנים (בתמונה למעלה) היו הקמיע המייוחד של ורד הוניק, כדורסלנית של עירוני א׳. אולם, בסיום המישחק התברר ששני הזאטוטים לא הצליחו למנוע את ההפסד. בתמונה התחתונה אוהד קולני **מאליאנס.**

מן הבית הלבן אל השחור

תישעה גלגוליו האינטי־מיים של פריץ החתול (רויאל, תל־אביב, ארצות־הברית) — אחרי ההצלחה המיסחרית המדהימה של הרפתקות פריץ החתול על מסך הכסף, החליט האיש שהפיק אותן אז, סטיב קראנץ, שצריך לחלוב את הפרה נותנת החלב, ולהמשיך בהפקת הרפתקות נוספות של החתול החשקן, התאוותן והאופנתי.

אלא שמי שביים את הסרט הראשון, ראלף באקשי, לא שש להמשיך בשיתוף הפעולה. הוא עשה סרט בשם עור שחום שלא הוצג בישראל, שעה שקראנץ השתמש בכמה מן הציירים האחרים שעבדו בשבילו כדי להפיק את האפופיאה הנוכחית, שבה פריץ נוטל שוב סמים, שוכב עם כל חיות הגן, שותה לשוכרה ודוחף חוטמו לכל תו־פעה־שבאופנה המזדמנת לפניו.

אשר לטכניקה של האנימציה, נדמה כאילו היא משוכ־ללת פחות מזו של פריץ החתול אשר השתדל כמיטב יכולתו לשחזר, בציוריו, את אווירת שכונות העוני, לפי צילומים מדוקדקים שנעשו תחילה· הפעם, ההתפלשות ברפש היא שיגרתית יותר, וביקור אצל פילוסוף־אשפתות שהוא מת־רומם לעננים, הלכה ולמעשה, אחרי שהתגורר בפחי זבל, כבר אינו אומר הרבה לצופים.

עם זאת, כל מי שרוצה בכל־זאת לראות את פריץ משגל נערה פורטו־ריקאית (מצויירת גם היא) ונהנה מעצם העובדה שהוא יכול לצפות במשהו שטום וג׳רי לא העזו מעולם לעשות, יכול למצוא את מבוקשו זה בסרט.

פריץ החתול — מישגל מצוייר

לדעת להתבונן בילד

דמי כיס (סטודיו, תל־אביב, צר־פת) — פרנסואה טריפו חוזר אל ימי נעוריו, אל סרטיו הראשונים, השובבים ו־400 המלקות, בקיצור — אל עולם הילדות והילדים. אלא שדברים רבים השתנו ב־18 השנים שחלפו מאז, וביניהם גם גישתו של טריפו לתקופה זו של החיים.

אמנם, האהבה העצומה לילדות נשארת בעינה, החיבה, האהבה, הסלחנות מאפיינים אותו גם היום, והמבט הרגיש המצליח לקלוט בתגובותיו של ילד את מחשבותיו הכמו־סות ביותר, אולי אף התחדד. מצד שני, בימים הרחוקים ההם דיבר טריפו על ילדות בגוף ראשון, תוך הזדהות מלאה עם הילדים שבסרטיו. היום, נושא דבריו הוא מורה וב־דרשה לפני תלמידיו, ביום האחרון ללימודים, הוא מביע בנאמנות את הגיגי־ליבו של טריפו עצמו, כשהוא מדבר הפעם אל הילדים, ולא בשם הילדים.

מה שיש לטריפו לומר הוא שהיחס המעוות לילדות, חוסר־האונים, או חוסר־העניין או חוסר הרגישות של ההורים, כולם מותירים את עיקבותיהם על הצאצאים הרכים, שלמרות הגיל והגודל הם בעלי רצון משלהם, תשוקות ושאיפות משלהם, והתעלמות מכל אלה גובלת, בסופו של דבר, בעיני טריפו, באפלייה.

אהבתו של טריפו לבני־מינו, תכונה נדירה כל־כך בקול־נוע היום, בולטת בכל תמונה בסרט, וכישרונו לעבוד עם ילדים ולהדריכם בצורה הנכונה, הופך את ההתבוננות בזאטוטים לחווייה מרנינה, למרות שאין בסרט עלילה אחת רצופה אלא זהו אוסף של תקריות, המובילות בדרך עקלקלה, מגלוייה הנשלחת מילדה לילד עד לנשיקה הראשונה בחופש שלאחר־מכן.

אחד הגיבורים הצעירים של „דמי כיס"

לא לפחד ממפלצת

היבשת השישית (תל־אביב, תל־אביב, אנגליה) — אדגר רייס בארוז לא היה הסופר האינטלי־גנטי ביותר של המאה, כפי שגילו בוודאי כל קוראי טרזן, ומכאן שגם סיפורו על יבשת שישית דימיונית, אינו מצטיין בתבונה רבה. אבל, כידוע, התברך האיש בדימיון פורה וזו, למעשה, גם מעלת ההרפתקה העומדת ביסוד סרט זה.

מעשה בצוללת גרמנית המטביעה אונייה של בנות־הברית, במילחמת־העולם הראשונה, ושובה כמה מאנשיה. אחרי כמה הפיכות והפיכות־נגד של השילטון בצוללת, היא מתגלגלת ללא־משים דרומה, ומגיעה למקום מיס־תורי שאין גישה אליו, מקום שמבחוץ נראה כאי ענק שומם, ואילו תוך חדירה מבעד למערה תת־קרקעית, מגיעים אל תוך האי. אז מתגלה יבשת שבה ממשיכים לחיות עד עצם היום הזה הדינוזאורים ואחיהם לתקופה, כאשר הנהר הנשפך ביבשת זו, מוביל למעשה את מקור החיים.

כל זה העניק אפשרויות רבות למחלקת הפעלולים של חברת לאיון הבריטית, ששיחזרה מיפלצות של תקופת־האבן, בכל המרץ ובכל הקרטונים שעמדו לרשותה. ילדים או צופים שאינם רגישים לתעלולי־קולנוע, אולי יתרגשו מן המראה של המפלצות האדירות לכאורה, אולם במבט שני צריך לציין שהן הבנייה שלהן, והן התנעתן, אינן מן המשוכללות ביותר· אשר לתורת קידום הגזע, כפי שהיא באה לידי ביטוי בחוות־הדעת של איש תקופת־האבן הנשבה על־ידי אנשי הצוללת, יש בחם מן ה„עומק" ו„המקוריות" שאיפיינו גם את טרזן.

אבל למי שחושק במעללים נוסח דיסני על מסך רחב, ולא רק בשעה המוקדשת לכך בטלוויזיה, ואינו דורש יותר מדי — עשויים לבוא על סיפוקם.

מיפלצת ומקלור — הדינוזאורים באים

קולנוע

סרטים

כל נזירות הנשיא

אולי משום שעיקר תעסוקתה הוא ב־תמרוקים, נוהגת חברת ברוט פאברז׳ה, בבחירת הסרטים שהיא מפיקה (זהו עי־סוקה הצדדי של החברה מזה כמה שנים), להקדיש תשומת־לב גדולה מן הרגיל למין הנשי. חיים אשל, הישראלי המנהל את הצד הקולנועי של החברה, יכול להצביע בסיפוק על גירסה חדשה של הדה גאבלר שיצאה באחרונה אל השוקים, עם גלנדה ג׳קסון בתפקיד הראשי, וכן על התוכנית להסרטת חייה של ויקטוריה ווהאל, הפמיניסטית שהציבה עצמה מוע־מדת למישרת הנשיאות בארצות־הברית בתחילת המאה, כאשר בתפקיד הראשי מיועדת להופיע פיי דאנאווי.

אך קשה להעלות על הדעת סרט נשיי מובהק יותר מזה שהוציאה החברה לאור באחרונה, סרט שנקרא פעם אם המינזר, ובגילגולו החדש יותר הוא נושא את השם הרגלים מגונים. הסרט מבוסס על רב־מכר בריטי בשם אם־המינזר מקרו, כתבה אותו הסופרת מיוריאל ספארק, ומאחרי מעשייה על מאבק־כוח לתפיסת המישרה הראשית במינזר, הוא מהווה סא־טירה צורבת על פרשת ווטרגייט וכל ספיחיה, כאשר את כל התפקידים של הגברים בחיים, ממלאות הפעם נשים לבו־שות בשחורים, נזירות.

מיקרופונים במקום תשמישי־קדושה. הסיפור הוא בערך כזה: אם־מינזר ישישה נפטרת, ויעל ערש־הדווי היא מבקשת להבטיח שיורשתה תהיה שייכת לפלג השמרני, כמוה. הסכנה הנש־קפת ליורשת הרישמית, אלכסנדרה, באה משני כיווגים. מצד אחד, אחת מסוסות־המלחמה הוותיקות של המינזר, גרטרוד, היטיבה למשוך בכל החוטים הפוליטיים; מצד שני, נזירה צעירה ששמה פליסיטי (בעיברית — אושר), הדוגלת בשינויים מרחיקי־לכת במינזר ומפעילה חלק מהם עוד לפני שהונהגו רישמית. כך, למשל, היא מנצלת כל הזדמנות כדי לעבור, בחברת כומר צעיר, בקירבת הגורן.

אדית אבנס ב„הרגלים מגונים"
אם המינזר מתה

אלכסנדרה, הנעזרת במישמר ותיק ונא־מן של נזירות התומכות בה, משמר ש־מצטיין בנאמנות יותר מאשר בתבונה, מחליטה שעל־מנת להבטיח את כהונתה, יש צורך דחוף להקליט את יריבותיה ללא ידיעתן. מיקרופונים נשתלים לשם כך בכל אביזרי־הקודש במינזר. וכדי ש־גרטרוד המגוסה לא תהווה סכנה, היא נשלחת מייד לכל מיני משימות־ייצוג מ־עבר לים, שם היא יכולה להתחבק עם כושים ולהשכין שלום במיזרח־הרחוק.

תוך זמן קצר, כשהיא מצויידת בהקל־טות של פליסיטי הצעירה, שבהן היא חושפת את סטיותיה מן החוקה הקשוחה של המינזר, ובצילומים שלה בחברת הכו־מר היישועי, במצב שאינו מותיר ספק בקשר לעיסוקיהם באותו רגע, חשה אלכ־סנדרה את עצמה שולטת במצב.

על־מנת לחסל את יריבתה באופן סופי, יוזמת אלכסנדרה פריצה לקיתונה, שם

היא מקווה לגלות את מיכתבי־האהבה הכמוסים שלה. המשימה מוטלת על שני יישועים טירונים, הנתפסים בקלקלתם. המישטרה מוזמנת לחקור, אלכסנדרה מנסה להשתיק את השערורייה, המישטרה מסכימה לעצום עין להפנות את השנייה לכיוון אחר, אלא שהידיעה הגיעה לעיתונים, שמנפחים אותה וגורמים לחקירה כנסייתית פנימית.

אמצעי התיקשורת לעזרת הנזירה. אלכסנדרה מחליטה שאין מנוס ממילחמה גלויה. היא גורמת לגירושה של פליסיטי מן המינזר ובוחרת בעצמה כאם־המינזר. נדמה כאילו ניצחונה מושלם, כאשר פליסיטי פונה לכלי־התיקשורת, מופיעה בתוכנית־טלוויזיה (המראיין האמריקאי מייק דאגלס מופיע בסרט בתפקיד עצמו) וחושפת את השערורייה.

מצד שני, שני היישועים הטירונים מנצלים את הנסיבות ומנסים לסחוט כספים מן המינזר. כדי לשלם לשניים מוכרת אלכסנדרה תשמישי־קדושה בחשאי, אולם הבלדרית שנשלחת כדי להעביר את הכסף נתפסת תוך כדי המעשה, כשהיא מחופשת לגבר ועטורה שפם שלא היה מבייש את גראוצ׳ו מארקס.

הפרשה מתפוצצת ברעש גדול. האפיפיור שולח ועדת־חקירה לברר את העניינים. אלכסנדרה מכחישה שידעה משהו מכל מה שקרה סביבה, וההמשך ידוע.

על מנת להגביר את הסימליות שבסיפור עוד יותר, העביר אותו המעבד רוברט אנדרס (שהוא גם מפיק הסרט) מן העיירה קרו שבאנגליה, שם התרחש במקור, לפילדלפיה „עיר האחווה הנצחית,” והרמז המשתמע מכך היה ברור לחלוטין לאמריקאים שראו את הסרט.

ג׳רלדין פייג׳, גלנדה ג׳קסון ואן ג׳קסון ב„הרגלים מגונים”

מי הקליט את השערוריה ?

ואכן, הוא התקבל בביקורות חיוביות ביותר, לא במעט בזכות צוות השחקנים שגוייס לתפקידים הראשיים. אלכסנדרה השאפתנית והניכסונית היא גלנדה ג׳קסון; גרטרוד, שרת־החוץ המדלגת תמיד, היא מלינה מרקורי; נושאות־הכלים של השליטה הן ג׳רלדין פייג׳ (שבגה, מייקל ליגדסי־הוג, מי שביים פעם את שיהיה של החיפושיות, עשה את הסרט); אן ג׳קסון וסנדי דניס (המגלמת את השלומיאלית שנתפסת תוך כדי מסירת השוחד לסוחטים). ואילו סוזן פנהליגון, המופיעה בימים אלה על בדי הארץ בהיבשת השישית, מגלמת את רוח המרד במינזר.

כימעט בתפקיד־אורח מופיעה, בתחילת הסרט, מי שהיתה אחת השחקניות הגדולות של הבד והבמה האנגלית, דיים אדית אוונס, כאם־המינזר ההולכת למות. ואכן, זמן קצר לאחר סיום צילומיה בסרט, היא הלכה לעולמה.

עתה נותר עוד לראות אם המשל הירשה לעושי הסרט הזה להרחיק לכת יותר מאשר איפשר השיחזור כל אנשי הנשיא. מכל מקום, מסתבר שלמרות היותה חברת תמרוקים, יהיה הרגלים מגונים מוצר אחד של חברת „ברוט” שלא יעלה ניחוח נעים ביותר.

תדריך

חובה לראות:

תל־אביב — להיות או לא להיות, לילות כביריה, זוגות נשואים.

חיפה — בושם נשים.

תל־אביב

★★★★ **לילות כביריה** (סינמה 2, איטליה) — חלומות־הזוהר של יצאנית קטנה, שאינם יוצאים אל הפועל, באחד הסרטים הרגישים והיפים שעשה פדריקו פליני עם רעייתו, ג׳ולייטה מסינה.

★★★ **זוגות נשואים** (צפון, צרפת) — מירדף אידיאלי אחר האושר, באווירה חמה ומישפחתית של הזעיר־בורגנות הצרפתית. מישחק שובה לב של מארי־כריסטין בארו וויקטור לאנו בתפקידים הראשיים.

לאכול עיתונים

(המשך מעמוד 41)

כיר למאזיניו כי העיתונות, עם כל חשיבותה, לא נכתבה באצבע־אלוהים. „זה רק עיתון, ולא מישחק בחיי־אדם," הוא אומר.

הוא מוסר את החדשות ואת כותרות העיתונים בצורה שבה עשוי היה לשמוע אותן מחברו, או לקלוט משיחת־שכנות על ספל־קפה. „מדוייקות, אך לא חשובות," כך הוא מגדיר אותן. שעת־השידור מוקדמת. מאזיניו עדיין עסוקים ברחצה, בגילוח או בהכנת ארוחת־הבוקר. זהו מיגוון רחב מאד של אנשים, שהמכנה־המשותף היחידי ביניהם הוא העובדה שיש להם באותו רגע טרנזיסטור פתוח, והם מאזינים לו אגב עיסוק אחר.

■ ■ ■

ברוח זו, ובתוספת קסם אישי רב, מגיש אלכס את תוכניתו. הוא מנסה לדמיין לעצמו אל מי הוא מדבר, וזה עוזר לו לחדור לבתי מאזיניו ולהרגיש שם כבן־בית לכל דבר. זהו, אולי, ההסבר לאינטימיות הנוצרת בינו לבין המאזינים. קולו השליו והלטפני מקדם את המאזינים כשהם מתעוררים משנתם ונכנסים לתוך נעלי־הבית. הוא מספר להם על מזג־האוויר בחוץ, ומוסיף עצה מה ללבוש: האם לקחת מעיל, או שמא תספיק אפודה.

ומה בקשר למטריה?

למי שרוצה מאד להיות נחמד מייעץ אלכס להפתיע את אשתו, הישנה עדיין, („תרחיק ממנה את המקלט כדי שלא תשמע") בארוחת־בוקר גדולה ויפה, והוא אף מוסר הנחיות מדוייקות כיצד להכינה.

אחרי הפתיחה הוא פונה לעיתוני־הבוקר. עובר בריפרוף על הכותרות, דואג לעדכן את מאזיניו, אלה שהעיתון עדיין לא הגיע לידיהם, בכל הנעשה, אך מתעכב רק על קטעים בודדים הנראים לו מעניינים. „אני מנסה להפוך את סדר הדברים. להעמיד במרכז את הדברים הקטנים, שהם הדברים המעניינים באמת את האנשים," הוא אומר. „אותם דברים שישמשו אחר־כך חומר לשיחות באוטובוס, ברחוב, בעבודה, על כוס־קפה. „אני לא עושה חשבון לריבונו של עולם או לריבונה של ההיסטוריה. הדרת הקודש של המילה הכתובה או של זו המשודרת במהדורות־החדשות, היא מזוייפת. גם כל אותם עורכי־חדשות העוטים חשיבות דרמאתית ביושבם מול המיקרופון הפתוח, חוזרים לספר בנפלאות אליזבת טיילור בארץ הקודש, ברגע שהמיקרופון נסגר." מפיו נשמעים הדברים כסיפור המסופר בלשון של חולין.

■ ■ ■

ההומור צץ מאליו ברגע קריאת הידיעה, בזמן השידור, ועוזר לו להתגבר על מכשלות ואיסורים שהינם תוצאה בלתי־נמנעת מצירוף של עיתון פתוח ומיקרופון פתוח בשידור ישיר. ההומור קצת ציני, אך לא תוקפני ולא פוגע, עוקצני אך לא מורעל. קריקטוריסטי אך לא מסלף עובדות. המיקרופון פתוח והשידור חי, וצריך להזהר שלא לשלח רסן.

כשהתפרסמה הידיעה על תקציב המדינה — 124 מיליארד לירות — חישב אלכס ומצא מה יהיה תקציב המדינה לדקה אחת, ואז שידר למאזיניו פולונז קצר של שופן, כשהוא מודיע להם — שהתענוג עולה להם לא פחות — מ־2.5 מיליון לירות ישראליות טבין־ותקילין.

„זוהי הדרך היחידה לעכל סכום כזה," הוא צוחק. הוא נחמד בחיים לא פחות מאשר מעל גלי־האתר. אולי אפילו יותר.

על הכנת התוכנית אין אלכס עובד לבדו. העוזר־כנגדו היא חיילת בלונדית מלאת־מרץ ששמה אריאנה מלמד. אריאנה אוכלת עיתונים, ישנה עיתונים, חולמת עיתונים ובעיקר אוהבת אותם. תפקידה הוא לקרוא את כל העיתונים (גם עיתוני־החוץ) המגיעים לביתה ביום שידור התוכנית בשעה 0230 לפנות־בוקר. כשהיא מגיעה לאולפן, בשעה 0600, היא כבר בקיאה בכל הנאמר בהם, מעדכנת את אלכס בתוכנם ושניהם יחד בוחרים את הקטעים שישודרו.

אלכס מלא התפעלות מאריאנה. „היא בחורה מיוחדת־במינה," הוא אומר. „לא זקוקה לשינה, אינטליגנטית ובעלת מוח חריף מאד. העיתונות היא קודש־הקודשים שלה, והיא מתייחסת לזה ברצינות תהומית."

על האיזון העדין שביחסם של השניים האלה לעיתונות, עומדת התוכנית כולה.

במדינה

צנזורה

אלה צנזוריך, ישראל!

על סמך איזה טיעונים קוצצה „הכננה השחורה"?

מהם השיקולים המנחים את חברי המועצה־לביקורת־סרטים־ומחזות, לאשר, לפסול או לקצץ בסרטים העומדים להיות מוצגים בפני קהל הצופים בארץ?

תשובה על שאלה זו ניתן לקבל מפרוטוקול המועצה, שהתכנסה פעמיים בחודש שעבר, על־מנת לדון אם להתיר להצגה או לפסול את סירטו של הבמאי בנימין היים, הכננה השחורה.

המועצה התכנסה ב־22 בנובמבר. להלן קטעים מתוך פרוטוקול הישיבה, שבה השתתפו 15 מ־21 חברי המועצה, בראשותו של הד"ר מאיר שחם, ממישרד־הפנים.

גב' מישאל: הסרט הוא אידיוטי וחבל לדון בו.

מר צברי: הסרט מחייב דיון. טיבו האמנותי של הסרט — מפוקפק, ויש להגיב על התנהגותו של הבמאי. עם זאת, הסרט לא פוגע ואפשר להתירו בהגבלה.

מר קרמר: כשהגויים רצו להציג יהודי בצורה מגוחכת — הראו אותם כפי שמוצגים בסרט. אבל אנו מרשים להציג את עצמנו בצורה כזאת. לי זה מזכיר את פולניה. כך הוצגו יהודים בתיאטרות פולניים. ואני שואל אם אפשר להתיר את הסרט הזה, שבו מציגים את היהדות הדתית כך. כמו שאנו נזהרים מלפגוע בנוצרים, כך יש להיזהר כאן.

ד"ר מרק: מותר לנו להציג סאטירה על עצמנו. מה שלא מותר זה לפגוע בערכים דתיים. כאן זה לא סאטירה, אלא יש פגיעה בערכים דתיים. מציע לאסור שתי סצינות — של המיקווה והחתונה.

ד"ר כהנא: אנו צריכים לנהוג לפי ערך של הצנזורה, ולראות אם יש פגיעה בחוגים שונים שחברי המועצה מייצגים. זה פוגע לפחות ב־20% של האוכלוסיה. יש לאסור את הסרט.

מר תבור: הצורה שבה מציגים את החוגים היהודיים היא כל־כך אבסורדית, שהגורם שפוגע זה דווקא בבמאי ובמפיק.

החתן מנשק את שד כלתו
„המועצה נכנסה להיסטריקה!"

למשל פגיעה במישטרה — זה אידיוטיזם ולא פגיעה. גם הנצרות היא דת, וראינו שבסיפורי קנטרברי ודקמרון פגעו בערכי הדת הנוצרית בצורה חמורה יותר, ולכן איני חושב שיש לאסור.

מר קב־ונקי: אנו מצנזרים את האינטליגנציה שלנו. הבמאי לא מבין, ואין בו אינטליגנציה שתפגע. אם נאסור או נוציא סצינות, ניגש לסרט באופן רציני יותר. הסרט ימות מיתה טיבעית. נעשה פירסום לסרט רק אם נאסור או נקצץ.

מר תורן: בעיני זהו סרט שהוא שיא הקלוקלות. גם אני נפגע. ואיני רוצה לפגוע ביהודים שלובשים שטריימל. אם נאסור — נעשה פירסומת. לכן איני בטוח שהסרט לא יחזיק מעמד. אנו לא יכולים לאסור.

גב' פקטה: ברמה של הסרט אין

במדינה

מקום אפילו לדיון. אין בו אלמנט שיש בו כדי לאסור את הסרט. ההרגשה ש־פוגעים בדת אינה מדוייקת, כי אין ממש פגיעה. לכן, כמו כל סרט רע — עלינו להתירו.

ד"ר שחם: הסרט לא שווה את כל הדיון הזה. כל אחד הביע את דעתו אם רצה להתיר או לאסור. אין כל אלמנט צנזורלי שיש לאסור. אני הרגשתי שיור־קים לי בפנים. האנטישמיות לאותו יהודי מזוהם. מדוע אני בארצי צריך להרשות זאת? יש הרבה סקטורים שרוצים לראות זאת: הסצינה שבמיקווה עם נשים עירו־מות ומצד שני גברים.

פונה גם למתירים וגם לאוסרים, אולי זה לא־כל־כך קלוקל. אבל כדאי לחכות, לחשוב שנית ורק אח"כ להחליט. היהדות הדתית מצפצפת, אינה מתייחסת לכך, אבל מבחינת הלאום זו יצירה ישראלית שאפשר לכבדה. אנו יושבים כאן לא לש־מש כאוטומטים להחליט כן או לא. מציע להמתין עם ההחלטה.

החלטה: המועצה מחליטה שכל חב־רי המועצה יראו את הסרט.

הסרט צוחק על כולם. ב־29 בנובמ־בר התקיימה שוב ישיבת מליאת המועצה.

קטע פסול מ„הבננה השחורה"
שיעור־זימרה במיקווה

הפעם נכחו בה רק 14 מחברי־המועצה, ואלה מסקנותיהם, לפי פרוטוקול הוועדה:

ד"ר מרץ: סאטירה אפשרית, אבל כאן יש פגיעות בפולחן דתי, ובטכס דתי. הסצינה במיקווה, למשל. דבר שני — הדיבוק מלווה בלעג, זילזול וכו'. סצינות מפוקפקות עם ליווי של תפילות, צחוק גדול מהאוכלוסיה. לכן, אם לא יוצאו הסצינות האלה — יש לאסור.

מר קרמר: היסוד הסאטירי הוא לגיטימי, אבל בסרט זה יש משום ביזוי היהדות הדתית וזהו קריטריון שהמועצה מתחשבת בו גם לגבי דתות אחרות. לכן, לדעתו יש לאסור.

גב' מישאל: הגישה הזאת מוגזמת. הדבר שאי־אפשר לקבל, אלו הן הסצינות שמופיעות עם קיטעי־התפילה. פרט לזה — בעד הגבלה.

מר שבי: מצטרף לדעתה של גב' גב' מישאל, התרשמתי שזו סאטירה. יכו־לה להיות סאטירה על חיי־קיבוץ, אך לא חושב שיש לאסור. נכון שיש פה ושם דברים צורמים. לכן חושב שיש להוציא איזה קטע אבל אין לאסור, אלא להגביל.

גב' פקטו: אני חושבת שהמועצה נכנסה להיסטריקה. הסרט צוחק על כולם. זה דיון לא אובייקטיבי.

ד"ר כהנא: החברים הדתיים נפג־עים. זה לא פגיעה ביהודים אלא בפולחן. המיקווה וכו'.

מר מליון: התרשמתי מהסרט למרות שלא ראיתי. אפשר לשנות את הקטעים או להוציא.

מר צברי: אין לפנות למומחים מ־בחוץ. זה פתח לכך שחבר מועצה יביא חוות־דעת של מומחה.

סיכום:

א. לשלוח מיכתב לשר־המיסחר־וה־תעשייה ולהתריע על שסרטים קלוקלים זוכים בתמיכה ובסופו של דבר עשויים להיפסל.

ב. להוציא מהסרט את כל הסצינות הפוגעות בערכי הדת היהודית. אם המפיק לא מוכן להוצאת הקטעים, הסרט ייאסר.

בל־ליידי · קולור שמפו
לצביעת שיער מושלמת
לשמוש ביתי - מבית "וולה"
17 גוונים מרהיבים
משחור עד בלונד בהיר
האריזה מכילה: צבע, מי־חמצן, כסיות
ויחידת 'קרויטר־אציד' (לשטיפה אחרי הצביעה)
WELLA
שיער יפה אינו מקרה עם וולה

PENTHOUSE
December 1976

גליון מיוחד ומוגדל
לראש־השנה האזרחי.
כולל בתוכו לוח־שנה
(16 דפים).
הפצה בלעדית
סטימצקי

כדור הזהב
של הפיס
יכול להיות
שלך
פרס ראשון
500,000 ל"י
פרס כדור הזהב
200,000 ל"י
פרס ראשון
עשוי להצטבר ל:
700,000 ל"י
מפעל הפיס

„מדינה עברית – הפלה חופשית!"

זאת יכלה להיות סיסמת התנועה

הפמיניסטית שחברותיה זועקות:

„אנחנו מרגישות דפוקות!"

„בשביל מה הן מפגינות למען הפלה חופשית לכל דורשת? מי בכלל רוצה להכניס אותן להריון?"

כך הגיב רובו של הציבור, מייד אחרי ההפגנה הפרועה שאירגנו נשות התנועה הפמיניסטית בישראל, בעת כנס גניקולו־

„לגמור פעם אחת ולתמיד עם הקיפוח הטוטאלי של האשה!"

גים שדן בנושא ההפלות שהתקיים בחודש יוני השנה.

נשות התנועה הפמיניסטית הצטיירו ב־עיני הציבור כמעין אנדרוגינוס, ספק גבר ספק אשה, נשים חסרות־חן, לבושות בבגדים גבריים, מדברות בקול רם בליוו־יית תנועות־ידיים עצבניות, מעשנות ב־שרשרת ומשתמשות במילים גסות בהפג־נתיות מכוונת. חברות התנועה הפמיניסטית ניראו בעיני רבים כיצורים נעדרי־אסתטי־קה, המקפידות במתכוון שלא לגלח את בתי־השחי או הרגליים, ההודפית בגסות כל גבר שמנסה להדליק להן סיגריה, הטורקות את הדלת בפני גבר שמנסה לפתוח אותה למענן. האומנם?

בדירה נאה בשכונת רחביה בירושלים התכנסה בשבוע שעבר קבוצה של שמו־נה נשים, חברות התנועה הפמיניסטית ה־ירושלמית, בניסיון להזים את הדיעות הקדומות שיש לציבור נגדן.

גילן של הנשים שנכחו במקום נע בין 25—35 שנים, כולן אקדמאיות בעלות דיעות פוליטיות הנוטות שמאלה. וכולן, ללא יוצאת מן הכלל, חדורות תודעה פוליטית עמוקה של הצורך להביא לשינוי מהותי ביחס החברה לאשה, ושל הצורך להגיע לידי שיוויי־זכויות מלא של הנשים.

בין שמונה הנשים בקבוצה היתה גם סאניפר סימינוביץ' בת ה־27 נשואה ואם לילדה בת חמש. סאני היא המנהלת האד־מיניסטרטיבית של שגרירות פנמה ביש־ראל, ודוקטורנטית לסיפרות דרום־אמרי־קאית באוניברסיטה העיברית בירושלים.

היא גם התשובה של התנועה הפמיניס־טית ל„כל מה שחשבת על הנשים הפמי־ניסטיות עד שהסתבר לך שטעית." סאני

פמיניסטית לא פוי־מיניסטית

היא סאני ניסימו־ביץ', המנהלת ה־אדמיניסטרטיבית של שגרירות פנמה בישראל. סאני היא יפהפיה מדהימה, הטוענת כי הדיעה שהתנועה הפמיניסטית הורסת חיי־משפחה נכונה בכל מאת אחוזים.

היא יפהפיה מהממת, דקת־גיזרה, לבושה בטוב־טעם ובעלת רעמת שיער בלונדי שו־פע. היא מדברת בשקט, תנועותיה עדינות וכל הופעתה אומרת נשיות.

בגיל 17 עלתה לישראל כי חשבה, לדב־ריה, שזוהי ארץ סוציאליסטית ואין צורך לשאול אותה אם שינתה מאז את דעתה. לפני כשבע שנים החלה מתעניינת בתנועה הפמיניסטית האמריקאית, קראה את מאמ־ריה של סימון דה־בובואר הצרפתיה ואת Politik of Sex, סיפרה של הפמיניסטית האמריקאית בט מילאת. היא שוחחה על ריגשותיה עם אנה וינוגרון, ילידת בראזיל, נשואה ואם לילדים, פסיכולוגית במיקצועה, השתיים מצאו שפה משותפת. התקשרו עם ארבע נשים דרום־אמריקאיות אקדמאיות אחרות, והחלו מקיימות מיפ־גשים אינטלקטואליים.

בו־זמנית פעלה בירושלים קבוצתה של לאה צמל, עורכת־דין הידועה בדיעותיה השמאליות הקיצוניות וה־מגינה בדרך־כלל על מפירי־חוק פוליטיים. לאה, הנשואה לאחד ממנהיגי מצפן ואם לילד, התקשרה עם קבוצתה של סאני לפני כשנתיים ואז בעצם, נולדה התנועה הפמיניסטית הירושלמית בהווייתה הנו־

הפלה חופשית דרשו חברות התנועה הפמיניסטית, בראשותה של ח"כ מרשה פרידמן (שנייה משמאל), בעת הפגנה פרועה שקיימו בכנס גניקולוגים שהתקיים במלון **הילטון** בתל־אביב. אותה הפגנה, שבה נעצרו הח"כית וחברותיה, נחשבת עד היום בעיניהן כפעולתן המוצלחת ביותר.

שבת אחיות גם יחד חברות התנועה הפמיניסטית, בעת ה־סמינריון להגברת התודעה המינית שקיימו בקיבוץ גזר. במיסגרת הסמינריון שוחחו הנשים באופן חופשי על בעיות של אוננות ואורגזמה. הסמינריון זכה בהצלחה עצומה בקרב חברות התנועה.

הסכים והבטיח שיטפל בעניין.

לסלי הייזלטון כותבת ספר: „קודם כל באנגלית, כי אחרת אף אחד לא יתייחס אליו,” היא אומרת, בטון של עולה חדשה שלמדה לדעת כיצד מתנהלים העניינים בישראל.

מדוע אין הן עושות יותר? מדוע אינן הולכות לשעורי־חברה של תלמידי בתי־הספר היסודיים, כדי לנסות לשנות את תודעתם של הילדים, כל עוד ניתן הדבר להיעשות?

לאה: „אי־אפשר לעשות הכל בבת־אחת. אנחנו לוקחות נושאים נושאים. בינתיים יש לנו ועדה, שבודקת וחוקרת.”

סאני: „רגע אחד, אנחנו לא תנועה פוליטית, אנחנו מחוץ למימסד. אין לנו אמצעים וכסף כדי להשתלט בשלב זה על כל הנושאים. בינתיים אנחנו מנהלות שיחות אישיות, עסוקות כל היום בשיחות על התנועה, מנסות לגייס נשים נוספות. נא לא לשכוח שלא נולדנו פמיניסטיות. היינו צריכות להיאבק בתוכנו כדי להגיע לתודעה הפמיניסטית.”

האין זה מוזר שחברות התנועה הפמיניסטית משתייכות, רובן ככולן, לעילית האקדמאית והחברתית? האין זה מוזר שמרביתן נשות קאריירה, בדרגה כזו ש־כימעט אין קיים קיפוח מיקצועי בינן לבין הגברים? מדוע אין בין חברות התנועה אמהות לילדים, מעוטות יכולת?

■ ■ ■

לאה: „אפשר להגיד שרוב הנשים בתנועה הן אקדמאיות. קל מאד להבין מדוע אשה שיש לה רגל אחת בהצלחה, מרגישה שהיא מצויידת בכל אותם דברים המקנים לה שיוויון ויחד עם זאת אין לה את זה.

„אנחנו יודעות לדבר, אנחנו יודעות לכתוב, אנחנו לא מרימות ידיים מבעיות. לפני חמש שנים ניסינו לעבוד בשכונות־עוני. הייתי באה אל אשה, אם לעשרה ילדים העובדת כמו עבד מהבוקר עד הלילה ללא הפסקה, הרגשתי שאני יורדת אליה כמו אלוהים מהשמיים. אבל היא פחדה. נשים רבות הבטיחו שיבואו לאסיפת התנועה, אבל אף אחת לא באה חוץ מאשתו של פנתר שחור, שהרגישה שאפשר לשנות משהו. הלכנו אליהן שוב ושוב, אבל הן פוחדות מהבעל.”

חגית: „רוב הנשים חברות התנועה קיבלו חינוך סותר. אשה משכונת־עוני קיבלה חינוך חד־וחלק. אנחנו קיבלנו חינוך משלה. אמרו לנו שאנחנו באמת יכולות להצליח כמו הגברים, ויחד עם זאת אמרו לנו שהאשה היא השניה במעמדה, עזר כנגד הגבר. בעוד שאשה מהקטמונים חונכה כל ימי חייה שהיא צריכה ללדת ילדים, לגדל אותם ולשרת את בעלה. אף אחד לא אמר לה שהיא יכולה להשתוות אל בעלה, או להצליח לפחות כמוהו.

„אנחנו, שגדלנו בבתים מתקדמים, קרועות מבפנים בגלל הצביעות של החברה.”

לסלי: „בגלל שאנחנו יותר מוצלחות, אנחנו יודעות שאם ננסה, נצליח לשנות. רוב הנשים אומרות: נניח שאתן צודקות, אבל מה אנחנו יכולות לשנות?”

„לא נולדנו פמיניסטיות. היינו צריכות למצוא את התודעה בתוכנו!”

אומרת הפמיניסטית אורלי עופרת: „הבעייה העיקרית היא הדימוי שיש לנשים בתנועה. חושבים שאנחנו נשים מכוערות, שאינן מסוגלות למצוא בעל. שיש בינינו הרבה לא־נשואות, שאנחנו תוקפניות, לא מתאימות לתמונה האידילית של האשה בעיני הגברים. כשאנחנו מנסות לדבר עם נשים אחרות ולנסות לגייסן לתנועה, מסתבר לנו לא אחת שהן פוחדות מהסטיגמה הזו שהוטבעה בנו, שאומרת: ,הן לא־נשיות.’

חגית: „אנחנו לא חושבות שיש דבר כזה, ,נשיות,’ בטבע הבסיסי הביולוגי. החברה הגברית מוחה על זה שאנחנו חושבות כך, והוציאה את הנשים הפמיניסטיות מהמישחק, ובכך היא מגינה על עצמה. נשים החושבות כגברים הן מסוכנות לה, לכן מוטב לומר שהן לא־נשיות, שהן מכוערות, מיסכנות, מחפשות גברים, וכל שאר הדברים המטופשים שנאמרים על חברות התנועה.”

קל מאד לזהות אשה פמיניסטית. הפמיניסטית תראה כל דבר מן ההיבט הפמי־

(המשך בעמוד 50)

בתו של ידין

אורלי עופרת, בתו של ראש התנועה הדמוקרטית לשינוי פרופסור ייגאל ידין, היא אחת החברות הפעילות ביותר בתנועה הפמיניסטית. אורלי טוענת כי המדע אינו מקדיש די כסף לפיתוח גלולה למניעת הריון לשימוש הגברים. לדעתה, אמצעי־המניעה הטוב ביותר הוא עיקור הגבר.

כחית. בה־בעת התארגנו בחיפה ובתל־אביב קבוצות פמיניסטיות נוספות.

■ ■ ■

לסלי הייזלטון, רווקה גבוהת־קומה, הגיעה אל התנועה הפמיניסטית במיסגרת עבודתה העיתונאית. לסלי, ילידת אנגליה, הכינה עבור הטיים מגאזין שאותו ייצגה בישראל, כתבה על נשים ישראליות. במיסגרת זו נפגשה עם נשות התנועה, וכעבור שיחות אחדות עימהן הסתבר לה שהיא חושבת ושומעת כמותן.

עופרה קמר, העורכת הגראפית של עיתון התנועה, תודעה, חיה בתודעה פמיניסטית משך שנים רבות, אך לא ידעה כיצד להוציא את הדברים מתוכה. היא נראית כסמל התנועה הפמיניסטית כפי שרואה אותו הציבור. לבושה בגדים גבריים, פניה נקיים מאיפור ואינה מתהדרת בגינוניב נשיים. היא הגיעה אל התנועה דרך חברה.

גם דבורה אלמגור, בעלת ההופעה המעודנת, הגיעה אל התנועה הפמיניסטית אחרי שחיפשה מקום שבו תוכל למצוא שפה משותפת כדי לפרוק מתוכה את הרגשת הקיפוח כאשה, שאותה נשאה עימה כל השנים.

■ איש לא יוכל לומר על חגית בורר שאין לה צורך להפגין נגד הפלות כיוון שאיש אינו מוכן להכניס אותה להריון. חגית היא בהחלט מה שנקרא ,חתיכה,’ והיא מאפילה בנתוניה על חתיכות אנטי־פמיניסטיות רבות. היא בוגרת החוג לסיפרות וללשון עיברית ועובדת למחייתה כמתרגמת. לפני שלוש שנים חזרה מהולנד עם רעיונות פמיניסטיים, ומאז שובה חיפשה אחר נשים החושבות כמותה.

אורלי עופרת, בתו של הפרופסור ייגאל ידין, תלמידת החוג לקומוניקציה באוניברסיטה העיברית ומרכזת ארכיון הסרטים במוסד ואן־ליר, חזרה מחו״ל לפני חודשים אחדים אחרי שהות של שנה בלונדון, שם התוודעה אל חברות התנועה הפמיניסטית המקומית. כששבה ארצה, הסתבר לה באמצעות חגית בורר, כי קיימת תנועה כזו גם בירושלים. מאז היא פעילה.

כששואלים את חברות התנועה הפמיניסטית מה הן רוצות, קשה להן לענות. הן רוצות הרבה מאד, שהוא בסך־הכל דבר אחד: שיוויון־זכויות מלא לאשה. או, כפי שמגדירה זאת לסלי הייזלטון: „בקו כל־לי — לגמור פעם אחת ולתמיד עם הקיפוח הטוטאלי של האשה בחברה.”

לסלי: „לי מפריע הכל. אני מרגישה דכוקה! ואני רוצה שבתנועה שלנו תהיה חברה כל אשה המרגישה שהיא דפוקה בגלל שהיא אשה.”

לאה צמל: „הפלה חופשית, וחינם! מעונות־יום רצופים, חינם! שכר שווה לעבודה שווה, לגיטימיזציה לכל צורת־חיים אפשרית של גבר עם אשה ללא נישואין — אשה עם אשה, גבר עם גבר. הגברת החינוך המיני, אמצעי מניעה לגבר וחינוך לא־מיני.”

למה הן מתכוונות באומרן חינוך לא־מיני?

חגית: „כשאני פותחת את הטלוויזיה, אני לא רוצה לראות ילדות עם סינר במיטבח כדמות לאמא, וילדים עם פטישים ומסמרים כדמות לאבא.”

אורלי: „ביום־האם קישטו את אחד הגנים בירושלים בתמונות של אמהות עם מטאטאים ושל אבות חזקים שהולכים לעבודה. נערך מחקר ביחס ליכולת־השיפוט של הילד, והסתבר שהילדה היא תמיד בביינית, חלשה קטנה ונזקקת, ואילו הילד הוא חזק, אמיץ וגיבור. נעשתה עבודת אם.איי. על נושא העבודה, והסתבר שקיימים 44 סוגי עבודה לגברים, ורק 15 סוגי עבודה לנשים.”

■ ■ ■

התנועה הפמיניסטית נלחמת, כמובן, בהפרדה הזו שבין האשה החלשה השברירית והנזקקת לבין הגבר החזק, המסוגל לפתור כל בעייה. חברות התנועה שואפות ליצור מצב שבו בבתיה״ס ובגני־הילדים יחנכו וילמדו כי האשה והגבר חד הם. מה הן עושות לשם כך? לא הרבה, בינתיים. הן עסוקות בדיבורים יותר מאשר במעשים. הן נפגשו עם שר־החינוך־והתרבות אהרון ידלין, והוא, כמובן, הקשיב,

קרועה מבפנים

כך מרגישה חגית בורר, בתו של מנהל גימנסיה.

המזכירה

דבורה אלמגור, העובדת כאחת המזכירות בלישכתו של ראש־העיר טדי קולק.

בלי פשרות

תובעת עוה״ד לאה צמל, הפלה חופשית, אמצעי מניעה והסברה מינית.

אנחנו מרגישות דפוקות

(המשך מעמוד 49)

ניסטי־פוליטי שלו. נשים פמיניסטיות מכ
ניסות פוליטיקה לכל דבר, גם ובעיקו
ליחסים שבינו ובינה. הן מוכנות להרחי
לכת בדיעותיהן החד־משמעיות. הן מוכנו
להרחיק עד־כדי־כך שהן מוכנות להרו
את בתיהן ולהיפרד ממישפחותיהן למע
דיעותיהן.

סאני: „מאשימים את התנועה הפמיניס
טית בקילקול חיי־מישפחה. אני חושב
שזה נכון במאה אחוז.״

אורלי: „אחוז המתגרשות בין חברו
התנועה גדל מאז שהצטרפו לתנועה. לימד
אשה שהיא צריכה להיות מאושרת א
יש לה שלושה ילדים ובעל שמביא מש
כורת הביתה, ופיתאום מסתבר לה שי
לה בעל, ילדים, בית, והיא בכל־זאת ל
מאושרת. היא ממורמרת, וממררת את חי
ילדיה ובעלה. למה?״

לאה: „אני משוכנעת שיש בבתי־החו

העיתונאית לסלי הייזלטו
מי שהיתה כ
בת הטיים בישראל, טוענת: „אנחנו ל
תוקפניות, אנחנו תקיפות! וגם מוצלחות.

לים לחולי־נפש נשים רבות, שאילו ה
בתנועה לא היו מאושפזות שם.״

■ ■ ■

עד כמה מוכנות שלוש הנשים ה
נשואות מבין השמונה להרחיק לכ
ברעיונותיהן הפמיניסטיים, בתוך דל
אמות שלהן?

סאני, אנה ולאה, שלוש הנשים הנשו
אות שבחבורה, מודות שקיימות בעיו
רגילות כמו בכל מישפחה, אולם לא
טוענת, ובתוקף רב, כי לה אין כל בעיו
בנושא הפמיניסטי, כיוון שהיא נשוא
לבעל שהוא פמיניסט עוד יותר ממנה
„הבעל שלי פמיניסט במאה אחוז,״ היא
אומרת. „אנחנו מחלקים בינינו את עבוד

„מאשימים את התנועה בקילקול חיי־מישפחה זה נכון ב־100%!״

הבית שווה בשווה, רק פעמים הוא מתלו
שהוא זורק את הזבל יותר פעמים ממני.

סאני, הנשואה ליבואן, מודה שלמרו
שבעלה הוא פמיניסט בדיעותיו, קשה ל
מאד, ולא אחת מתעוררים ביניהם חיכוכי
היא אומרת: „כמו שקשה לנו לצא
מזה שאנחנו, הנשים, נחותות מהגבר
כך קשה גם לגברים לצאת מזה. זה
תהליך איטי שיימשך זמן רב, לשכנ
את הגברים בצידקתנו. אבל סופנו לנצ
אם נתמיד. פרט לזה, ברור לגמרי שלא
הייתי יכולה לחיות עם גבר שלא חוש

יותר סטריאו תמורת כספך

יותר איכות HI-FI יותר עצמה (Power Output)
יותר צלילים (Frequency-Response)
פחות עיוותים (Distortion)

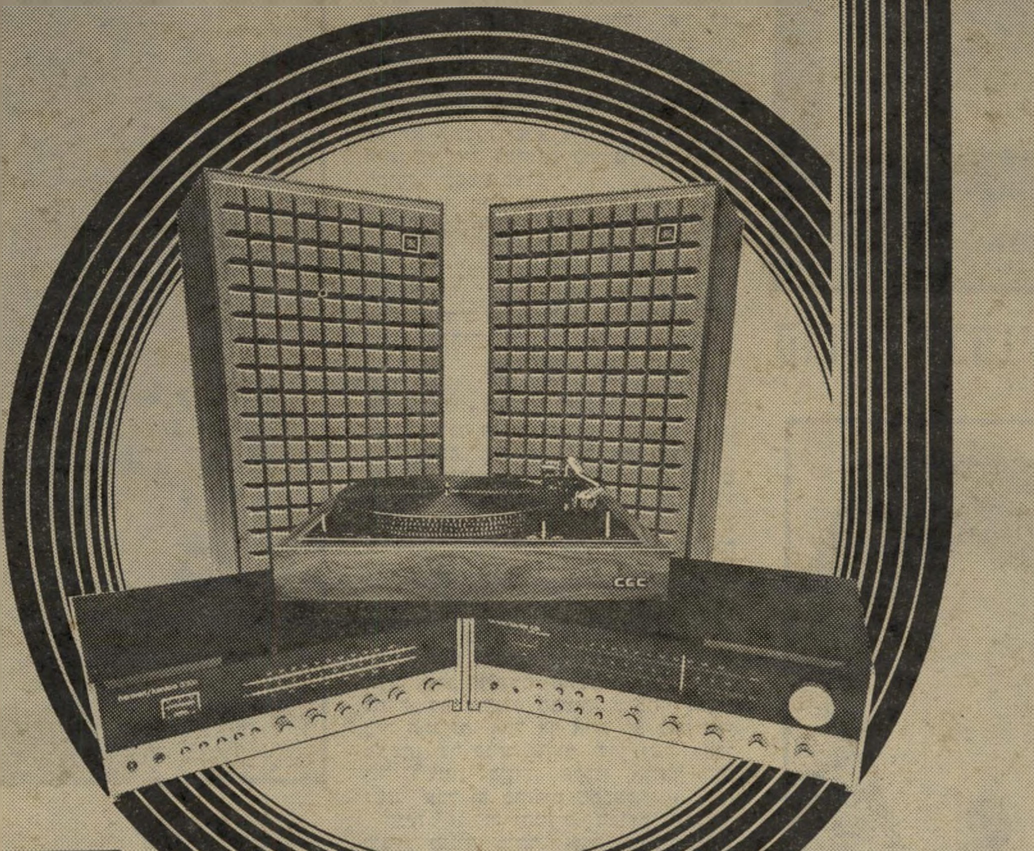

ראש מגנטי EMPIRE

אוזניות Superex

רמקולים JBL

מגבר־מקלט harman/kardon

פטפונים CEC

בואו לראות לחוש ולשמוע יותר סטריאו בחנויות המובחרות ובאולם הצלילים קרליבך 27 ת"א
לקביעת פגישה נא לצלצל טל 243/285151 בין השעות 1-10 18-16

תדיראן

סניפי תדיראן: תל־אביב: קרליבך 27. טל. 285151 ירושלים: שמאי 9 טל. 234867
חיפה: ככר מאירהוף 5, טל. 3-511232 באר־שבע. החלוץ 128. טל. 36565 נתניה: רח' שער הגיא 1. טל. 38428

פרסום פלד.

לגבר!!!

להנאה מושלמת אבר־מין נשי מלאכותי

שלח המחאת דואר/צ'ק על סך 50.— ל"י לת.ד. 24004, תל־אביב ותקבל בדואר חוזר את המוצר לכתובתך.

— סודיות מובטחת —

לא לכל ארץ ניתן להיכנס בדרכון ישראלי.
אך אפשר לנסות זאת באמצעות הדרכון העולמי בשבע שפות־עולם של
רשות שרות תבל
(רש"ת)
ת"ד 20178, ת"א־יפו, 61200

קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת

פירסום אידיאל

אבן גבירול 110 תל־אביב
(פינת אנטוקולסקי)
טלפון 227117, 227118
חניה חופשית

מוני בנושא הפמיניסטי. זה היה הופך
ות חיינו לבלתי־אפשריים.״
אלה הם גם דבריה של הנשואה השלי־
שית שבחבורה, אנה: „כמו שבחורה בעלת
תודעה פוליטית שמאלנית לא יכולה לחיות
עם אדם מגוש־אמונים, כך גם פמיניסטית

הגרפיקאית

עופרה קמר מודה, כי בין חברות התנועה קיימות גם נשים לסביות.

לא יכולה לחיות עם אנטי־פמיניסט.״

חגית: „בכל הבתים יש לגבר חדר־עבודה שהוא רק שלו, ואילו לאשה אין שום תחום השייך לה בילבד. אני מכירה המון נשים שעובדות כמו גבר, ואין להן פינה משלהן.״

אורלי: „עצם המונח ,הגבר עוזר ב־בית' די בו. מה זה גבר עוזר בבית? גבר לא צריך לעזור, הוא צריך להשתתף שווה־בשווה בעבודות הבית, יחד עם ה־אשה.״

■ ■ ■

עד כאן, הבעיות שבינו לבינה. אך מה באשר לבעיות שבינה־לבינה כמו, למשל, בעיית ההפלה המלאכותית, שאותה דורשות הפמיניסטיות להעמיד ב־סטאטוס של הפלה־חופשית־חינם לכל דו־רשת?

ועדה משותפת של ועדת־השירותים־הציבוריים של הכנסת וועדת־החוקה, ב־ראשותה של ח״כ חייקה גרוסמן, התכנסה לדון בחוק לתיקון דיני עונשין (הפסקת הריון), תשל״ה 1975. הוועדה סיימה את עבודתה בשבוע שעבר, וחברת־הכנסת גרוסמן רואה בתוצאות הישג חשוב ביותר.

,,גבר לא צריך לעזור. הוא צריך להשתתף שווה־בשווה!״

היא אומרת: „פעם אחת ולתמיד הצלחנו לגמור עם האיסור הטוטאלי שהיה קיים פה עוד מזמן המנדט, על הפלה מלאכותית. הוועדה עשתה עבודה פורייה מאד. היו דברים שהתקבלו, ודברים שלא התקבלו. אני, למשל, הצעתי כי ב־12 השבועות הראשונים של ההריון יש להפסיקו על־פי דרישת האשה, אולם לא השגתי לכך רוב. לעומת זאת סוכמו שיבעה קריטריונים ליבראליים מאד להפלה מלאכותית, כשה־מתקדם ביותר הוא זה של אשה הנמצאת בהריון ואינה נשואה.״

■ ■ ■

אולם הישגיה של הוועדה שבראשו־תה של ח״כ גרוסמן, אינן מרשימות כלל את חברות התנועה הפמיניסטית. נה־פוך הוא. הפשרה שנעשתה, כביכול, רק מרגיזה אותן.

אומרת לאה צמל: „אין לי מושג מה קורה היום בחקיקה, אני רק יודעת שאני רוצה הפלה חופשית, וחינם. אני לא רוצה שום הגבלה, שום ועדה. אני רוצה שברגע שארצה לבצע הפלה בגופי, אוכל לבצע אותה. אם קובעים לי ועדה של שלושה אנשים או שלושה וחצי, זה לא משנה לי. אם יאשרו הפלה לאשה שאבא שלה אנס אותה או החבר שלה אנס אותה, ולא יאשרו לי רק בגלל שכך אני רוצה, אז מה זה כבר משנה בעצם?״

אומרת עופרה קמר: „כל זמן שהמפד״ל יושבת בממשלה, כל תחיקה בעד נשים תיפול. זו מילחמה עם הראש בקיר. מה שחייקה גרוסמן השיגה הוא פשרה עם אותו חוק שהיה קיים עד כה. אלא שבמקום שבע ועדות לא־קבועות, תהיינה כעת ועדות קבועות רבות יותר. המצב היה אבסורדי עד־כדי־כך, שהיתה דרישה שבכל ועדה יישב רב. מזל שזה לא עבר.

„הבעייה היא שאנחנו נתקלות באטימות לא רק בממשלה או אצל הדתיים. הגרוע מכל הוא אטימותם של הגינקולוגים. הם, כפי הנראה, פוחדים להפסיד את מקור־ההכנסה השחור שלהם. הפלה עולה כיום 2000 לירות נטו, קאש, לא בצ׳ק ובלי קבלות. אמרה לי גינקולוגית: „תגידי שאת רוצה זיון חופשי, לא הפלה חופשית.״

חגית: „זכותנו להחליט מה ייעשה בגופנו. אם כואבת לי שן, לא יושבת ועדה כדי להחליט בשבילי אם להוציא אותה או לא. אני אתייעץ עם רופא כנ״ל לגבי הפלה. אם אני רוצה הפלה, עלי להתייעץ עם רופא ותו־לא. זכותי להחליט אם יהיה לי ילד או לא יהיה לי ילד.״

וכאן מגיעים לבעייה נוספת המדאיגה

(המשך בעמוד 54)

מנעול בפה

זוהי התמונה המופיעה על שערו של ביטאון התנועה הפמיניס־טית **תודעה.** נשות התנועה טוענות, כי דווקא בשל העובדה שהן כבר עם רגל אחת בהצלחה, ודווקא משום שהן נשות־קאריירה המצליחות יותר מגברים בתחומן, הן מבינות עד כמה גדול הקיפוח, וכי כלל לא קיים שיוויון־זכויות.

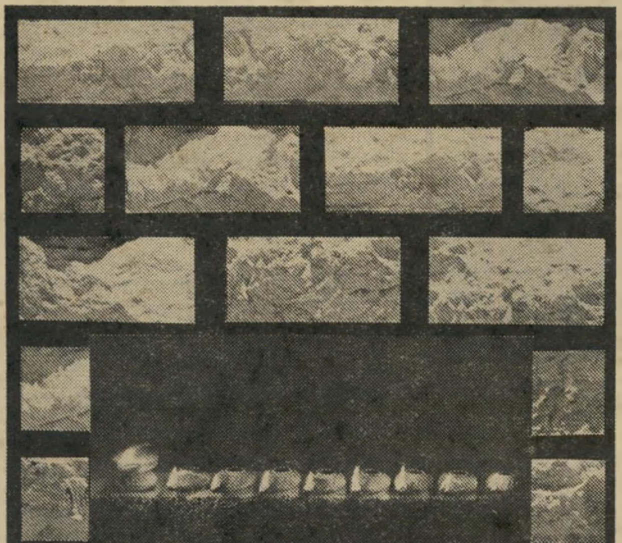

שמן לשמונה ימים
וזכות לכל החיים

לכב' מחלקת החסכון, "טפחות" בנק משכנתאות לישראל בע"מ,
ת.ד. 18060, ירושלים
א.נ.
אבקשכם לשלוח לי טפסי מידע והרשמה לתכנית
"טפחות 90,000"
שם ______
כתובת ______

טפחות
בנק משכנתאות לישראל בע"מ

נמר של נייר

הסופר שקרא לפועלי נמל־אשדוד לצאת ל„מהפכת־תרבות" כתב:

„...מצד אחד סטודנטים שחושבים על הכל הם צריכים להחליט בעצמם ומצד אחד מארוקנים מסריחים... קולותיהם הצווחניים של הנוסעים וזיעת הגופות המזוהמים, וריחות שהם פולטים, הבצלים והשומים... לא ראה משה אלא פנים שחורים... פרצוף שאינך רוצה להתקרב אליו כדי חמישה מטרים... את העיניים הבולטות..."

הברטוב, הרע והמכוער

א. „העיברית המבוזה"

כאשר חש היו"ר מאו, במחצית שנות השישים, בגיצני הגיוון שהביאה הביורוקראטיה על סין־העממית, הכריז על „מהפכת־תרבות", באמצעותה ניסה לטהר את ארצו מנגעים אלה. בישראל, כאשר סופרים שאיבדו את התיקווה להערכה מגייסים את התמימים למאבק לא תמים, הם קוראים למאבקם „מהפכת־תרבות".

בשבוע שעבר נפגשו כמה סופרים, ובראשם חנוך ברטוב, עם פועלי נמל אשדוד, במיסגרת המאמץ המואץ שהחל ב„כנס בית־השיטה". במהלך הפגישה פנה ברטוב בקריאה נרגשת לפועלי אשדוד, וביקשם להטות כתף ל„מהפכת־תרבות" שבמהלכה יושבו למדינה ערכי־היסוד שלה.

חנוך ברטוב אינו סופר צעיר החולם למען כיגונה של חברה מתוקנת בישראל. אומנם בפסח 1972, במהלך ועידת אגודת־הסופרים, כאשר הטיח בו מבקר צעיר, כי הוא וחבריו, בני־דורו, איבדו את זכות־הדיבור שלהם בענייני מוסר חברתי ותרבותי, בשל היותם מוזנים מכל הטוב שיש ביכולת שילטון להעניק לסופריו. ברטוב לא נותר חייב, והציג עצמו כמורד ונונקונפורמיסט ולא כאיש־מימסד, הוא התעלם מישיבתו בגופים ציבוריים רבים, ומכהונת נספח־התרבות* שמילא בלונדון, הוא הטיח לעבר אותו מבקר מטח של כינויים לא־פרלמנטריים, שבמהלכם, שגתה לשונו הלא־מימסדית, ובישרה „כי תיקים שונים גלויים בפניו".

ברטוב שלחם בבריגדה היהודית במלחמת־העולם ה־2, נחשב כאחד מדובריו העיקריים של דור סופרי תש"ח, ומכהן זה שנים בין בכירי עסקניו־הסיפרותיים. באחד מריגעי־הכנות הבודדים במסכת יצירתו הסיפרותית, כתב ברטוב על עצמו ובני־דורו הסופרים: **...כולנו מרגישים שהגענו למבוי סתום. איש מאיתנו אינו כותב שורה אחת שראוי לקרוא לה סיפרות־אמת. בעיקר פרוזה** (החשבון והנפש, 190)... **ובכן, זה עניין ביולוגי פשוט. גמרתם את התפקיד, שלחו אתכם לישון. מתה תקופה אחת ואיתה מתים כל יצירה. האקלים השתנה. תנאי־הטבע השתנו. בתנאים החדשים יוכלו להתקיים רק יצורים שיסתגלו אליהם. איזו תועלת היתה לבני תקופת הקרבון כאשר ישבו וסיפרו כמה טוב וחם היה פעם, ועכשיו שהתרגשה עליהם תקופת פרם, נעשה כל כך קר? שום דבר, הם קפאו כמו ילדים טובים** (שם, 125).

חשבון הכנות והנפש המחשבנת של ברטוב מגדירים כי „בתנאים החדשים יוכלו להתקיים רק יצורים שיסתגלו אליהם..." וכנראה זו משמעות קריאתו לפועלי אשדוד להיחלץ ל„מהפכת־תרבות".

הערך „מהפכה" משתרע בצורות שונות, וברוח אחידה, לאורך כל התבטאויותיו של חנוך ברטוב. למשל, בוועידת אגודת־הסופרים שנערכה ביוני 1966, בהרצאה שנשא שם בכותרת: „סיפרותנו בין אתמול למחר" הוא העלה את ה„אני" האישי וה„אני" הלאומי, ה„יהודי" וה„ישראלי" שלו, ואמר בין השאר: **...הגנטיקה מלמדת, שאין**

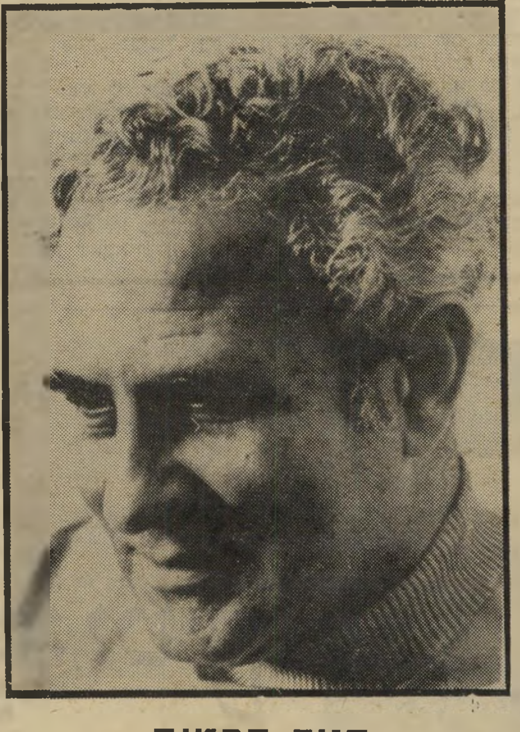

חנוך ברטוב

חי שלא יהיו משוקעים בתאי־היסוד של גופו, כמו בסרטים מגנטיים, חיי הדורות שקדמו לו... ובהקשר זה הובילה אותו לשונו לקראת ה„מהפכה", והוא קבע: **...הגיון־הציונות היה הגיון המהפיכה, שבשרשיה היתה שלילה מוחלטת של כל מה שמכניסים היום תחת חופת „הרציפות" ו„ההמשך"**... וברציפות בלתי־מבוקרת כינס ברטוב מתחת לגג מילולי אחד את ה„מהפכה" ה„רציפות" ו־ה„המשך".

לקראת סיום דבריו באותה ועידה, היה לברטוב להעיר הערות על הלשון וההווי של אותם פועלי אשדוד, שלהם הציע „מהפכה־תרבותית": **...נניח לנפשה את סיפרותנו העלובה ונביט סביבנו. רק עיוור לא יראה איך כובשת אומה שלימה את הלשון העברית. לא רק ולא בעיקר בסוד חכמים ונבונים, כי אם דווקא זו העברית המבוזה, של הרחוב, של הצבא, בתי־המישפט, עיתוני־הערב, להגי־השכנות...**

ייתכן שאומה שלמה כובשת את הלשון העיברית, כמאמר ברטוב. וכאשר הוא טוען מעל בימת ועידת הסופרים על „העברית המבוזה", הרי אם קיים סופר, הכותב בעיברית, אשר ביזה שפה זו, הוא אחד. חנוך ברטוב!

ב. יד שחורה ושיניים צהובות

בסיפרו החשבון והנפש שראה אור ב־1953, והתיימר להציג הצגה אופנתית, חיצונית ושדופה, את לבטיו של דור תש"ח, וזאת מבלי לעורר כעס כלשהו מטעם המגמות השלטוניות־ריכוזיות של אותה עת.

החשבון והנפש אוצר בקירבו כמה מפניני הסיפרות הגזענית, שביכולת הצגתם הסיפרותית מגיע ברטוב למיצוי, שבארצות מסויימות היה זוכה עבורן לפני כמה עשרות שנים בכיבודים רבים.

אחד מגיבורי ברטוב, השב מיואש, באורח־חיובי, ממלחמת־השיחרור, ומעלה החוצה את הגיגיו משוחח עם אביו: **...ואתה לך נהל מדינה! — התווה ברוך תנועת־יאוש בידו האדומה — אני לא יודע לאן נגיע: מצד אחד סטודנטים שחושבים שעל הכל הם צריכים להחליט בעצמם ומצד אחד מארוקנים מסריחים.**

איך אתה מעיז לדבר על יוצאי צפון־אפריקה, נתרתח האב, על אנשים שאתה מפקדם.

אבא, כל הכבוד לרגש הציוני שלך, אמר נעמן, אבל אינני יודע מה היית אומר אילו ניתן לך לנהל גדוד של ברנשים כאלה.

לא טוב, לא טוב, נאנח האב... (4־203).

מקטע זה ניתן ללמוד, בין השאר, כי המילחמה מאחדת את העם הזה והסיפרות מפצלת אותו. וש„ציונות" זה לקרוא למארוקאים „יוצאי צפון־אפריקה", ו„דור־המייסדים" (הציוני) לא נתנסה בחווייה „לנהל גדוד של ברנשים כאלה..."

בניגוד לזרם קיים בסיפרות העברית, המתמסר ברובו לתיאורים גזעניים של ערבים, הרי סיפרו זה של ברטוב, עוסק בתיאורים גזעניים של יהודים שלא נולדו ביערות פולין או בערבות אוקראינה.

החיים מתאכזרים לאחד מגיבוריו של ברטוב, והוא נאלץ לנסוע באוטובוס, החושף את דיוקנו של הסופר כגזען צעיר: **...ירד בקו ארבעים־ואחת לשכונת בית־יצחק, רק לעיתים רחוקות ירד בקו זה, ששם ניתן לו בעיר „אוריינט אקספרס" על שום שמרובים בו הנוסעים בני עדות־המיזרח. המכונית היתה צרה, מחוקת־צבע ומגוררת מבפנים ומחוץ, קפיציה לאים...** אם נתייחס בסלחנות־מה ל„הומור המאקאברי" (כמעט נתפתיתי לכתוב — הומור־שחור) של ברטוב, הוא ממשיך ומתאר את אלה שעל שמם כונה קו־האוטובוס בכינוי „אוריינט אכספרס": **...אם נותר בחללו של האוטובוס מקום מועט פנוי מבני־האדם, באו קולותיהם הצווחניים של הנוסעים וזיעת הגופות המזוהמים, וריחות שהם פולטים, הבצלים והשומים, דחקו מפניהם כל שיורת של אוויר צח. משה עצר את נשימתו ודיכא את רגש הבחילה שניתקף...** ונשאלת השאלה האם תיאור זה הוא מקורי, ופרי־עטו של חנוך ברטוב, או שמא פלגיאט הלקוח מתוך פירסום כלשהו מעשה ידי אחד כתבלביו של גבלס הגרמני, שבסיגנון זהה תיאר את ה„יהודונים" המסריחים ומדיפי ריח השום.

ומתוך התמונה הקבוצתית עם אשכנזי, פונה אל גיבורו של ברטוב אחד מנוסעי „האוריינט־אכספרס": **...לא מכיר אותי? אמר הפרצוף. מכל הוויתו לא ראה משה אלא פנים שחורים, שעל לחייהם פשה זקן־בן־שבוע. יורד היה מן הלחיים השקו־**

* תקופה אותה תיאר בספרו „ישראלי בחצר סט' ג'יימס".

עות בחריצים העמוקים משני עברי פיו האמור והיבש, מתפשט ומגיע עד לשורשי אוזניו ועד לעורפו הפרוע. פרצוף. שאינך רוצה להתקרב אליו כדי חמישה מטרים, חשב משה. על עורפו של זה צווארון, שרוכבים שחורים מעדימים את צבעו המקורי. מתחת לצווארון, ותלושה הימנו, היתה כותונת עשוייה טלאים טלאים, שכל אחד מהם אף הוא מאוחה וקיים בנס. והנה בא ברנש זה ונתלה על צווארו והעתיר עליו דברי חיבה וידידות... האם אותו „פרצוף", „זה" ו„ברנש" הכופה עצמו על גיבורו של ברטוב, אינו זהה בתיאורו לקריקטורת היהודי בדר שטירמר הנאצי?

אלא שברטוב מצליח להטעות את קוראיו, המתפתים להאמין בדמות המתוארת, ואז מתברר כי הדמות בעלת פנים שחורים ופרצוף שאינך רוצה להתקרב אליו היא: ...נכון, ודאי! הרי זה אותו כורדי חביב, שהעירים את הצבא ולקח את בגדי־הקרב בשעת שיחרורו בלי לשלם פרוטה לאפסנאות, זה שסיפר תוך עמידה כתור את כל פרשת־חייו. אלוהים אדירים! בשום אופן לא היה מכירו...

ומעניין האופן בו מאמץ ברטוב בהוכחת כישרונו הסיפרותי לשם הכרת „אותו כורדי חביב...": ...רק עכשיו רואה את העיניים הגדולות, הבולטות, את הגבות הסבוכות. אך איזה מראה לו היום, עלוב שבעלובים! הצטמק, הקדיך... (החשבון והנפש, 9־289).

וכאשר עוצר הנהג את ה„אוריינט אכספרס": ...משה נפנה ללכת ושלח שלום רפוי מבוייש, לכורדי. זה הושיט את ידו השחורה, חרוצת הבקיעים וחשף שיניים צהובות. משה נגע בידו ונחפז לחמוק מן המכונית...

ג. „סיפרות תחנות הרכבת"

לזכותו של חנוך ברטוב ייאמר, שניתן לחוש ביצירותיו על טעמה של „המהפכה־התרבותית" שיש בכוונתו להטעימנו, וכן שאינו שומר טינה ל„אוריינט אכספרס" בלבד, כך ש־22 שנה אחרי החשבון והנפש, בסיפור שראה אור במוסף־הסיפרות של מעריב בפסח 76' הוא מתרגם את ריגשותיו לעבר יהודי העיירה: ...מאותו יום נהפך ירוחם, בעינינו, הוא ואביו המגוכנן ואימו הקטנה, לתמצית הגלות — כאילו יושר מתוך הסיפורים של יוסילי והירשלי, סיפורי קבציאל וכיסלון, כתריאלבקה ויהופיץ יצאו והתיישבו

מאת חנוך ברטוב

מִי בְּכָה הוֹלֶדֶת הַבַּרְזֶל?
מִי נִבָּא עַל יַצְרוּת־הָעַד.
עַל אֹפֶל־לֵילִי?

אֲנִי צָרִיךְ לְבַרְזִלִּי. גְּדֵר הַצֹּאן.
בַּתֹּק עַד־לֶחֶם אֲדָמָה שְׁחוֹרָה
אֲנִי צָרִיךְ.

מִי לִמֵּד לִי: „בְּרַח מִן הַבַּרְזֶל.
בְּלִבּוֹ נוֹשֵׂא הוּא אֶת מוֹתְךָ.
אֵינוֹ שֶׁלְּךָ"?

אֵינוֹ נוֹשֵׂא לִי מוֹת בַּרְזִלִּי.
לְכִבְשָׁנָיו יָצַקְתִּי אֶת אוֹנִי.
הוּא בְּיָדִי.
מִי יֹאמַר מָה אֶעֱשׂ בּוֹ?
אֶקַּח אוֹתוֹ. לְמַחְרֵשׁוֹת. לְעַמּוּדֵי־בִנְיָן.
עִם בֹּקֶר אוֹר.

במושבה. את כל הנרדפים, העלובים, המפוחדים והמבוזים ראינו בירוחם השתקן, הנוגה, שחרף הדלקת המתמדת בעיניו...

חנוך ברטוב, החל את דרכו הסיפרותית כמשורר. אחד משיריו הראשונים היה „שיר לברזל" (ראה: גלופה) שפורסם בגליון משא מס' 1 מיום 19 יולי 1951. השיר הוא שיר־הערצה ליוסף גורגשווילי ויסאריונוביץ סטאלין, „שמש העמים ומאור האנושות", דמות שקסמה לרבים מסופרי ומשוררי תש"ח. משך שנים, במיסגרת עסקנותו הסיפרותית נוהג ברטוב, בדומה לבני־דורו כמשה שמיר, תוך שמירה על „מורשת סטאלין" וסיגנון־החופש שלו, ועל־כן מסקרנת השאלה: לאן ולמה מיועדת „מהפכת־התרבות" שהוא זומם?

את אחת הסיבות, ל„ירידתו אל העם" של ברטוב מגבהי מיגדל־השן שלו, דומני, תיאר פרופסור דן מירון במסה שחיבר על סיפרו האחרון של ברטוב הבדאי, בעכשיו, שם הוא כתב: רומאן ממוסחר־מפוברק... חנוך ברטוב מתכוון בעצם לקהל רחב ו,נמוך' יותר, לקהל קוראי הכתבות הנאראטיביות (על מרגלים, על אבות הציונות, על חולי הודג'קינס, על נאנסי קיסינג'ר, וכו' וכו' בשבועוני יום ו'.) למעשה, מתכוון הוא לא רק לקהל זה, אלא גם לאפשרויות התפוצה העצומות המסתתרות מאחוריו. בעוד הוא כותב את משפטיו העבריים קורץ הוא בכל שני ושלישי שבהם למתרגם האנגלי והצרפתי, למו"ל שפרנסתו על סיפרות ,תחנות הרכבת'... הרי חנוך ברטוב כותב לאנשים, שאינם מחפשים בטקסט הכתוב דבר זולת איזה שטף עיתונאי, קלות ודיגדוג — פה ושם — של מילה לועזית, בתנאי שזו מוכרת להם, ואינה מאיימת עליהם, חלילה — בהרגשה של נחיתות...

ואכן, הצירוף הקסום הזה, של סופר בעל נימה ותיאורים גזעניים + סיפרות המכוונת ל„קהל רחב ונמוך" + יצר־כתיבה המותאם לנוחיות המתרגם ללועזית, מעוררים שאלות חמורות אודות מטרותיה האמיתיות של „מהפכת־התרבות" שברטוב חושק בה.

מסקרן לדעת מה דמות תהיה ל„מארוקאים" ול„כורדים החביבים" ביצירה שבה ינציח את „מהפכת־התרבות" שלו. כיצד ייקרא הספר בעיברית, וכיצד באנגלית. אם לסיפרו פיצעי־בגרות הוא קרא באנגלית „הבריגדה החמישית", מן הסתם ל„מהפכת־התרבות" הוא יקרא בלועזית „מילחמתי".

אלוהים

צאן ברזל

בראשית ברא יעקב אגם את השמים ואת הארץ: והארץ היתה תוהו ובוהו וחושך על-פני תהום ורוח יעקב אגם מרחפת על-פני המים: ויאמר יעקב אגם יהי אור ויהי-אור: וירא יעקב אגם את-האור כי-טוב ויבדל יעקב אגם בין האור ובין החושך: ויקרא יעקב אגם לאור יום ולחושך קרא לילה ויהי-ערב ויהי-בוקר יום אחד:
אופ-ארט

ויאמר יעקב אגם יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים: ויעש יעקב אגם את-הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי-כן: ויקרא יעקב אגם לרקיע שמיים ויהי-ערב ויהי-בוקר יום שני. **אופ-ארט**

אגם ודיין בתערוכת אגם
אופ ויהי ארט

ויאמר יעקב אגם יקוו המים מתחת השמיים אל-מקום אחד ותראה היבשה ויהי-כן: ויקרא יעקב אגם ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא יעקב אגם כי-טוב: ויאמר יעקב אגם תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עושה פרי למינו אשר זרעו-בו על-הארץ ויהי-כן: ותוצא הארץ דשא עשב מזריע למינהו ועץ עושה-פרי אשר זרעו-בו למינהו וירא יעקב אגם כי-טוב: ויהי-ערב ויהי-בוקר יום שלישי. **אופ-ארט**

ויאמר יעקב אגם יהי מאורות ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאותות ולמועדים ולימים ושנים: והיו למאורות ברקיע השמים להאיר על-הארץ ויהי-כן: ויעש יעקב אגם את שני המאורות הגדולים את-המאור הגדול לממשלת היום ואת-המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים: ויתן אותם יעקב אגם ברקיע השמים להאיר על-הארץ: ולמשול ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החושך וירא יעקב אגם כי-טוב: ויהי-ערב ויהי-בוקר יום רביעי:
אופ-ארט

ויאמר יעקב אגם אופ ויהי ארט
ויאמר יעקב אגם אופ ויהי ארט
ויאמר יעקב אגם אופ ויהי ארט
ויאמר יעקב אגם אופ ויהי
ויאמר יעקב אגם אופ
ויאמר יעקב אגם
ויאמר יעקב
ויאמר.

המשורר והכלבים

בחטף

לקראת סוף חודש דצמבר, מתעתד **עודד קוטלר**, מנהלה החדש של מחלקת־הדראמה בטלוויזיה הישראלית לקיים, בדומה לקודמיו, שלושה ימי־עיון לכתיבת דראמה טלוויזיונית. לצורך זה נשלחו הזמנות לכותבי דראמה־טלוויזיונית בפועל ובכוח, באופן המעיד על מגמותיה הפושרות של המחלקה. למשל, מבין ארבעה מחברי התוכנית ניקוי־ראש, שזיכתה אשתקד את **מרדכי קירשנבאום** בפרס־ישראל, נשלחו הזמנות לשני כותבים בלבד: **ב. מיכאל ואפרים סידון**, תוך הימנעות מכוונת מהזמנתם של **חנוך מרמרי** („2") **וקובי ניב** („3"). בקיאים במתרחש במיסדרונות הטלוויזיה טוענים, שהמניע לאי־הזמנת השניים נעוץ מן־הסתם בעובדה שהם סירבו ליטול חלק בכתיבתה של סידרת־בידור־קומית־מישפחתית שאותה מתעתדת הטלוויזיה להפיק ● פניו של המשורר **ט(שרני) כרמי**, שהיה אבור לקבל את מישרת עורך משא — מוסף־הסיפרות של דבר הושבו ריקם, ואת מישרת העורך עומד לקבל אחד מכתבי דבר ● גיבורה של התוכנית הבאה חיים שכאלה שתוקרן בקרוב בטלוויזיה הוא הסופר והמחזאי לשעבר **יגאל מוסינזון**, המוצא כיום את מחייתו מהמצאת פאטנטים. מוסינזון, נתפרסם בזמנו ברומנים בעלי גוון ריאליסטי־סוציאליסטי כאל תקרא לי שחור, אפורים כשק, בדרך ליריחו ודרך גבר. בזמנו (1957) חיבר **מוסינזון** את המחזה זרוק אותו לכלבים, שבהצגת־הבכורה שלו נכח **דויד בן־גוריון**. במחזהו הטיף מוסינזון לעשיית לינץ' בעורכי „שבועון מסויים", בחוגים שונים נשאלת בימים אלה השאלה: אם ב„חיים שכאלה" יוסר הלוט מעל פרק זה בחייו של מוסינזון ● בימים אלה מתארגנת פנייה לשר־החוץ **יגאל אלון** מטעם עורכי כתבי־העת עכשיו וס/קריאה, שמטרתה העברת עריכת כתב־העת המתורגם והייצוגי של התרבות־הישראלית אריאל לידיהם. בהתארגנות זו תומכים הבולטים שבסופרים ובמשוררים במדינה.

קשקשת 2051

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי תכתובת: „קשקשת", ת.ד. 136, תל־אביב. חתג־דרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב־אין בתל־אביב, קול־נוע־המכוניות היחיד בישראל.

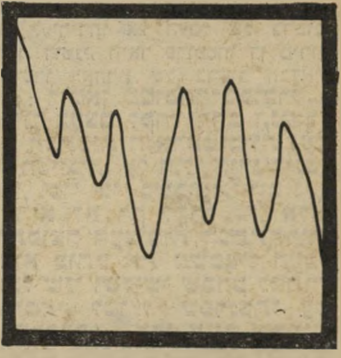

קשקשת 2049

● תשובת צ.ס.ק.א. למכבי תל־אביב.
רוני קניגסברג,
דרך הים 125, חיפה

● חיקוי ישראלי למיגדל־פיזה ב־איטליה.
טובה רון, רח' התומר 4,
רמת־השרון, נווה־מגן

● פנטהאוז ליונים.
רויטל חפץ, רח' ריינס 5,
הרצליה

● מתוצאות הקיצוצים: הכלוב ה־חדש של האריה בגן־החיות.
דדי תבלין, רח' גזר 6,
תל־אביב

● קליעה לסל של אולסי פרי.
משה ורצברגר, רח' ההגנה 6,
בני־ברק

השבוע בדרייב־אין
בשעות 5.30 — 7.30
וולט דיסני
„הבריחה
להר הקסמים"
בשעה 9.30
„הבית בצל העצים"

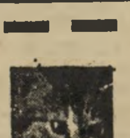

אנו מחפשים בתים חמים
עבור חתלתולינו החמודים
אגודת צער בעלי חיים

רחוב פלמח 30, יפו,
טל. 827621.

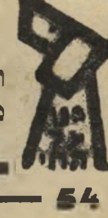

תשבץ העולם הזה 2051

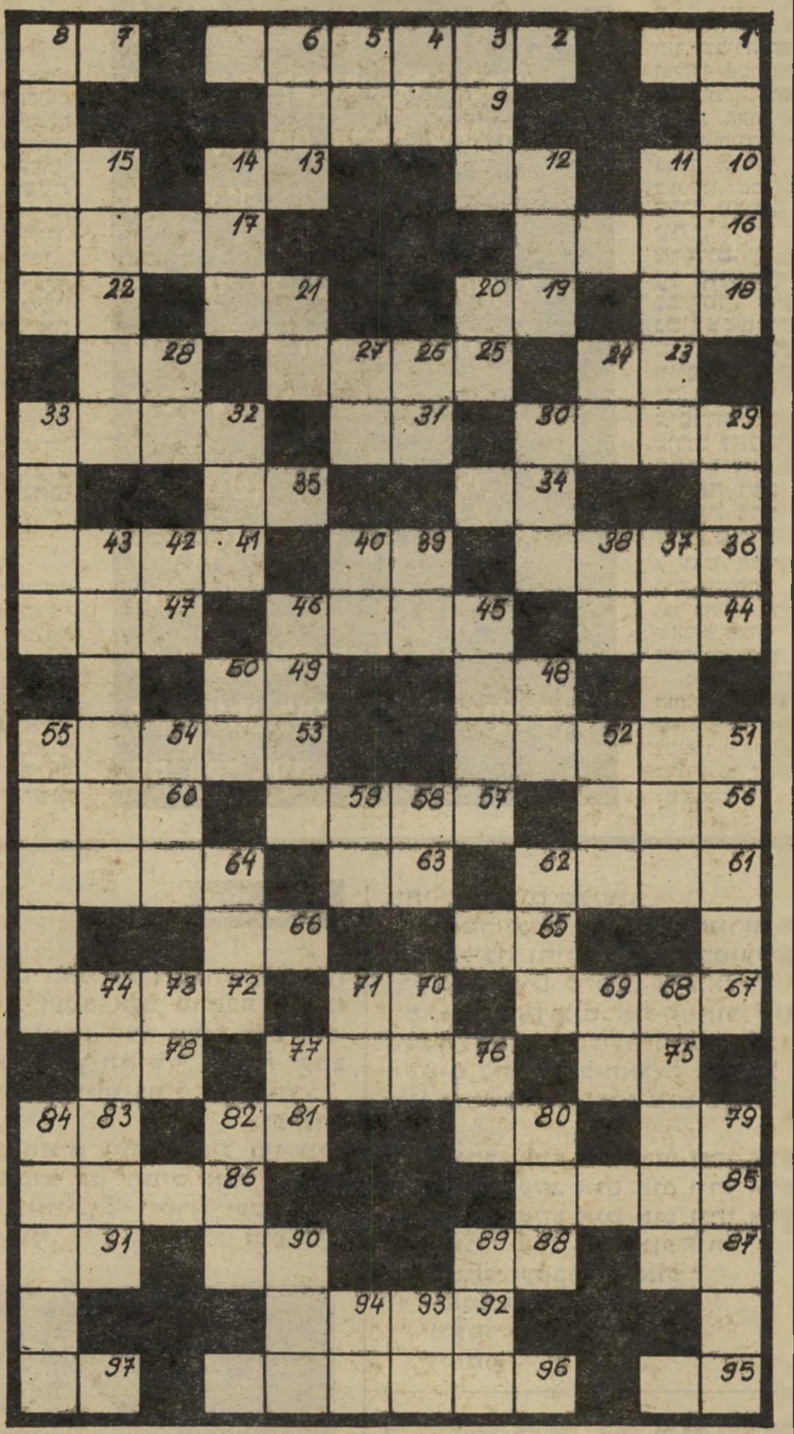

מאוזן:
1. סוד; 2. חזיר קטן; 7. סחוב! 9. שנף; 10. הגיע; 12. שוטר־גדודי (ר"ת); 13. שופט; 15. מילת־שאלה לזיהוי; 16. קיבוץ בארץ; 17. נקבת־כלאיים בין סוס לחמור; 18. נרו יאיר (ר"ת); 19. זהב־פרוויים; 21. מוגח בתורת־החשמל; 22. בתוכם; 23. גדול בתורה; 25. דרך סלו־לה; 28. ריקבון; 29. חביב ביותר; 31. רב־מג; 32. זאת עושה הדוב; 34. משקה קל; 35. ממשש; 36. אשרה; 29. מכשיר־עינויים; 41. חבל בארץ; 44. בושם מיק־ראי; 45. פרייה; 47. שרץ רב־רגליים; 48. „מופע" באנגלית; 49. מילת־ברירה (הפוך); 51. במקום שבעליה עומדים, צדיקים גמורים אינם עומדים; 53. גזירה; 56. שפע של דיבורים; 57. תחבושת; 60. אחת־שתיים! 61. עיר חדשה בארץ; 63. מבלה את הלילה; 64. חיבה גדולה; 65. מילת־חיוב; 66. תוספת, עוד; 67. עץ שחור קשה מאד; 70. „כובע" הבית; 72. מכ"ם; 75. עלז ושמח; 76. כף־מבשלים; 78. רטוב במיקצת; 79. יהיר; 80. בוסתן; 81. פרוסה; 83. מילת־שלילה; 85. החי על מרכולתו; 86. תכשיט קדום יקר־ערך; 87. זמן; 88. מילת־שלילה; 90. רומס; 91. מילת־קריאה; 92. כנף־עוף; 95. מילת־בקשה; 96. אל פרסי; 97. מתווי־הנגינה.

מאונך:
1. צייר ישראלי נודע (ש"מ); 3. צמד; 4. מזמר; 5. זית בלי סוף; 6. זאטוט; 8. אחד מהוריהם; 11. איסוף גמרץ; 12. מין כרוב; 14. גם על שמו יש היום דו־לרים; 15. פיתקית; 20. מפרנס; 21. סופו של כל טוב; 24. בתוכו; 26. גיבעה קטנה; 27. יתכופף; 28. מלכסיקון הבקר; 29. עץ המתנוסס לתיפארה; 30. אדמת־ישימון; 32. הנחש מתפשט ממנו בבוא עיתו; 33. שליט; 37. מכינויי בירת יש־ראל; 38. רשע; 39. זקן; 40. מספיק! 42. בסיס; 43. חוברת למלאכת־יד; 45. חבל־ארץ תעשייתי בגרמניה; 46. חושב, מהרהר; 48. שים עצמך על כיסא! 50, בזמן ההוא; 51. גבוהה וזקופה; 52. סופו של חודש יולי; 54. אגם; 55. שם ניתנה תורה לישראל; 58. רסיסי־לילה; 59. מט־בע יפאני; 62. השתאה; 64. הגיד; 68. תורת השקרנות; 69. עוף־טרף; 07. מת־גורר; 71. גוף; 73. אביון; 74. מין אבן טובה; 76. הב! 77. שני עמודים; 79. הפסד; 80. ספר; 82. לאלתר; 84. איום לגבי הבאות; 89. מן האימהות; 90. מין אבן יקרה; 93. תבואה; 94. טרי ללא התחלה.

אנחנו מרגישות דפוקות

(המשך מעמוד 51)
את נשות התנועה הפמיניסטית: אמצעי־המניעה.

לסלי: „קיימים כרגע 15 מרכזים הפו־עלים כמרכזים לתיכנון־המישפחה. אבל תישעים אחוזים מהנשים אינן יודעות שקיים דבר כזה. יותר ממחצית מהנשים משתמשות במישגל נסוג כאמצעי־מניעה. ואני כבר לא מדברת על חוסר הסיפוק המיני של האשה ממישגל כזה. האשה מסוגלת להסתבך בהריון בקלות, וצריכה לעשות הפלה. אין טעם בחוק אם אין הסברה מינית, ואמצעי־מניעה שצריכים להינתן חינם.

לנשים הפמיניסטיות הצעות משלהן למ־ניעת הריון. אחת מאלה היא אמצעי־מניעה לגבר. אומרת אורלי: „עיקור הגבר הוא הדבר הנפוץ ביותר באנגליה כיום. קיים אפילו מועדון של גברים שעיקרו את עצמם. הם עונדים על עניבתם סמל קטן, כדי שהנשים תרגשנה חופשיות להזדיין איתם. זהו הדבר הבריא ביותר שנעשה בעולם, כאמצעי־מניעה שאינו מזיק לאיש."

לסלי: „הבעייה היא שבארץ זה כמעט בלתי־אפשרי. יש רופא אחד בחיפה שעוסק בעיקור גברים, אך הוא ממש מחוסר־עבודה. לגברים הישראליים יש פחד נוראי מסירוס למרות שכמובן, עיקור אינו סי־רוס."

ויש להן הצעה נוספת, לחברות התנועה. במקום שהנשים תיקחנה בכל בוקר או בכל לילה את הגלולה, תעלינה קילוגרמים עודפים על מישקלן, תחושנה בחילה, תס־בולנה מהקאות והגרוע מכל, תהיינה בהיס־טריה שמא שכחו לקחת אותה, הן מציעות שדווקא הגברים יקחו את הגלולה.

אורלי: „בכל הנושא של אמצעי־מניעה,

במיסגרת פעילותן השוטפת דואגות חב־רות התנועה למניעת שימוש בגופה של האשה כבאמצעי־פירסומת. הן נלחמות ב־אפליות בתחום העבודה, ומילחמתן הנו־כחית היא במרכזת־הטלפונים הבינלאומית, שאינה מעסיקה נשים בשעות הלילה למ־רות השכר הגבוה שמשולם בשעות אלה.

■ ■ ■

נוסף על פעילותן הציבורית, עסו־קות חברות התנועה בפעילות בתוך התנועה. כך אירגנו באחרונה סמינר להג־ברת התודעה המינית, שהתקיים בקיבוץ גזר.

בסמינר השתתפו ארבעים נשים, וכן כמה מחברות הקיבוץ. הסמינר נפתח בתרגילים בקומוניקציה לא־מילולית. הנשים נתבקשו ליצור מעגל ולהביט זו בעיני זו, לגעת זו בזו, למשש וליפול זו בזרועות זו.

הן מודות שבתחילה חשו חוסר־נוחות, אך לאט־לאט השתחררו והצליחו לבצע את התרגילים ללא מבוכה.

מאוחר יותר השתחררו עוד יותר, בעז־רת יין, גיטארה ושירה, וחזו בהצגת תיאט־רון־בובות שבו הומחשו חמש סצינות קצ־רות על נושאי הווסת, האוננות, הנישו־אים, הדימוי־העצמי והלסביות. בתום הה־צגה אילתרו סצינות משלהן. כך הצליחו המשתתפות להשתחרר, לספר על חוויות האוננות והאורגזם של עצמן וכן על בעיו־תיהן.

קשה להבין שנשים רגילות, שאינן חדו־רות תודעה פמיניסטית, היו מגיעות למצב שבו תשוחחנה על פרטים אינטימיים כל כך עם חברותיהן. ההנחה היא שלגברים קל יותר לשוחח על „דפיקות" ועל „או־ננות". אולם זוהי אחת ממילחמותיה של התנועה הפמיניסטית: אם לגברים מותר, על־אחת־כמה־וכמה לנשים.

אחדות מחברות התנועה הפמיניסטית ב־ירושלים הן לסביות. באותו סמינר שנערך בגזר, דנו הבנות גם ביחסה של התנועה הפמיניסטית ללסביות. מובן שהיחס הוא חיובי, שכן אחת ממילחמותיה של התנועה היא למתן לגיטימיזציה לכל צורת־חיים משותפת. קיים גם קשר מסויים בין האגודה לזכויות הפרט (המאגדת בתוכה הומוסכסו־אלים ולסביות), לבין התנועה הפמיניסטית. הלסביות שבתנועה ביקשו מן החברות להתייחס לבעיותיהן הספציפיות, התקיים ויכוח עד כמה בעיותיהן אומנם חשובות בסולם העדיפויות, והתנועה הגיעה למס־קנה שיש בעיות דחופות יותר.

כימעט כל חברות התנועה תמימות־דעים ביחס לאידיאולוגיה שלה. כימעט שאין קיימים ויכוחים רציניים באשר למהות התנועה. השאלה העיקרית היא האם לנקוט פעילות ראדיקאלית כדי להגביר את תודעת התנועה, או אם לנקוט פעילות ראדיקא־לית פחות.

מסכמת לסלי הייזלטון: „יש הבדל גדול בין להיות תקיף, לבין להיות תוקפן. המטרה שלנו היא להיות תקיפות."

שרית ישי

א.ג.ת.-ארגד בע"מ
ייצור-יבוא-שווק

מוצרי קרמיקה, עץ, זכוכית
בד ונצרים (תוצרת עצמית וחוץ)
מבחר המתנות הגדול ביותר בארץ.

הגלריה למתנות וכלי בית אומנותיים
רח' דיזנגוף 224 ת"א, טל: 231013
(פתוח ללא הפסקה מ־09.00 - 19.00)

אם מתנה אז קלאס

„בזל"

בית המסג' מספר 1 בישראל

- מיבחר יפהפיות בכל שבוע באווירה אקסקלוסיבית.
- שרות מעולה, יחס אישי.
- מיזוג אוויר מלא, נקיון למופת.
- סאונה.

בזל 31 תל־אביב, טלפון 233256
(ליד מכבי־האש)
חנייה בשפע.

פתוח: מ־09.00—21.00 רצוף
ובשבת: 10.00—19.00.

מודיעין "דן" שלום

כל מה שרצית לדעת על:

- ★ לוח זמנים
- ★ קווי השרות
- ★ תדירות הנסיעות
- ★ טיולים ברחבי הארץ
- ★ נסיעות מיוחדות

צלצל למודיעין „דן"
259-259 (2 קווים)
משבע בבקר ועד שבע בערב

בברכת נסיעה בטוחה
המחלקה ליחסי ציבור

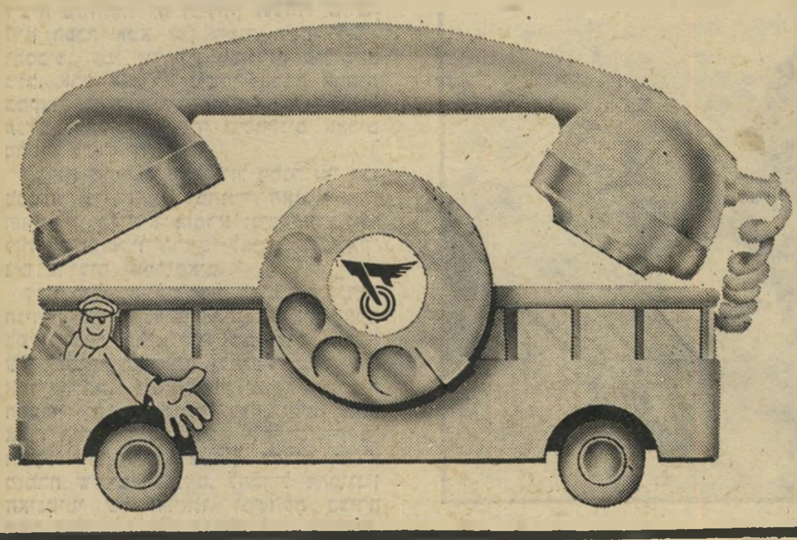

אנחנו נחסל את הז'וקים!

כמה פעמים ניסית להפטר מהז'וקים ולא הצלחת? לאחר חיטוי שלנו, אנו מחסלים את הז'וקים והחרקים ואת מקבלת תעודת אחריות לשנה.

מודיעין 18 ר"ג, טל. 5־6־790114 ● אילת, טל. 3012־059.
היתר משרד הבריאות: 21. רש' עסק 181/75

איתן עמיחי הדברת מזיקים

רחל מרחלת על כל העולם

גאולה הגואלת

גאולה שמוס נולדה וגדלה בבית דתי בראש־פינה, עד שיום אחד סיפרו לה ידידים על **נחמן פרקש**, התמהוני ה־נרדף של ישראל, שנטה את אוהלו ליד עץ עתיק בוואדי לא הרחק מראש־פינה. זה היה לפני חמש שנים.

„באותו לילה,” סיפרה אחר־כך, „לא יכולתי להירדם. ידעתי שאני אהיה האשה שאשבור את בדידותו. וזאת עוד לפני ש־ראיתי אותו אפילו פעם.” וזה מה שקרה. כעבור ארבעה חודשים היא פגשה בו ב־חברת ידידים. הוא הציע לה לבוא להת־גורר עמו בוואדי. היא נענתה להזמנה.

„זה נראה לי טבעי לחלוטין: לעזוב בית, ציוויליזאציה, לחיות תחת כיפת ה־שמים. הימים שבילית שם עם נחמן היו המאושרים ביותר בחיי. אני יכולה לומר שזה היה ממש גן־עדן. היינו קמים עם זריחת השמש, מתרחצים במעיין, עושים מעט תרגילי יוגה. נחמן היה מלמד אותי קצת סינית. חשמל לא היה לנו. עם השקי־עה הלכנו לישון. לעיתים היינו צופים בזריחות של ירח מלא.”

האידיליה הזו לא נמשכה זמן רב. פרקש המשיך להיות נרדף על ידי נציגי החוק של חברה שלא הבינה אותו. גאולה הרתה לו ללדת ואף ילדה לו בן. אולם הסתבכויו־תיו התכופות עם החוק הביאו לפירוד ביניהם.

לפני מיספר חודשים נדמה היה כי גאו־לה מצאה את גאולתה מחדש. היא הכירה את **שאולי וייצמן**, בנו של אלוף (מיל.) **עזר וייצמן**, ובין השניים התפתחה אה־בה לוהטת, מהסוג עליו קוראים רק ברומ־נים. תקופה מסויימת הם עברו אף לחיות יחד. נדמה היה שגאולה מסוגלת להעניק לשאולי, שהיה חסר מנוחה מאז נפצע ב־ראשו במילחמת ההתשה, את האושר ה־נכסף.

אלא שאז, לפני מיספר שבועות אירע האסון. שאולי נפצע שנית בתאונת־דרכים. פציעתו השניה החמירה את מצבו. כמו בפעם הראשונה הוא הצליח שוב להת־אושש, אולם כדי לשקמו היה צורך לשלחו לבית־לווינשטיין ברעננה.

גאולה, שהגורל התאכזר אליה בשנית, לא נטשה את שאולי. יום יום היא באה אליו לרעננה, לסעדו, לשוחח עמו, לסייע בשיקומו. זוהי תמונה נוגעת ללב, לראותה שם מדי ערב, יושבת ליד הגבר שאהבה נפשה, מחזיקה בידו, מביטה לתוך עיניו ומעניקה לו את הדברים שהוא זקוק להם עתה יותר מכל: המון המון חום ויחס ואהבה.

גאולה שמוס
גן־העדן האבוד

קורבנה של אם יהודיה

לפני תשעה חודשים, זכתה השחקנית־זמרת **עדי קפלן** בתפקיד חייה. בקומפו־זיציה משותפת עם המלחין **אלדד שרם**, היא הפכה אמא לבן חמוד בשם **יובל**. ותסכימו עמי שלהיות אמא זה פול־טיים ג'וב. אבל אני לא מכירה הרבה אמהות במקצוע שלה, שהיו מוכנות לוותר בגלל הג'וב הזה על תפקיד ששחקנים אחרים מחכים לו שנים רבות.

למרות שתפקיד האם גוזל ממנה זמן רב, מככבת עדי היום במחזמר האנגלי רות המואביה, בו היא מזמרת ומשחקת באנג־לית את התפקיד הראשי לצידם של שחק־נים בריטים ואמריקאים.

לפני שלבשה עדי את דמותה של רות הגיורת היא הספיקה להופיע ערב ערב בפיאנו־באר תל־אביבי, שם שרה ופרטה על הפסנתר להנאתה ולהנאת כולם. יום אחד חלתה. כשהחלימה וחזרה לעבודה הסתבר לה שהפסנתר שלה נתפס בידי אחר. היום יש לה הרבה יותר סיפוק מ־תפקידה החדש בתיאטרון. למרות שהיא מזמרת שירים רציניים, להבדיל מהסיגנון האינטימי של הפיאנו, ומשחקת בצורה מאד דראמטית, לא נתקלה עדי, לדבריה, בקשיים מיוחדים בקפיצה מז'אנר אחד ל־מישנהו.

הקשיים היחידים העומדים בדרכה הן ההופעות, המתקיימות ברובן בירושלים, בפני קהל של תיירים, מה שמאלץ אותה להיפרד מדי ערב מיובל הקטן, שהיא ה־הורה היחיד שנותר לו, אחרי שאלדד שרם פרש מהפרודוקציה. אמנם הוא נשאר עם מטפלת צמודה, אך בתום ההופעות, ממה־רת עדי לשוב לביתה כמו אידישע מאמע אמיתית.

בגלל מסירותה המופתית של עדי, תיאלץ עכשיו להקת התיאטרון שהיא מופיעה עמה, לחפש לה רות מואביה חדשה. ה־להקה עומדת לפני נסיעה לסיבוב הופעות באירופה ובארצות־הברית חלום שכל שח־קן ישראלי שואף אליו. למרות הפיתויים של חוץ־לארץ וסיכויים לקאריירה והצל־חה בין־לאומית, ויתרה עדי על הנסיעה כיוון שאיננה מוכנה לעזוב את יובל אפילו ליום אחד. ההשגחה האישית חשובה לה יותר מכל.

עובדה: היא ויתרה בלי לחשוב פע־מיים על מה ששחקנים אחרים לא היו מוותרים עליו בקלות כה רבה.

כמו שאתם יכולים להבין, אהבתה ה־גדולה של עדי נתונה היום לגבר אחד בל־בד: בנה יובל. אין בליבה כרגע מקום לאף אהבה מסוג אחר. ואם העניין הזה מטריד מישהו, אני יכולה להרגיע אותו: מעולם לא נראתה עדי פורחת ויפה כמו עכשיו, כשהיא מגלמת את תפקיד האמא.

עדי ויובל קפלן
ילד בבית — קאריירה בחוץ

חיה ודודו אהרוני
עוזרת ליום ועוזרת ללילה

צייד העושר

שלא תאמינו למי שיספר לכם שלהיוולד למישפחה ברוכת־ילדים, זה צרה לכל ה־חיים. **דודו אהרוני** (38) הוא ההוכחה החיה לכך שגם ממשפחות במצוקה, עם הרבה ילדים בקצת חדרים, יכולים לגדול מיליונרים. הוא נולד למשפחה בוכארית ותיקה בירושלים, כאחד מעשרה ילדים ו־תראו איפה הוא היום.

דודו הוא בעל רשת מיסעדות, שבין השאר נמנות עליה גם פונדק דובי האוס ליד כפר־שמריהו או מיסעדת מיס חל־אביב. נוסף לזאת הוא שותף סמוי בכמה מיסעדות יוקרה אחרות, ומבצע עיסקות ב־היקף של מיליונים. העיסקה הפיננסית האחרונה שלו היתה מכירת בית אוויס ב־תל־אביב שהיה קודם בבעלותו.

בהופעתו החיצונית נראה דודו כמו איזה פדרו מכסיקאי. מה שמוסיף לתדמית זו, מלבד עורו השחום, הוא גם לבושו הססגוני ושרשרות הזהב הכבדות התולות על צווארו.

דודו, המגדיר את עצמו כמסעדן, הרפת־קן, צייר, חוואי וצייד, עבר בחייו כמה גילגולים עד שהגיע למה שהגיע. הוא נדד בין העוני לעושר כמה פעמים, ורק לפני חמש שנים חתם למעשה קבע על הצד של העשירים. והוא מתפלל שמזלו לא יתהפך שוב.

לפני 15 שנה היה דודו אחד מנערי־הזוהר של תל־אביב. כבר אז היתה לו יאכטה פרטית, סירת־מירוץ ומכונית־ספורט מפוארת, שמשכה אחריה המון חתיכות. אלא שמזלו בעסקים באותה תקופה לא האיר לו פנים, הוא הפסיד כל מה שהיה לו ונאלץ לוותר על כל המותרות והזוהר.

דודו שמע על הזהב המתגלגל ברחובות באמריקה, וירד לאסוף אותו שם. הוא עבד בכל עבודה אפשרית, ממלצרות ועד נהי־גת מוניות. אבל אלת־המזל חייכה אליו כשהיא רכובה על גבי אופנוע. כשהתחיל לייבא אופנועים לארצות־הברית ראה חיל בעמלו, ואסף מספיק כסף כדי לרכוש וילה עם שתי בריכות־שחיה במקום אחת. באו־תם ימים הוא היה מהמר בלאס־וואגאס, צד דובים באלסקה ומשתזף בבהמאס. בו־קר אחד התנדף הכל כמו בועת־סבון. עסקיו נכשלו והוא נותר נקי מנכסים.

אז פרצה מילחמת ששת־הימים. הוא רצה להתנדב ולחזור ארצה, אבל אמרו לו שאין צורך בו. במקום זה אסף כספים בשביל הבונדס. אבל אז הגיע למסקנה ש־ישראל יקרה לו וחזר. הוא פתח פונדק צנוע, שנשרף כמה פעמים בידי בירייונים. בהזדמנות זו גם חטף קצת מכות מפני שלא היה מוכן לשלם פרוטקשן. בצד עס־קי המזון החל להתעסק גם בעסקי דלא־ניידי והפך שוב לסיפור הצלחה.

אבל לא צריך להתייחס לסיפור הזה כאל הזמנה למחול. דודו תפוס חזק. רעיי־תו **חיה**, היא אומנם מושבניקית לשעבר, אבל כזאת שלבושה כיום במיטב ההידור של בתי־האופנה האירופאים, נוהגת מכו־נית צמודה מדגם פורד גרנדה — כך שמי שלא רוצה להידרס, שתבוא לפונדקים של דודו — אבל רק כדי לאכול סטייקים.

ביתם הכפרי של חיה ודודו, בו הם מגדלים את שני ילדיהם, הוא כבית־כפר אנגלי. יש שם מטפלת נפרדת לכל ילד, עיזרת ליום ועוזרת ללילה, ושני גננים ה־מטפחים את הגן ואת בריכות הדגים ה־פזורות בו. בשטח הגן פזורים כלובי טוו־סים מרהיבי־עין ותוכים. הגן המרהיב, ש־תוכנן כיצירת אמנות, משתרע על פני חמישה דונם וכל סנטימטר בו מנוצל ו־מחושב עד הסוף.

מלבד הגן יש לדודו גם חווה שם הוא מגדל את כבשי המארינו היקרים ואת אווזי הפיטום למסעדותיו. יש שם גם כל־בים וסוסים, אבל אלה שייכים לתחביבו השני — הצייד.

דמי חנוכה

הצעה מיוחדת לגברים שמחפשים מתנה מיוחדת ולנשים שרוצות להתפנק...

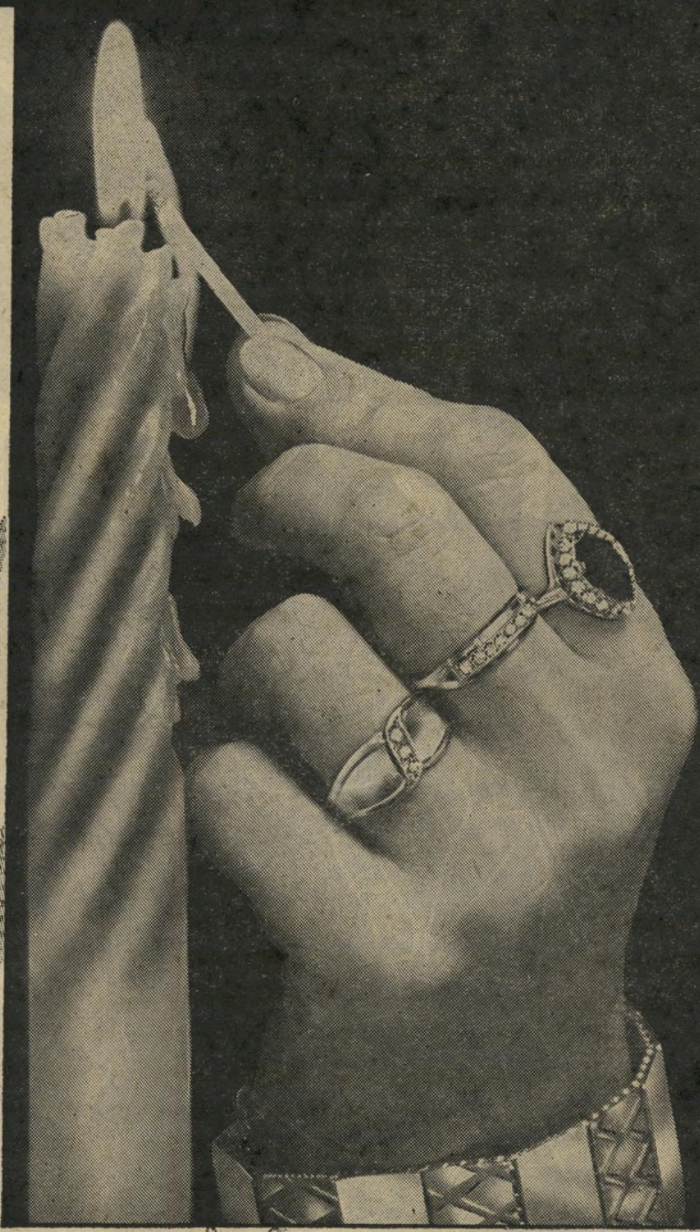

זוהר תכשיטי פלאטין הוא התוספת המשלימה את שמחת חג האורים. וכדי להוסיף ברק נוסף לשמחת החג, אנו מביאים בפנייך הצעה מיוחדת:

בחרי לעצמך תכשיט מתוך המבחר העצום של תכשיטי פלאטין. ענדי אותו 8 ימים. אם תרצי לשנות את דעתך בתוך תקופה זו - תוכלי להחליפו לכל דגם אחר שתבחרי.

תכשיטי פלאטין - תכשיטי זהב מעורגל [GOLD FILLED] וכסף סטרלינג, בעיצוב אופנתי מקסים, משובצים ביהלומים סולריים, פנינים מתורבתות ואבני חן אמיתיות.

ברק הזהב והכסף של תכשיטי פלאטין - תוספת אור נפלאה בחג האורים.

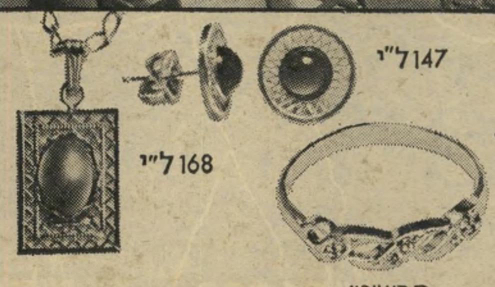

תכשיטי
פלאטין
הכל יקר בהם-מלבד המחיר

דגל גלבוע

להשיג: **תל אביב:** "פלאטין", בן יהודה 64, "פאר", אבן גבירול 94, "יסמין", אבן גבירול 22, "הולדר", אלנבי 99, "קרן לי", מקוה ישראל 10, "ויליאמס", ככר אתרים, "פינת החן", שנקין 17, "גלית", יהודה המכבי 62, "יופי-לי", בן יהודה 219, "אלי", יהודה־המכבי 60, "יולי", דיזנגוף 109, "ציפי", אפטר 9, תכנית ל', "טיולי", אלנבי 19. • **יפו:** "שין", שד' ירושלים 56. • **רמת־גן:** "אקסטויק", הרא"ה 3, "טופז", ביאליק 77, "מרים", עוזיאל 129, "גילה", קריניצי 5, "מלכה", שד' ירושלים 37, "נח", שד' ירושלים 42, • **גבעתיים:** "נילי", סירקין 7, "דרלינג", הרצוג 25, תל גנים, "מרי", ויצמן 21 • **בני ברק:** "יפית", ר' עקיבא 91 • **הרצליה:** "אניה", סוקולוב 57, "זהבה", סוקולוב 29. • **כפר שמריהו:** "נקודת חן", הזורע 3 • **רמת השרון:** "אסתי", סוקולוב 65 • **חולון:** "מור", אילת 32, נאות רחל, "יהודית", סוקולוב 106, "דיסקו יופי", סוקולוב 47 • **בת־ים:** "מירי אורן", רוטשילד 18, "מגי", פסאג' מגדל נחום, "דורית", רוטשילד 40, "אביבה", מרכז מסחרי רמת יוסף, "ציפי", בלפור 86 • **פתח תקוה:** "משכיתי חן", חובבי ציון 17 • **רעננה:** "פייפר אין", אחוזה 109. • **כפר סבא:** "טופז", וייצמן 84 • **ראשון־לציון:** "מסקוט", תחנת־אגד • **יהוד:** "שי", מרכז יהוד • **סביון:** "רימון", מרכז מסחרי רימון. • **רמת־אילן:** "טל־מור", מרכז מסחרי. • **נס ציונה:** "עדיה", וייצמן 18 • **רחובות:** "שולמית", תחנת אגד, "עטרה", הרצל 187 • **לוד:** "בת־חן", מרכז מסחרי חדש • **רמלה:** "טובה", הרצל 74 • **נתניה:** "מורן", מפגש אמיתי, סונול, "עירית", שער העמק 10, "עלמה", הרצל 21 • **אבן יהודה:** "נוי לי" • **פרדס חנה:** "אינס", רח' הבנים • **חדרה:** "לילך" הנשיא 66, מרכז לאוניקס, הרברט סמואל 66 • **חיפה:** "יהודית", תחנת אגד החדשה, "נעורים", החלוץ 48, הרצל 42, "ברדי", הרצל 42, "מלי", הרצל 8, "בריג'יט", מוריה 110, "קלרה", הרצל 87 • **טירת הכרמל:** "אביבה", מרכז מסחרי • **קרית מוצקין:** "ורד", קרן קיימת 55, "שרה", שד' וייצמן 42 • **קרית ביאליק:** "טיפאניס", מרכז מסחרי סביניה • **קרית־ים:** "לילך", פרץ 9, "משה", ככר ניצן • **עכו:** "לילך", תחנת אגד. • **קרית אתא:** "דבורה", מרכז מסחרי • **כרמיאל:** "חן", מרכז מסחרי • **נהריה:** סניטס, שד' הגעתון 34, "אסתי", ככר העיריה • **עפולה:** "רקפת", ירושלים 11 • **נצרת:** בית מרקחת "נצרת" • **טבריה:** "יפית", הירדן, מרכז לאוניקס", יוחנן בן זכאי • **צפת:** "בית־חן", ירושלים 59 • **בית־שאן:** "הילדה", מרכז מסחרי • **ירושלים:** "ורד", יפו 30, "שיק", מרכז מסחרי קרית היובל, "לקס" קרית משה 15 • **אשדוד:** "קוטי", רוגוזין, מרכז מסחרי א' • **קרית גת:** "לינה", מרכז מסחרי • **שדרות:** "רחל", מרכז מסחרי ב' • **באר־שבע:** "כרמן", קרן קיימת 197, "שרה", תחנת אגד, "יפעת", מרכז רסקו, "מרכז לאוניקס ושיש", הפלמ"ח 52 • **דימונה:** "רוסל", מרכז שיא 44 • **ערד:** "סביון", מרכז מסחרי • **אילת:** "שני", מרכז תיירות חדש, "לילך" שכון צאלים.

בבתי הכל־בו הגדולים של ה"שקם" ו"המשביר לצרכן" וב"פלאטין" בן יהודה 64.

הידעת שמעיל "בגד עור" עולה לך כמו מעיל רגיל?

ובבוטיק של בגד עור ביפו העתיקה תוכלי לערוך קניות כל יום עד 12 בלילה.

זה הזמן לבקר באחד הבוטיקים האחרים של בגד עור:

תל אביב: ככר אתרים, מ-10.00 עד-20.00, ביום ששי מ-09.00 עד-13.00, בשבת מ-20.00 עד-23.00.
רח' מזל דגים, יפו העתיקה, מ-10.00 עד-13.00, מ-20.00 עד-24.00, ביום ששי מ-10.00 עד-13.00, בשבת מ-20.00 עד-24.00.
"אסט עור" רח' דיזנגוף 190, מ-09.00 עד-13.00, מ-16.00 עד-19.00, ביום ששי מ-09.00 עד-13.00.
רח' בן יהודה 104, מ-08.00 עד-13.00, מ-16.00 עד-19.00, ביום ששי מ-09.00 עד-13.00.
ירושלים: מצפה אבו טור, רח' עין רוגל 5, מ-08.30 עד-17.30, ביום ששי מ-08.30 עד-14.30.
חיפה: רח' נורדאו 5, מ-09.00 עד-13.00, מ-16.00 עד-19.00, ביום ששי מ-09.00 עד-15.00.
מגדל העמק: רח' בגד עור, מ-08.00 עד-18.00, ביום ששי מ- 08.00 עד-14.00.

aroyo-barel

רחל מרחלת על כל העולם

דמי־חנוכה

את שרשרת מסיבות־החנוכה שנערכו בסופשבוע האחרון, חתמה זו שנערכה בבייתם של הציירת ומתכננת האופנה **ריקי בן־ארי**, ובעלה ג'קי. וזו היתה מסיבת־חנוכה תרתי־משמע, כי נוסף על חג־החנוכה העובר עלינו לטובה, היתה זו גם חנוכת דירתם המפוארת שבפרבר־המיליונרים מיגדלי־דויד. ואם כבר סוף־סוף נערכת שם מסיבה, אז רבותי, נובלס אובליז'. השם מחייב ולא ביייש.

הכל התחיל מהזמנה של כמה זוגות, אלא שמפה לשם הם הגיעו, בסופו של דבר, ללא פחות ממאה אורחים, שמילאו את הדירה רחבת־הממדים וכללו תעשייני־טכסטיל, עיתונאים, דוגמניות ושאר אנשים יפים, החל מדוקטור **דני גור**, אחיה של הפסלת **אילנה גור**, וכלה ביועצת־היופי החטובה **אתי אולמן**.

ואם ריקי כבר עורכת מסיבה, הרי היא טרחה והכינה שם מיזנון שלא היה מבייש אף קייטרינג מיקצועי. אבל את הפתעת הערב היא שמרה לסוף. ובשעה מאוחרת אחר חצות, כשהסלון היה גדוש באורחים,

ריקי בן־ארי
שקיות לילדים

היא שלפה מגש ענק ועליו כשלוש־מאות סופגניות חמות ופריכות. אלא שכאן הסתבר לריקי שהמופתעת היחידה מן העניין זו היא בעצמה.

המארחת הנלהבת פשוט לא הביאה בחשבון שבדיוק כמו שהיא נמצאת בתהליך־הרזייה, ככה גם האורחות היפות שלה. אחרי הכל, לא נעים להודיע לכולם שזו מסיבת־פרידה מעשרה קילוגרמים שהיא מתכוונת להוריד, ומצד שני לגרות את כולם בסופגניות.

מה עושים? ריקי לא חשבה פעמיים, שלפה שקיות ניילון וחילקה לאורחים סופגניות, שיקחו לילדים. וככה, כמו שהיא עמדה בתחילת הערב וקיבלה צ'קים ובקבוקי־ויסקי. היא עמדה בסוף הערב וחילקה שקיות עם סופגניות.

המוריד בנות מן הארץ

יגאל מנחמי ודליה ויינשטיין
כולן באותו כיוון

אני רק רוצה להודיע לכן, שעדיין לא כל היפים והעשירים והטובים גם תפוסים ונשואים. הנה, למשל, התפנה לו אחד הרווקים היותר נחמדים ועשירים של תל־אביב רבתי, ואני מתכוונת לקבלן **יגאל מנחמי**, שסיים זה־עתה רומן בן יותר משנה עם **עידית ג'יבלי**, גרושתו של **ג'יבלי** הקטן.

יגאל היה נשוי במשך יותר מעשר שנים לציירת כישרונית, אשר ילדה לו שני בנים נחמדים. הם חיו להם באושר ובעושר בווילה מפוארת באפקה, ממש כמו באגדות. היא ציירה וגידלה את שני בניו, והוא הקים בתים ומיפעלים עד שיום אחד, בלי כל התראה מוקדמת, החליט יגאל לעזוב הכל. הוא השאיר לאשתו את הווילה, שהיתה שווה כבר אז כמיליון לירות, על כל תכולתה, כוליל המכונית. אבל הגרושה ארזה את חפציה ואת שני ילדיה, וירדה ניו־יורקה.

יגאל לא נשאר בודד זמן רב. אחת־שתיים פרחה אהבה חדשה, בינו לבין **דליה ויינשטיין** בת ה־× פלוס, שגם היא קוטלת־קנים לא קטנה. הרומן בין השניים נמשך בסביבות שנתיים, וכשהוא נגמר, הוא נגמר בקול דממה דקה, כשדליה אורזת את חפציה וטסה גם היא בכיוון ניו־יורק.

גם הפעם לא נתפס יגאל לייאוש, ועד מהרה הציגו בפניו את עידית ג'יבלי, שהספיקה כבר להיות גרושה פעמיים עד אז. עידית ויגאל, היו מאוהבים כמו בכל הפעמים ששניהם היו מאוהבים, כל אחד לחוד במישהו אחר. הם גרו יחד בדירה שיגאל שכר בשיכון בבלי, כשעידית מביאה איתה כנדוניה את שני ילדיה. אלא שהשבוע, גם הרומן הזה נגמר — באותה דממה דקה עצמה.

וכך יכולנו לפגוש את עידית לבדה במסיבת־החנוכה שנערכה אצל איש־הטלוויזיה **עודד קפליוק** ואשתו **רחל**, ואילו למחרת פגשתי את יגאל, לבדו, במסיבה אצל מתכננת־האופנה **רוחל'ה ברזין**.

ואם אתם חושבים שהפעם חלים שינויים בתסריט, אתם בפירוש טועים. כי לפי מה ששמעתי, עידית מתכוונת לצרור את חפציה ואת ילדיה ולנסוע בדיוק באותו כיוון — ניו־יורק. אולי יכול מישהו להסביר לי איך הוא מצליח להוריד אותן מהארץ, ותמיד באותו כיוון?

בארץ אהבתה לא פורחת

אחרי שראינו השבוע בטלוויזיה את הזמרת **רוחמה רז**, כשהיא מזמרת בפסטיבל־הזמר המיזרחי ועוד זוכה במקום השלישי, נראה שמסעה המוצלח לארצות־הברית בכל־זאת עשה לה משהו. רוחמה חזרה לפני זמן קצר מסיבוב־הופעות עם להקתו של **יונתן כרמון**, שם מסרה דרישת־שלום חמה לקהילייה היהודית היושבת בק"ק ניו־יורק, ומסתבר שגילוי אמריקה השפיע עליה מאד.

כשהשתחררה רוחמה מהצבא, לפני חודשים אחדים, קיוו כולם שהיא תעשה חיל לא רק על בימות־הבידור, אלא גם על בימת ליבו של איזה אביר־חלומות. כי רוחמה, שהיא בת מסורה למישפחתה הירושלמית, הקדישה את מרבית זמנה לקידום הקאריירה שלה, ולא התפנתה בשום אופן לקידום הקאריירה הרומנטית הפרטית, שהיא לא פחות חשובה, לכל הדיעות.

כשהיא יצאה לארצות־הברית, שוב קיוו כולם שנוסף לשקד הפורח בלהיטה הגדול, תפרח שם גם איזו אהבה קטנה, ושהחתנים האמריקאיים שבדרך לא יישארו אדישים לאחת כזאת שחרחורת ונאווה. עובדה, שכבר היו תקדימים. ואם **עדנה לב**, **רותי נבון** ו**ריקי גל** מצאו להן את אהבותיהן, אין סיבה שאחת כמו רוחמה תשוב בידיים ריקות.

אלא שרוחמה לא הסתחררה מכל ההצעות. היא קיבלה, כרגיל, הצעות רבות בשטח המיקצועי, הוזמנה להקליט אצל מפיקים ידועים, אבל כל זה לא הפיק שום פיזמון חדש בלבבה.

רוחמה רז
אתגר נחמד

היא החליטה לעזוב הכל, חזרה לארץ אהבתה ולקצין־החינוך שגידל וטיפח אותה, סגן־אלוף **פרץ**, והחליטה שאין לה מה למהר.

אבל אני, פשוט לא מבינה. איך אתם מניחים למקסימה כזאת, עם קול כזה ממיסלבבות, להסתובב חופשיה? הרי לכם עוד אתגר נחמד. שתצליחו.

ולפי השימחה שהיתה שם, ולפי מה שמתכננת **פרדריקה סגל**, אני רק יכולה להבטיח לכם שהסילווסטר הממשמש ובא עוד יפתיע אפילו אותנו, שראינו כבר כמעט הכל.

אהבה בחרוזים

תענו לי, אבל בכנות, מי עוד שומר היום על גחלת הרומנטיקה? מי עוד שולח מיכתבי־אהבה בסטייל הישן והטוב?

לפעמים, בשביל הסיפתח, עוד מוכנים איכשהו לנגן לבחורה באוזן כמה תווים רכים. אבל אחרי 40 שנות נישואין, למי נשאר כוח לזה?

ובכן, מסתבר שרוח הרומנטיקה עדיין לא פסה מן הארץ, ויש כאלה שאפילו אחרי שנים ארוכות הומים כמו זוג יונים, ואני מתכוונת לשחקן הבימה **רפאל קלצ'קין** ולזוגתו **הדסה**, בעלת הגלריה.

קלצ'קין משכים כל בוקר בחמש, ורץ לבריכה לעשות התעמלות, ואילו הדסה הדינמית עסוקה בענייני אמנות מבוקר ועד ערב, ולא מתעייפת. אך כשראיתי מה חרז קלצ'קין להדסתו ליומולדתה, אחרי 40 שנות נישואין מאושרים, פשוט נעשה לי חם בלב. וכך כתב האביר הרומנטי לנסיכת חייו: „להדסה שלי, הטובה בלב / היקרה והמייוחדת / ממני שתמיד אוהב / ומברך ליום־הולדת." על החותם: „האיש שלך".

ואל תגידו לי שזה לא מעורר בכם קינאה נסתרת, אחרי שמה שמקבלים היום ליומולדת זה מכסימום איזה ד"ש עם שיר ברדיו.

הדסה ורפאל קלצ'קין
40 שנות נישואין

מה שלא עושה הזמן

לבעלת־הגלריה **עמליה ארבל** יש שיטה משלה לבלבל את הזמן. כמי שעסוקה בלי סוף ומבלה את מרבית זמנה בחו"ל, היא יכולה להרשות לעצמה להופיע אצלנו בכל פעם עם תאריכון חדש, ואיש לא יכול לפקפק בנכונותו. כי הגברת ארבל פשוט מערבלת את השנים.

לפני שבוע ערכו לעמליה מסיבת יומולדת בביתו של תת־אלוף **חיים דומי**, והאורחים הרבים שבאו לברכה לא יכלו שלא להתפעל מן השיטה האכסכלוסיבית של עמליה לשימור הופעה כפונקציה של הזמן.

השיטה פשוטה מאד, למי שיכול, כמובן. עמליה חוגגת ת'יומולדת שלה מדי שנה בארץ אחרת, ובישראל יוצא לה לחגוג רק אחת לחמש שנים. כך שבכל חמש שנים היא מתבגרת, למעשה, בשנה אחת בלבד, כי רק ימי־ההולדת המקומיים הם הם הקובעים והמובאים בחשבון.

יכול להיות שבחו"ל, עמליה מדלגת מפעם לפעם על איזה יומולדת אחד או שניים, אבל כשהיא כבר נמצאת כאן אז לא מוותרים, לא עושים לה שנת שמיטה, ומודיעים לכולם שעמליה התבגרה בשנה, כשלמעשה גדלה בחמש. נו, אז מה כבר אפשר לאחל לה? עד מאה ועשרים נטו, ושיהיה לה בכיף.

שנה 41 | א' טבת תשל"ז, 22.12.76 | מספר 2051 | 60 עמודים | המחיר: 8.00 ל"י (כולל מ.ע.מ.)

העולם הזה

פרקליטת המחוז תובעת לחקור את איש מחלק הסמים במישטרת תל־אביב

אנשי הבוהמה נשלחים לכלא - אבל לווייתני־הסמים חופשיים

השופט קבע: נציג המישטרה שיקר בעדותו במישפט

בנו של ראש מחלקת קירות במישטרת תל־אביב שוד בהחזקת רכוש גנוב

רס"ר אלי דדון
איש מחלק הסמים

האם חיפה צייד־הסמים על נאשמי רשת ההרואין